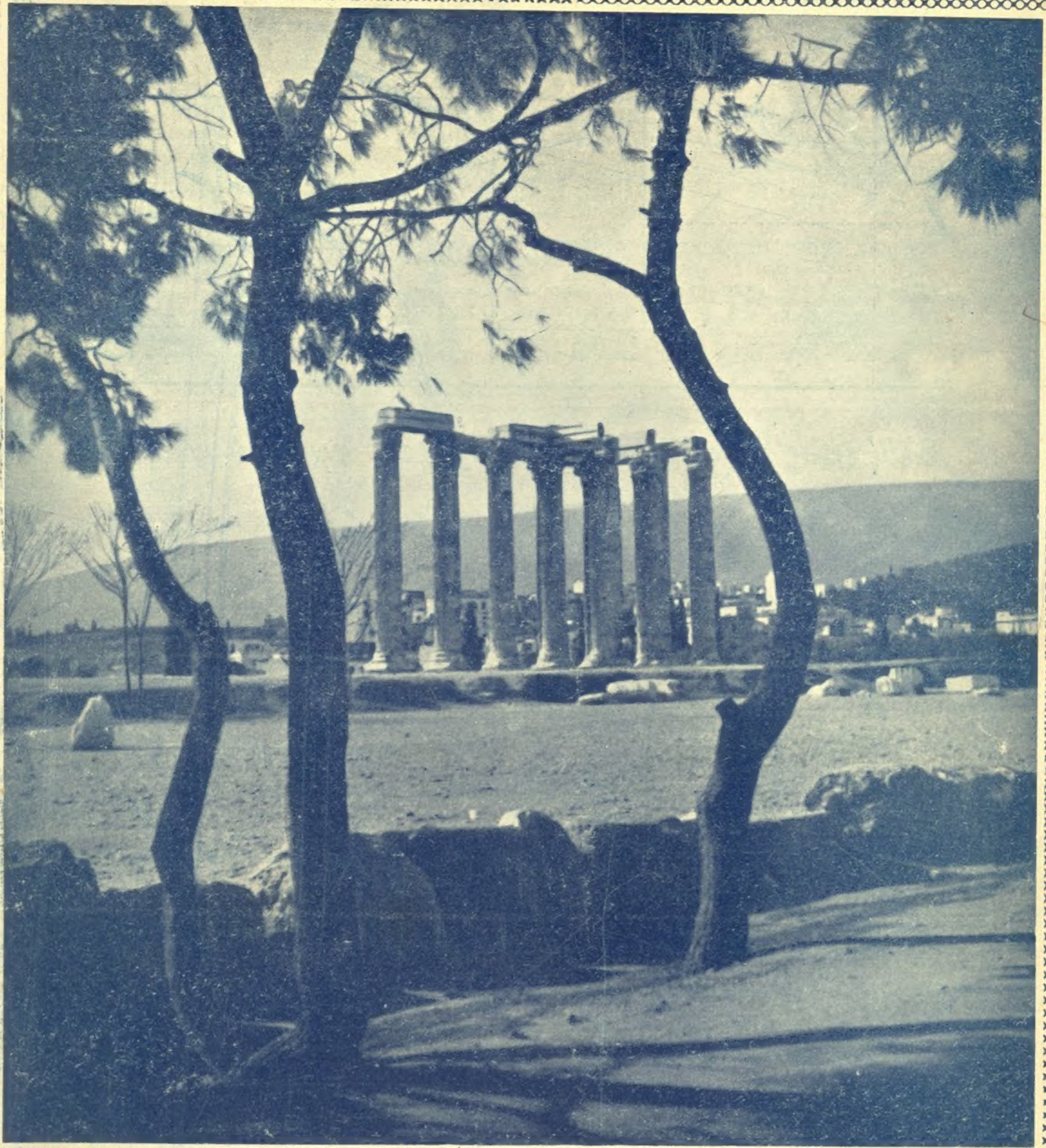

Ἡ Νεολαία

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 20
25 ΦΕΒΡ. 1939 – Δ'

'Η Νεολαία

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικοῦ προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διοικουμένου ὑπὸ 'Ανωτάτου Διοικητικοῦ Συμβουλίου προεδρευομένου ὑπὸ τῆς Α. Ε. τοῦ 'Αρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ, ὅστις καὶ ἐκπροσωπεῖ ταύτην, ἀναπληρούμενος ὑπὸ τοῦ Κυβερνητικοῦ 'Επιτρόπου
κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΟΣ 1, — ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
'Οδὸς Λεωχάρους 19 (Γ' ὄροφος)
'Αριθ. Τηλεφ. 32-094

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
'Οδὸς Λεωχάρους 19

'Αρ. Τεύχ. 20 — 25 Φεβρουαρίου 1939
ΤΙΜΗ Δραχ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

		Μελῶν καὶ	Μὴ μαθητῶν μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ ('Εσωτερικοῦ)	Δρ.	160	200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ »	»	80	100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ »	»	40	50
ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:	Λίρ. 'Αγγλίας		1
	'Αμερικῆς Δολ.		6
	Αἰγύπτου Λίρ.		1

Διὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου καὶ 'Ιδιωτικοῦ Δικαίου (Δήμους, Κοινότητας):
ΕΤΗΣΙΑ Δραχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Γεν. Γραμματεῖαν Ε.Ο.Ν., Πλατ. Συντάγματος

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνητε ἀπόδειξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Γεν. Γραμματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗ Συνταγματάρχου ἐ. ἀ. καὶ τὴν σφραγῖδα τῆς Ε.Ο.Ν.

Διὰ τοὺς κ. κ. Συνδρομητὰς καὶ 'Αναγνώστας μας

"Οπως καὶ στὰ προηγούμενα τεύχη ἐγράψαμε, λόγῳ τῶν μεγάλων δαπανῶν ποὺ ἔχει ἡ ἔκδοσι τοῦ Περιοδικοῦ, ἀναγκάσθηκε ἡ διεύθυνσίς του νὰ αὐξήσῃ λίγο τὴν τιμή του.

Οἱ Φαλαγγῖτες, οἱ Φαλαγγίτισσες, οἱ Σκαπανεῖς, οἱ Σκαπάνισσες, οἱ μαθηταὶ κι' οἱ στρατιῶται γιὰ νὰ ἐγγραφοῦν συνδρομηταὶ γιὰ ἕνα ἔτος (συνδρομὴ ἐτησία), πρέπει ν' ἀποστείλουν 160 δραχ. ἂν θέλουν γιὰ ἓξ μῆνες 80 καὶ γιὰ τρεῖς μῆνες 40.

Γιὰ ὅλους τοὺς ἄλλους ἰδιώτας ἡ συνδρομὴ εἶναι δραχ. 200, ὑποδιαιρουμένη ἀνάλογα μὲ τὰ χρονικὰ διαστήματα ποὺ θέλουν.

Γιὰ τοὺς Δήμους καὶ Κοινότητας, Σχολικὰς 'Εφορείας, 'Εταιρίας, 'Αγροτικὰ Ταμεῖα καὶ γενικῶς γιὰ πρόσωπα Δημοσίου καὶ 'Ιδιωτικοῦ Δικαίου ἡ ἐτησία συνδρομὴ εἶναι δραχ. 300.

Οἱ Δῆμοι καὶ Κοινότητες καὶ οἱ Σχολικὲς 'Εφορεῖες, ὅσες δὲν ἔχουν πληρώσει μέχρι σήμερα, πρέπει νὰ ἐμβάσουν δραχ. 200. 'Απὸ τοῦ προσεχοῦς 'Απριλίου ὅμως πρέπει νὰ γράψουν στὸν προϋπολογισμό τους 300 δραχ. γιὰ κάθε ἐτησία συνδρομή.

'Η συνδρομὴ δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ποτὲ μικρότερη ἀπὸ τρίμηνη. Εἰδικῶς ὅμως γιὰ τοὺς μικροὺς συνδρομητάς μας καὶ γιὰ τοὺς στρατιώτας ἔγινε ἡ ἐξαίρεσι νὰ στέλνουν τὴν τρίμηνη συνδρομή των, ἂν δὲν μποροῦν ὁλόκληρη, σὲ δυὸ δόσεις. Ποτὲ ὅμως σὲ περισσότερες, γιατὶ εἶναι ἀδύνατη ἡ παρακολούθησίς των μέσα σὲ χιλιάδες συνδρομητάς.

Παρακαλοῦμεν καὶ πάλιν καὶ ἐφιστῶμεν τὴν προσοχὴν τῶν κ. κ. συνδρομητῶν ὁσάκις ἐμβάζουν οἱονδήποτε ποσὸν δι' ἐπιταγῆς ταχυδρομικῆς νὰ ἀναγράφουν εἰς τὸ ἀπόκομμα ταύτης μετὰ τοῦ ὀνόματος καὶ τῆς διευθύνσεως των καὶ τὸ τί ἐκπροσωπεῖ τὸ ἀποστελλόμενον ποσὸν τοῦ ἐμβάσματος.

Πρέπει νὰ προσεχτῇ πάρα πολὺ ἡ διεύθυνσι ποὺ μᾶς δίδουν οἱ συνδρομηταί μας.

Εἶναι ἀπαραίτητα τὰ ἑξῆς στοιχεῖα:

"Ονομα, ἐπίθετο ἀποστολέως. Διεύθυνσις (ὁδός, πόλις ἢ χωριό, ἐπαρχία καὶ Νομός).

Αὐτὸ πρὸς τὸ συμφέρον τῶν συνδρομητῶν καὶ διευκόλυνσι τοῦ Περιοδικοῦ.

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες ὁπωσδήποτε χρηματικὰ ποσὰ εἰς τὸ Περιοδικὸν «Νεολαία» νὰ τὰ ἀπευθύνουν εἴτε ἁπλῶς πρὸς τὸ Περιοδικὸν «Νεολαία», ὁδὸς Λεωχάρους 19, εἴτε πρὸς τὸν κ. Σπ. Ρούβαλην, Γεν. Γραμματέα τῆς Ε.Ο.Ν. διὰ τὸ Περιοδικὸν «Νεολαία», ὁδὸς Καραγεώργη τῆς Σερβίας 4.

Ἡ Νεολαία

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ, ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ, ΗΘΙΚΗΣ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ, ΤΗΣ «ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ»

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΗ

Εἰς τὴν ὁμιλία του τῆς περασμένης ἑβδομάδος, εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, ὁ Ἀρχηγός, μὲ τὸν ἰδιαίτερον τρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον συνηθίζει ν' ἁπλουστεύῃ τὰ πλέον περίπλοκα θέματα, ἔθεσε περισσότερα τοῦ ἑνός, θεμελιακῆς δὲ σημασίας διὰ τὴν ζωὴν καὶ τὴν ἀγωγὴν τοῦ Ἔθνους, ζητήματα, ποὺ ἡ εὐρυτέρα των ἀνάπτυξις θὰ μᾶς ἐπαναφέρῃ ἴσως πάλιν εἰς τὴν ὁμιλίαν ἐκείνην.

Ἂν τὸ σημερινό μας θέμα ἀναφέρεται εἰς τὸ ζήτημα τῆς γῆς, ἡ προτίμησις δὲν θὰ ἦτο σωστὸ νὰ θεωρηθῇ τυχαία. Τὸ πρόβλημα τῆς γῆς εἰς τὴν ζωὴν κάθε λαοῦ εἶναι κυριαρχικὰ πρωταρχικόν. Τόσον, ὥστε νὰ ἠμπορῇ κανεὶς νὰ ὑποστηρίζῃ, χωρὶς δισταγμόν, ὅτι εἰς αὐτὸ περιλαμβάνονται καὶ περιέχονται ὅλα τ' ἄλλα καὶ ὅτι ἀπὸ τὴν ἰδικήν του ἐπιτυχῆ τοποθέτησιν καὶ λύσιν, κρίνεται καὶ ὅλων τῶν ἄλλων ἡ δημιουργικὴ ἀντιμετώπισις. Ἂν τώρα, ἑκατὸ καὶ πλέον χρόνια τὸ ζήτημα τῆς γῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα δὲν ἐτέθη καὶ δὲν ἀντεμετωπίσθη εἰς τὴν βάσιν του, ὅπως γίνεται τώρα, τοῦτο δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ μᾶς παρακινήσῃ εἰς ἀδίκους σκέψεις διὰ τὰς γενεὰς ποὺ ἐπέρασαν. Διὰ νὰ εἶσαι κριτὴς καὶ διὰ νὰ ἔχῃ ἡ κρίσις σου ἀξίαν ἀληθινήν, πρέπει πρῶτα νὰ ἔχῃς κατανοήσει. Ὑπάρχει δικαίωσις διὰ τὰς προηγουμένας γενεὰς τῶν Ἑλλήνων, ποὺ δὲν ἐσκέφθησαν ποτὲ νὰ συγκεντρώσουν ὅλην των τὴν σκέψιν καὶ ὅλην των τὴν ἐνέργειαν εἰς τὴν λύσιν τοῦ προβλήματος τῆς γῆς. Διότι διὰ τὰς γενεὰς ἐκείνας, ὑπεράνω τοῦ προβλήματος τῆς γῆς ἐτίθεντο ἄλλα προβλήματα, ὅπως ἦσαν τὰ προβλήματα τῶν ὑποδούλων Ἑλλήνων καὶ τῶν ἐκτὸς τῶν ὁρίων τοῦ Κράτους ἑλληνικῶν Χωρῶν. Καὶ πρέπει νὰ ὁμολογηθῇ ὅτι, ἂν σήμερα δίδεται σ' ἐμᾶς ἡ εὐχέρεια νὰ θέτωμε καὶ νὰ λύωμε τὸ πρόβλημα τῆς γῆς, ὅπως τὸ θέτει καὶ τὸ λύει ὁ Ἀρχηγός, τὴν εὐχέρειαν αὐτὴν τὴν χρωστοῦμε εἰς τῶν προηγουμένων γενεῶν τοὺς ἀγῶνας καὶ τὰς θυσίας, πού, χάρις εἰς αὐτούς, τὰ ὅρια τῆς κοινῆς ἑλληνικῆς ἑστίας μετέστησαν, ἀλληλοδιαδόχως καὶ κατὰ σταθμούς, ἀπὸ τὸν Σπερχειὸν καὶ τὴν Οἴτην εἰς τὴν Ροδόπην καὶ εἰς τὸν Ἕβρον.

Διὰ νὰ θέσῃ τὸ πρόβλημα τῆς γῆς ὁ Ἀρχηγός, παρεκινήθη κυρίως ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ ἐπεξηγήσῃ τὰς σκέψεις καὶ τὰς ἰδέας, ποὺ ἦσαν ἡ ἀφετηρία τῶν νέων κατευθύνσεων, τὰς ὁποίας ἐχάραξεν εἰς τὴν ἐθνικὴν ἐκπαίδευσιν ἡ αὐγουστιανὴ ἐπανάστασις. Αὐτὸ ὅμως ἔχει λεπτομερειακὴν σημασίαν. Τὸ βαρυσήμαντον εἶναι πρῶτον ὅτι τὸ ἔθεσε καὶ δεύτερον ὅτι τὸ ἔθεσε

καὶ τὸ ἔλυσεν ὀρθῶς: Ὅτι ἀπεκήρυξε μίαν θανάσιμον πλάνην. Τὴν πλάνην περὶ τῆς παθητικότητος τῆς γεωργικῆς μας οἰκονομίας. Καὶ διεκήρυξε μίαν πίστιν. Τὴν πίστιν ὅτι οἱ φυσικοὶ πόροι τῆς γῆς μας ἐπαρκοῦν διὰ τὴν ἄνετον συντήρησιν καὶ τὴν πρόοδον τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Χώρας, ὅσος εἶναι ὁ πληθυσμὸς αὐτὸς σήμερον καὶ θὰ ἐπαρκοῦν ἀκόμη καὶ ὅταν ἀκόμη ὁ πληθυσμὸς αὐτὸς θ' αὐξηθῇ κατὰ 50 %. Ἐδῶ, ὅσον ἀφορᾷ τοὺς ἀριθμούς, ὑπάρχουν ἐκεῖνοι ποὺ ὑποστηρίζουν ὅτι οἱ ὑπολογισμοὶ τοῦ Ἀρχηγοῦ εἶναι πολὺ συντηρητικοὶ καὶ ἡ αἰσιοδοξία του πολὺ συγκρατημένη καὶ ὅτι τὰ δημογραφικὰ περιθώρια τῆς Χώρας δικαιολογοῦν πολὺ θαρραλεωτέρας προβλέψεις. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἔχει παρὰ περιωρισμένην σημασίαν. Ἄλλως τε εἶναι φανερὸν ὅτι οἱ ἀριθμοὶ ἐχρησιμοποιήθησαν ἐνδεικτικῶς καὶ τὸ πλῆρες νόημα τῆς διακηρύξεως τοῦ Ἀρχηγοῦ πρέπει ν' ἀναζητηθῇ ἀλλοῦ. Εἰς τὴν αἰσιοδοξίαν του, εἰς τὴν βεβαιότητα καὶ τὴν ἀσφάλειαν ποὺ ἐμπνέει, εἰς τὸ θερμὸν αἴσθημα τῆς ἐμπιστοσύνης ποὺ μετέδωσεν, εἰς τὴν φωτεινὴν προοπτικήν, ποὺ ἄνοιξε μπροστά μας, εἰς τὴν λυτρωτικὴν χαρὰν ποὺ γεννᾷ ἡ διάνοιξις αὐτῆς τῆς προοπτικῆς καὶ ποὺ τὸ γόνιμόν της ἀποτέλεσμα θὰ ἐκδηλωθῇ εἰς τὴν ἐγκαρδίωσιν καὶ τὴν αὔξησιν τῆς ἐντάσεως τῆς ἐθνικῆς προσπαθείας εἰς τὸν γεωργικὸν τομέα. Ἀλλ' ὁ δισταγμὸς τῶν πλανώντων καὶ τῶν πλανωμένων δὲν ἀποκλείεται νὰ προβάλῃ πάλιν, ὑπὸ μορφὴν ἀπορίας. Μήπως ἡ αἰσιοδοξία τοῦ Ἀρχηγοῦ δὲν εἶναι ἀντικειμενικῶς αἰτιολογημένη; Διὰ νὰ διασκεδασθῇ εἰς τὴν γέννησίν της ἡ ἀπορία αὐτὴ — εἴτε ἡ προαίρεσίς της εἶναι ἀγαθὴ εἴτε ὄχι — καλὸν εἶναι νὰ ἐπαναθεωρηθοῦν τ' ἀντικειμενικὰ στοιχεῖα καὶ τὰ δεδομένα, ποὺ μᾶς παρέχει ἡ πρόσφατος ἱστορία τῆς γεωργικῆς μας προσπαθείας.

Εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔθεταν ζήτημα στενότητος γῆς ἁρμόδιοι καὶ ἀναρμόδιοι ἄνθρωποι, πρὸ πάντων οἱ δεύτεροι, ὅταν ἡ καλλιεργουμένη ἐπιφάνεια μόλις ἔφθανε τὰ 13 ἑκ. στρέμματα. Ἀπὸ τότε — δὲν πᾶνε παρὰ δεκαπέντε μονάχα χρόνια — ἡ καλλιεργουμένη ἐπιφάνεια ἔχει διπλασιασθῇ, ἐνῷ ἡ γεωργικὴ παραγωγὴ ἐτετραπλασιάσθη κατ' ὄγκον. Ἀλλὰ καὶ σήμερα ἀκόμη, παρ' ὅλην τὴν προσπάθειαν ποὺ ἔκαμαν οἱ γεωργοὶ τῆς Ἑλλάδος τὰ τελευταῖα δέκα χρόνια, ὅταν ὁ ἄνεργος καὶ ὀκνὸς κόσμος τῶν σοφῶν καὶ τῶν ταγῶν εἰς τὰς Ἀθήνας ἐχάνετο εἰς τὸ νὰ συζητῇ ἂν ἠμπορῇ νὰ ζήσῃ ἡ Ἑλλὰς ἑπτὰ ἑκατομμύρια ἀνθρώπους, ἀπὸ ὅλην τὴν ἔκτασιν τῆς γῆς ποὺ μᾶς ἔλαχε καὶ ποὺ ἡ ἐπιφάνειά της ἀνέρχεται εἰς 130.000.000 στρέμματα, δὲν ἐφθάσαμε νὰ καλλιεργοῦμε παρὰ τὸ ἕνα τρίτον περίπου, κάτι περισσότερο ἀπὸ τὸ ἕνα τρίτον. Ἐν τῷ μεταξὺ εἰς ὅλα τὰ σημεῖα τῆς Χώρας ἐκτελοῦνται ἔργα, ἄλλα μικρᾶς καὶ ἄλλα μεγαλειτέρας ἐκτάσεως, ἔργα ἀποστραγγιστικὰ καὶ ἀρδευτικά, τὰ ὁποῖα θ' ἀπελευθερώσουν καὶ θ' ἀποδώσουν εἰς τὴν καλλιέργειαν νέας ἐκτάσεις γῆς. Ἀλλὰ καὶ χωρὶς τὰ ἔργα αὐτά, ποὺ ἄλλα εὑρίσκονται εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ἐκτελέσεώς των, ἄλλα εἰς τὸ στάδιον τῆς μελέτης καὶ ἄλλα μόλις τώρα ἤρχισαν νὰ παραδίδωνται εἰς γεωργικὴν ἐκμετάλλευσιν, οἱ ἴδιοι οἱ γεωργοὶ τῆς Ἑλλάδος, μὲ τὰ πτωχὰ καὶ παλαιωμένα ἰδικά των μέσα, δὲν ἔπαυσαν ἐπὶ δέκα τώρα συνεχῆ χρόνια νὰ προσθέτουν ἀπὸ ἕνα ἑκατομμύριον στρέμματα κάθε χρόνο εἰς τὸ καλλιεργούμενον ἀπόθεμα τῆς ἐθνικῆς γῆς. Ποῖος ἠμπορεῖ νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι ὁ ρυθμὸς αὐτὸς τῆς ἐπεκτάσεως, ποὺ δὲν εἶναι ἄλλο ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ ἐτόνισεν ὁ Ἀρχηγὸς εἰς τὴν ὁμιλίαν του, μία εἰρηνικὴ δηλ. ἀνακατάκτησις τῆς πατρώας γῆς, εἶναι πεπρωμένον ν' ἀνακοπῇ σήμερα ἢ αὔριον ἢ νὰ χαλαρωθῇ καὶ ν' ἀτονήσῃ; Ποῖος ἠμπορεῖ νὰ ὑποστηρίξῃ τώρα πλέον ὅτι ἐφθάσαμεν εἰς τὸ ἀκρότατον ὅριον τῆς προσπαθείας, εἴτε ὅτι ἐξηντλήσαμε ὅλα τὰ περιθώρια ἐπεκτάσεως τοῦ καλλιεργησίμου ἐδάφους εἰς τὴν Ἑλλάδα; Ποῖος ἠμπορεῖ νὰ ἐπιμένῃ νὰ συζητῇ περὶ ἐξαντλήσεως περιθωρίων καὶ δημογραφικοῦ κορεσμοῦ, ὅταν μεγάλαι περιοχαὶ τῆς Χώρας, ὅπως ἡ Ἤπειρος, παραμένουν γεωργικῶς ἀνεξερεύνητοι, ὅταν ἡ Θεσσαλία καὶ ὄχι μόνον ἡ Θεσσαλία ἀλλὰ καὶ ἡ Στερεὰ κατὰ τὸ μέγιστον καὶ τὸ φυσικῶς εὐφορώτερον τμῆμα της καὶ εἰς μικρότερον βαθμὸν αἱ ἄλλαι πεδιναί μας περιοχαὶ κατοικοῦνται ἀραιότατα καὶ καλλιεργοῦνται, ἐκεῖ ὅπου ὁπωσδήποτε καλλιεργοῦνται, πλημμελέστατα; Ὅταν, ἀντιθέτως, ἡ ὀρεινοτέρα τῶν ἑλληνικῶν περιφερειῶν, ἡ Κρήτη, ἀποδίδῃ τριπλάσιον κατὰ μέσον ὅρον εἰσόδημα κατὰ καλλιεργουμένην μονάδα, ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν πεδινὴν Θεσσαλίαν; Ὅταν τὸ ἴδιον φαινόμενον παρατηρῆται ἀπαράλλακτον εἰς τὴν Ἀττικήν, τὴν λεπτόγειον καὶ ξηρὰν καὶ φυσικῶς ἀγονωτέραν περιοχὴν τῆς Ἑλλάδος; Ὅταν ἀκόμη καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Μακεδονίαν καὶ τὴν Θράκην, τὴν ὁποίαν ἐπυκνώσαμεν, ἐποικίζοντες μονοπλεύρως καὶ ἀμεθόδως τοὺς Ἕλληνας τῆς Μικρασίας καὶ τῆς Θράκης, πλεονάζουν ἀκαλλιέργητα ἢ σχεδὸν ἀκαλλιέργητα ἑκατομμύρια στρεμμάτων;

Ἡ ἑλληνικὴ γῆ ποτὲ δὲν ἦτο πτωχή. Ἡ Ἑλλὰς ἦτο πάντοτε γεωργικὴ χώρα καὶ δὲν ὑπάρχει περίοδος ἀνθήσεως καὶ ἀκμῆς εἰς τὴν ἱστο-

ρίαν αὐτοῦ τοῦ τόπου, ποὺ ἡ προπαρασκευή της νὰ μὴν ὀφείλεται εἰς προηγηθεῖσαν ὑπερέντασιν τῆς γεωργικῆς της προσπαθείας. Ἀλλ' εἰς τὴν Ἑλλάδα αἱ ἱστορικαὶ περιπέτειαι καὶ τὰ ἱστορικὰ συμβάντα τοῦ Ἔθνους μᾶς ἔχουν ἀποκόψει ἀπὸ τὴν γῆν, μᾶς ἔχουν ἀπομακρύνει ἀπὸ τὴν γεωργικήν της παράδοσιν καὶ ἀπὸ τὸ πνεῦμα της, μᾶς ἔχουν ἀπομάθει τὸ νόημα καὶ τὴν εὐδαιμονικὴν οὐσίαν τοῦ ἀποζῆν ἐκ τῆς γῆς. Εἰς τὴν Ἑλλάδα μέχρι πρό τινος, ἀλλὰ καὶ τώρα ἀκόμη, καλλιεργοῦμεν τὴν γῆν μὲ τὴν νοοτροπίαν τοῦ ἐμπόρου ἢ τοῦ βιοτέχνου ἢ τοῦ ἐργάτου. Μὲ τὴν ψυχολογίαν δηλαδὴ τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος κινεῖται καὶ ἐργάζεται καὶ προσπαθεῖ μὲ τὴν προσδοκίαν τοῦ ἀμέσου κέρδους καὶ τῆς ταχύτατα ρευστοποιουμένης ἀπολαυῆς. Ὅμως ἡ ψυχολογία καὶ ἡ νοοτροπία αὐτὴ εἶναι ξένη καὶ ἀντίθετος πρὸς τὸ γνήσιον νόημα τῆς γεωργίας καὶ πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς γῆς. Ὁ γεωργὸς εἶναι, βέβαια, καὶ αὐτὸς ἐπιχειρηματίας. Ἐργάζεται διὰ νὰ παράγῃ πλοῦτον καὶ εἶναι φυσικὴ ὅσον καὶ ἁγία ἡ ἀπαίτησίς του ν' ἀπολαμβάνῃ αὐτὸς καὶ τὰ παιδιά του αὐτὸν τὸν πλοῦτον. Ἀλλὰ ὁ πλοῦτος τοῦ γεωργοῦ, τὸ ταμεῖον καὶ ὁ θησαυρός του εἶναι τὸ κτῆμα, ἡ γῆ. Καὶ πουθενὰ ἀλλοῦ τὸ κέρδος τοῦ γεωργοῦ, τὸ ἀποταμίευμά του, δὲν ἀποδίδει ἀσφαλέστερον καὶ περισσότερον, παρὰ ἂν τοποθετηθῇ εἰς τὴν γῆν. Ἀλλ' ἂν διὰ τὸν μεμονωμένον γεωργὸν τὸ ἀποταμίευμα ποὺ γίνεται εἰς τὴν γῆν σημαίνει αὔξησιν τοῦ πλούτου του, διὰ τὴν Χώραν καὶ διὰ τὸ σύνολον τὸ ἀποταμίευμα αὐτὸ προσδιορίζει τὴν ἄνοδον τοῦ πολιτισμοῦ της. Ὅσον ἁπλοῦς καὶ ἂν φαίνεται ὁ ὁρισμὸς ποὺ ἐθέσαμεν ἐδῶ, περιέχει εἰς τὴν ἁπλότητά του ἕνα οἰκονομικὸν σύστημα καὶ πρὸ παντὸς ἕνα πνεῦμα καὶ κανόνα ζωῆς, εἰς τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ προσαρμοσθῇ καὶ νὰ ὑποταχθῇ ἡ γεωργική μας προσπάθεια. Ἡ προσαρμογὴ καὶ ἡ ὑποταγὴ αὐτὴ θὰ εἶναι στοιχεῖον θεμελιώσεως.

Ὅσον ἀφορᾷ τώρα τὴν γονιμότητα, ἡ ἑλληνικὴ γῆ καὶ ἡ φύσις ἡ ἑλληνικὴ εἶναι λιτή. Δὲν ἔχει βέβαια τὰ ποσοτικὰ πλεονεκτήματα ἄλλων χωρῶν. Ἡ οὐγγρική, ἡ οὐκρανικὴ καὶ ἡ μικρασιατικὴ λ. χ. στέππα, εἶναι βεβαίως φυσικῶς γονιμωτέρα ἐν συγκρίσει μὲ τὸ ἑλληνικὸν τοπίον. Ἐκεῖ ὅμως ἕνας ἄλλος παράγων, τὸ κλῖμα, ἐξουδετερώνει αὐτὸ τὸ πλεονέκτημα. Οἱ μακροὶ χειμῶνες, ἂν εἶναι ἐκεῖ συντελεσταὶ τῆς πληθωρικῆς γονιμότητος, περιορίζουν ὅμως ἐξ ἄλλου τὰ χρονικὰ ὅρια τῆς ἀνθρωπίνης ἐργασίας εἰς τὸν ἀγρόν. Ὅ,τι λοιπὸν δίδει εἰς τὰς χώρας ἐκείνας ἡ ἔκτασις, τὸ ἀφαιροῦν αἱ περιωρισμέναι δυνατότητες ἐντατικῆς προσπαθείας. Ἐνῶ ἡ ἑλληνικὴ γεωργία εἶναι ἀπὸ τὴν φύσιν της ἐντατική, διότι τὸ γεωργικόν μας τοπίον προσφέρεται εἰς τὴν ποικιλωτέραν ἐκμετάλλευσιν καὶ διότι ἀκόμη αἱ ἐργασίαι εἰς τοὺς ἀγρούς μας ἠμποροῦν νὰ συνεχίζωνται καθ' ὅλον σχεδὸν τὸ ἔτος. Ἡ ἑλληνικὴ γῆ εἶναι πολύμορφος καὶ πολύτροπος, ὅσον καμμία ἄλλη. Παράγει ἀνωτέρας ποικιλίας προϊόντων ὅλων τῶν ζωνῶν καὶ ὅλων τῶν κλιμάτων, ἀπὸ τῶν βορείων μέχρι τῶν τροπικῶν. Τὴν ἔλλειψιν τῆς ἀφθονίας εἰς αὐτὴν ἀναπληρώνει ἡ ποικιλία καὶ ἡ εὐγένεια τῶν παραγομένων προϊόντων. Καὶ εἶναι τὸ ἀντιστάθμισμα αὐτὸ ποὺ καθορίζει τὴν ποιοτικὴν ὑπεροχὴν τοῦ ἰδικοῦ μας γεωργικοῦ τοπίου. Ὄχι μόνον λόγῳ τῆς ἀνωτέρας ὑλικῆς ἀξίας τῶν προϊόντων μας, ἀλλά, τὸ σπουδαιότερον, λόγῳ τῆς ἰδιαιτέρας μορφωτικῆς ἐπιδράσεως ποὺ ἀσκεῖ ἡ ποιοτικὴ καὶ ἡ ἐντατικὴ γεωργία ἐπάνω εἰς τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἀπασχολεῖ, μὲ ἄλλα λόγια λόγῳ τῆς παιδαγωγικῆς καθαρῶς λειτουργίας ποὺ ἐκτελεῖ ἡ ποιοτικὴ γεωργία, τῆς λειτουργίας ποὺ κατεργάζεται τοὺς πολιτισμούς. Ὅταν οἱ ἀρχαῖοι ὡμίλουν περὶ πενίας, κατεργαζομένης τέχνας, αὐτὴν τὴν φύσιν τῆς πενίας τῆς γῆς των εἶχον ὑπ' ὄψιν των. Καί, διὰ νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὸν λόγον τοῦ Ἀρχηγοῦ. Διὰ νὰ κατακτήσωμεν πάλιν τὴν γῆν μας, πρέπει, ὅπως ἐτόνισε, νὰ γίνῃ πάλιν ἡ γῆ ὁ ἔρως μας καὶ ὁ σταυρός μας, διὰ νὰ τὴν κυριαρχήσωμεν καὶ νὰ ὑποτάξωμεν εἰς τὴν θέλησιν καὶ τὴν δύναμίν μας ὅλας της τὰς δυνατότητας, διὰ νὰ τὴν δαμάσωμεν καὶ νὰ τὴν ὑποχρεώσωμεν νὰ μᾶς δώσῃ ὅ,τι κρύβει μέσα της καὶ ὅ,τι ἠμπορεῖ — καὶ κρύβει καὶ μπορεῖ πολλά, ἀπείρως περισσότερα ἀπ' ὅσα τολμοῦμε τώρα νὰ φανταζώμεθα — δὲν χρειάζεται μόνον πίστις καὶ ὑπερεργασία, ὁπλισμὸς ἄρτιος ἐπιστήμης καὶ πείρας — ἐπιστήμης καὶ πείρας ἰ δ ι κ ῆ ς μ α ς, ὄχι προχείρως ἀντιγραμμένης ἀπὸ τὴν ξένην, καὶ τῆς πείρας καὶ τῆς ἐπιστήμης αὐτῆς τὴν συσσώρευσιν ἀξιοῖ τὸ Ἔθνος ἀπὸ τὰς σχολὰς καὶ τὰ ἐπιστημονικά του ἱδρύματα. Χρειάζεται ἐπὶ πλέον ἀγάπη καὶ πάθος. Ἔρως ἀληθινός, τόσον θερμὸς καὶ τόσον βαθύς, ὥστε νὰ μᾶς ἀνοίξῃ πάλιν τὰ ἀπολησμονημένα μυστικὰ τῆς γῆς μας διὰ νὰ μεταλάβωμεν πάλιν ἀπὸ τὸ γνήσιον πνεῦμα της καὶ νὰ ὑποτάξωμεν εἰς τὸ πνεῦμα αὐτὸ τὸν ρυθμὸν τῆς προσπαθείας μας.— Ἔρως καὶ Σταυρὸς μαζί. Σταυρὸς δὲ ὑπὸ μίαν μόνον ἔννοιαν. Ὅτι κάθε Σταυρὸς ὁδηγεῖ εἰς ἀνάστασιν.

Κδς.

Στό περιθώριον

ΕΘΝΙΚΗΝ ΥΠΕΡΗΦΑΝΕΙΑΝ

Μὲ ἐθνικὴν ὑπερηφάνειαν πλημμυρίζει τὴν ψυχὴν τοῦ Ἕλληνος τὸ γεγονός, ὅτι ὁλόκληρος ὁ Βαλκανικὸς Τύπος ἀσχολεῖται μὲ τὴν προσωπικότητα τοῦ Ἕλληνος Πρωθυπουργοῦ.

Ἡ ἐπιβλητικὴ προσωπικότης, ἡ ἀκάματος δραστηριότης καὶ ἡ διπλωματικὴ διορατικότης τοῦ Ἐθνικοῦ Κυβερνήτου ἀποτελοῦν τὸ κέντρον τῶν σχολίων τῶν διπλωματικῶν καὶ στρατιωτικῶν συνεργατῶν ὄχι μόνον τοῦ Τύπου τῶν χωρῶν, ποὺ ἀποτελοῦν τὴν Βαλκανικὴν Συνεννόησιν, ἀλλὰ καὶ τῶν πλέον σοβαρῶν ἐκπροσώπων τοῦ Διεθνοῦς Τύπου.

Ἡ Ἑλληνικὴ Νεολαία, ὑπὲρ τοῦ μέλλοντος καὶ τῆς ἡσυχίας τῆς ὁποίας ἐργάζεται ὁ ὑπέροχος Ἀρχηγός, αἰσθάνεται ἀκόμη μεγαλυτέραν τὴν Ἐθνικὴν ὑπερηφάνειαν διὰ τὴν προσωπικότητα τοῦ Κυβερνήτου καὶ Ἀρχηγοῦ της.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΠΡΟΣ ΜΙΜΗΣΙΝ

Προκαλεῖ ἐθνικὴν συγκίνησιν ἡ χειρονομία πράγματι πτωχῶν Κοινοτήτων, αἱ ὁποῖαι ἐκ τοῦ ὑστερήματός των ἔσπευσαν νὰ προσφέρουν τὸν ὀβολόν των ὑπὲρ τῆς στολῆς τοῦ Φαλαγγίτου καὶ τῶν ἀναγκῶν τῆς Ε. Ο. Ν. Ἡ Κοινότης Κότρωνος τῆς Λακωνίας, αἴφνης, προσέφερεν ἀπὸ τὸν πενιχρὸν προϋπολογισμόν της δραχ. 1750, ὅπως ἐπίσης καὶ ἡ Κοινότης Νυφίου τῆς αὐτῆς περιφερείας δραχ. 500 ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ σκοποῦ τῆς Ε. Ο. Ν.

Ἡ χειρονομία τῶν δύο Κοινοτήτων εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ ἀποτελέσῃ παράδειγμα πρὸς μίμησιν.

Η ΤΑΙΝΙΑ

Ὁ ἐνθουσιασμὸς μὲ τὸν ὁποῖον παρηκολούθησαν οἱ θεαταὶ τῶν κινηματογράφων τὴν προβληθεῖσαν ταινίαν τοῦ Στρατοπέδου «Ἰωάννης Μεταξᾶς» ἀποδεικνύει πόσον ἔχει ἑδραιωθῆ εἰς τὴν συνείδησιν ὅλων τῶν Ἑλλήνων, μικρῶν καὶ μεγάλων, ὁ θεσμὸς τῆς Ε. Ο. Ν. Ἡ ἔναρξις τῆς προβολῆς ἐγένετο δεκτὴ μὲ παρατεταμένα χειροκροτήματα, ποὺ κατὰ πυκνὰ διαστήματα ἐξηκολούθουν μέχρι τοῦ τέλους, συνοδευόμενα ἀπὸ ἐνθουσιώδεις ἐπευφημίας. Ἡ Ε. Ο. Ν. ἤρχισε νὰ ἀποδίδῃ ὅ,τι περιμένει ἀπ' αὐτὴν ὁ Ἀρχηγός. Αὐτὴ ὑπῆρξεν ἡ γενικὴ ἐντύπωσις τοῦ κοινοῦ.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ

Ὁμιλῶν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην ὁ Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως, ἀνεφέρθη ἰδιαιτέρως εἰς τοὺς ἰδιάζοντας σκοποὺς τῆς ἀνωτέρας ἐκπαιδεύσεως καὶ διέστειλε μὲ σαφήνειαν τοὺς σκοποὺς αὐτούς, χωρὶς τὴν ἐπιδίωξιν τῶν ὁποίων δὲν θὰ ἐδικαιολογεῖτο ἡ δημιουργία δευτέρου κέντρου ἀνωτάτης ἐκπαιδεύσεως εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἡ ἀποσαφήνισις αὐτὴ ἦτο ἀπαραίτητος, εἰς μίαν ἐποχήν, ποὺ ὁ «πληθωρισμὸς» τῶν ἐπιστημόνων, ποὺ δὲν εἶναι εἰς τὴν πραγματικότητα παρὰ πληθωρισμὸς τῶν κατόχων πτυχίων ἀνωτέρας ἐκπαιδεύσεως βιοπαλαιστῶν, εἶναι ὀξύτατα αἰσθητός.

Καὶ ἄλλοτε, ἀπὸ ἄλλην ἀφορμήν, ὁ κ. Ἰωάννης Μεταξᾶς ἔλαβε τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐξάρῃ τοὺς ποιοτικοὺς σκοποὺς ποὺ ἔχει νὰ ἐκπληρώσῃ καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἡ ἀνωτάτη ἐκπαίδευσις καὶ οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἐπικινδύνως παραμεληθῆ. Καὶ νὰ τονίσῃ ὅτι χωρὶς τοὺς σκοποὺς αὐτούς, καὶ ἂν δὲν ἐπρόκειτο νὰ ὑπηρετοῦν τοιούτους σκοποὺς αἱ ἀνώταται σχολαί, δὲν θὰ ἐδικαίωναν ποτὲ τὴν συντήρησίν των καὶ τὰς θυσίας, εἰς τὰς ὁποίας ὑποβάλλεται χάριν αὐτῆς ὁ τόπος.

Ἐπανερχόμενος εἰς τὴν ἰδίαν αὐτὴν παλαιάν του σκέψιν ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Κυβερνήσεως, ἠθέλησε νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Θεσσαλονίκης, εἰς τοὺς ἐργάτας καὶ τοὺς τροφίμους του, τὸ ἴδιον ὑψηλὸν ἰδανικόν, ποὺ πρέπει νὰ τοὺς ἐμπνέῃ ὅλους. Τὴν ἰδέαν δηλαδὴ τῆς ποιοτικῆς προαγωγῆς τῆς ἐπιστημονικῆς ἐρεύνης, ποὺ εἶναι ἐντελῶς διάφορον πρᾶγμα ἀπὸ τὸν ἐφοδιασμὸν ἀνθρώπων μὲ γνώσεις καὶ διπλώματα, ποὺ θὰ χρησιμοποιηθοῦν ἀποκλειστικῶς διὰ τὸν ἀτομικόν των βιοπορισμόν. Συγχρόνως ὑπεγράμμισεν ἕναν ἄλλον ρόλον, ποὺ καλεῖται νὰ διαδραματίσῃ τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Θεσσαλονίκης καὶ πού, ἂν δὲν εἶχε τεθῆ ὁ ρόλος αὐτός, πάλιν ἡ ὕπαρξις δύο πανεπιστημιακῶν κέντρων εἰς τὴν Ἑλλάδα θὰ ἀπέβαινεν ἄσκοπος. Ὁ σκοπὸς αὐτὸς εἶναι ἡ δημιουργία ἑστίας πνευματικῆς ζωῆς εἰς τὴν Βόρειον Ἑλλάδα, τόσον ζωτικῆς καὶ ἐντόνου, ὥστε αἱ φιλοδοξίαι της νὰ μὴ περιορίζωνται εἰς τὰ ἑλληνικὰ ὅρια, ἀλλὰ ν' ἀποσκοποῦν εἰς τὴν ἐπέκτασιν τῆς ἀκτινοβολίας της καὶ πέραν τῶν ὁρίων αὐτῶν. Ὄντως, μία τοιαύτη φιλοδοξία οὔτε ὑπερβολικὴ θὰ ἔπρεπε νὰ νομισθῇ, ἀλλ' οὔτε αὐθαίρετος. Ἡ Θεσσαλονίκη ὑπῆρξε κέντρον πνευματικῆς ἀκτινοβολίας εὐρυτάτης εἰς τὴν Βαλκανικὴν Ἀνατολὴν καὶ οὐδεὶς θὰ ἠδύνατο νὰ κρίνῃ ὡς ἀθέμιτον τὴν ἔφεσίν της ν' ἀνακτήσῃ πάλιν τὴν θέσιν, τὴν ὁποίαν διὰ τῶν αἰώνων κατεῖχεν. Ἔπειτα, οἱ Ἕλληνες ἐπιστήμονες εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας, δὲν πρέπει νὰ λησμο-

Ἀπὸ τὴν θεμελίωσιν τοῦ νέου Πανεπιστημίου

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς καὶ ὁ Ἀρχηγὸς μετὰ τοῦ Ὑφυπουργοῦ τῆς Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ τοῦ Γεν. Διοικητοῦ Μακεδονίας κατὰ τὴν θεμελίωσιν τῶν νέων πανεπιστημιακῶν κτιρίων Θεσ)νίκης.

ΕΑΡΙΝΗ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΣ

Ἡ ἄνοιξις εἶναι ἡ δημιουργικὴ περίοδος τοῦ ἔτους, ὁπότε ὅλη ἡ φύσις ὀργᾷ πρὸς ἐργασίαν καὶ κίνησιν καὶ ζωήν.

Αἱ ἀτμοσφαιρικαὶ καὶ κλιματολογικαὶ συνθῆκαι ἰδίᾳ τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην εἶναι τοιαῦται, ὥστε ἐπικουροῦν εἰς τὴν προαγωγὴν τῆς δραστηριότητος τοῦ ἀτόμου καὶ συντελοῦν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν ἀνωτάτων ὁρίων τῆς ἀποδόσεώς του, εἰς ὅλους τοὺς κύκλους τῶν ἐργασιῶν τοῦ πνεύματος καὶ τῆς χειρός.

Αὐτὸ ὑπενθυμίζει ἡ Ε. Ο. Ν. εἰς τὰ ἁπανταχοῦ μέλη της καὶ ζητεῖ ἀπὸ ὅλους νὰ ἀναπτύξουν κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην τὴν δημιουργικήν των προσπάθειαν πρὸς προαγωγὴν τῶν τεθειμένων σκοπῶν τῆς Ὀργανώσεως. Οἱ ἀθλητικοὶ στίβοι τῆς Ε. Ο. Ν., τὰ πεδία τῶν ἀσκήσεων, αἱ θεωρητικαὶ καὶ πρακτικαὶ διδασκαλίαι, πρέπει κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην νὰ παρουσιάσουν τὴν πλουσιωτέραν ἀπόδοσιν. Διὰ τὴν ἀθλητικὴν ἰδίᾳ ἐξόρμησιν τοῦ Μαΐου αἱ Περιφερειακαὶ Διοικήσεις ὀφείλουν νὰ καταβάλουν τὴν φιλοτιμοτέραν προσπάθειαν, προπαρασκευάζουσαι τοὺς ἀθλητάς των ὥστε νὰ ἐπιτύχουν ἀποτελέσματα ἐφάμιλλα τῶν προχθεσινῶν λαμπρῶν ἐπιδόσεων τῆς Καβάλλας.

Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἄσκησιν τῶν ἀτομικῶν ἐπαγγελμάτων οἱ Νέοι τῆς Ε. Ο. Ν., ὡς μαθηταὶ καὶ φοιτηταί, ὡς ἐργάται καὶ ἀγρόται, δὲν πρέπει νὰ ὑστερήσουν. Ἡ Ὀργάνωσις πάντας τοὺς ὑπ' αὐτὴν νοεῖ προπορευομένους ἐν παντὶ καὶ ἀνταποκρινομένους εἰς τὸ ἔμβλημά της: «Α ἰ ὲ ν ἀ ρ ι σ τ ε ύ ε ι ν».

νοῦν ὅτι εἶναι οἱ κληρονόμοι καὶ οἱ ζῶντες φορεῖς τῆς πολυτιμοτέρας πνευματικῆς παραδόσεως, ποὺ εἰς τὴν μέσην της περίοδον ἰδίως ἀπετέλεσε τὴν μοναδικὴν πηγὴν πνευματικότητος δι' ὅλον τὸν κόσμον. Ὡς φορεῖς τῆς παραδόσεως αὐτῆς εἶναι καὶ οἱ φυσικοὶ κάτοχοι τοῦ σημαντικωτέρου της ὀργάνου, ποὺ εἶναι ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα, μία καὶ ἀδιαίρετος καθ' ὅλην τὴν ἱστορικήν της ἐξέλιξιν. Ἐπομένως καὶ μόνον ἐὰν κατωρθώνετο ν' ἀποβῇ, ὡς ὀφείλει νὰ εἶναι, ἡ νέα Ἑλλὰς εἰς τὰ ἀνώτερα πνευματικά της ἱδρύματα κέντρον καλλιεργείας τῶν ἑλληνικῶν καὶ τῶν ἑλληνιστικῶν σπουδῶν, ἂν δηλαδὴ ἀνέπτυσσε τὴν καλλιέργειαν τῶν σπουδῶν αὐτῶν εἰς τὴν περιωπήν, εἰς τὴν ὁποίαν ξένοι λαοὶ ἐπέτυχον νὰ τὴν ἀναγάγουν, ἡ φιλοδοξία αὐτὴ θὰ ἐξεπληροῦτο τελείως.

Ἀπὸ τὴν θεμελίωσιν τοῦ νέου Πανεπιστημίου

Η Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς ἐξερχόμενος τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης κατὰ τὴν μετάβασίν του εἰς τὴν Μακεδονικὴν Πρωτεύουσαν διὰ τὴν θεμελίωσιν τῶν νέων πανεπιστημιακῶν κτιρίων.

Στὸ περιθώριον

ΚΑΒΑΛΛΑ

Ἡ «Νεολαία» εἰς τὸ σημερινὸν τεῦχός της ἐθεώρησε καθῆκον νὰ ἐξάρῃ τὴν πλουσίαν ἀπόδοσιν, τὴν ὁποίαν παρουσίασεν ἡ ὅλη δρᾶσις τῆς Π. Δ. Καβάλλας εἰς τὴν ὀργάνωσιν τῆς προκηρυχθείσης ἀθλητικῆς ἐξορμήσεως τοῦ ἀνωμάλου δρόμου, ἐπιτυχούσης, καθ' ἃς ἔχομεν πληροφορίας ἐκ τοῦ Κέντρου, νὰ ὑπερβῇ, εἰς τὸ πεδίον τοῦτο, πᾶσαν προηγουμένην ἀκόμη καὶ τῆς Πρωτευούσης.

Ἡ ἐπιτυχία αὕτη προβάλλεται ὡς λαμπρὸν παράδειγμα εἰς ἁπάσας τὰς Περιφερειακὰς Διοικήσεις πρὸς ἀνάπτυξιν τῆς ἁμίλλης μεταξὺ τῶν μελῶν των, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἄσκησιν τῆς πρωτοβουλίας τῶν ἐντεταλμένων εἰς τὴν ὀργάνωσιν τῶν τοπικῶν ἀγώνων. Διότι πιστεύομεν ὅτι ἅπασαι αἱ Διοικήσεις μας εἶναι εἰς θέσιν νὰ παρουσιάζουν πάντοτε ἀποτελέσματα ἐφάμιλλα τῆς Καβάλλας.

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ ἐφημερὶς «Σαμουπράβα» τοῦ Βελιγραδίου ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐπισκέψεως τοῦ Ἀρχηγοῦ εἰς τὴν πρωτεύουσαν τοῦ φίλου καὶ συμμάχου Κράτους τῆς Γιουγκοσλαυΐας, γράφει ἕνα θερμότατον ἄρθρον ἐξυμνητικὸν τῆς δράσεώς του καὶ ὡς Ἕλληνος Πρωθυπουργοῦ καὶ ὡς τοῦ σπουδαιοτέρου πρωταγωνιστοῦ τῆς Βαλκανικῆς Συνεννοήσεως, γράφουσα μεταξὺ τῶν ἄλλων:

«...Ὁ κ. Μεταξᾶς ἔθεσε πλὴν τούτου τὰς βάσεις ἑνὸς καλυτέρου καὶ εὐτυχεστέρου μέλλοντος διὰ τὸν Ἑλληνικὸν λαόν. Διὰ τῆς ἀκαμάτου, γονίμου καὶ ἀποφασιστικῆς ἐργασίας του ἐτόνωσε τὴν ἐθνικὴν οἰκονομίαν τοῦ τόπου καὶ ἐβελτίωσε τὸ βιωτικὸν ἐπίπεδον τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἐνεργῶν εἰς ὅλα τὰ ζητήματα ὡς πατριώτης ἀφωσιωμένος εἰς τὸν Βασιλέα του καὶ τὸν Ἑλληνικὸν λαόν. Ὁ κ. Μεταξᾶς εἶναι ὁ πολιτικὸς ἐκεῖνος ἀνήρ, ὁ ὁποῖος διακρίνεται διὰ τὰς ἀρετὰς τῆς προνοητικότητος καὶ τοῦ πατριωτισμοῦ, αἵτινες τὸν κατέστησαν ἕνα ἐκ τῶν σπουδαιοτέρων πρωταγωνιστῶν τῆς Βαλκανικῆς Συνεννοήσεως. Εἶναι ὁ πολιτικὸς ἀνήρ, εἰς τὸν ὁποῖον ἀναμφισβητήτως ὀφείλεται κατὰ πολὺ τὸ ὅτι τὰ Βαλκάνια ἀπέβησαν τμῆμα εἰς τὸ ὁποῖον ἐπικρατεῖ ἡ εἰρήνη καὶ ἡ γαλήνη ἐν μέσῳ τῆς Εὐρώπης, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπικρατεῖ σήμερον ἡ ἀνησυχία».

Τὰ Σοκὸλ τῆς Γιουγκοσλαυΐας

Η ὀργάνωσις τῆς νεολαίας ἀπετέλεσε σ' ὅλα τὰ γειτονικὰ Κράτη τὸ ἀντικείμενον ἰδιαιτέρας φροντίδος τῆς Πολιτείας. Μόνον ἐδῶ εἴχαμε ἀδιαφορήσει τελείως. Μόνον ἐδῶ δὲν ἐσκεφθήκαμε ποτὲ γιὰ τὰ παιδιά μας, γιὰ τὴν γενεὰ ποὺ ἔρχεται, γιὰ τὴν γενεά, ποὺ θὰ ἀποτελέσῃ αὔριο τὴν ἰθύνουσα τάξι καὶ θὰ κυβερνήσῃ τὴν χώρα. Καὶ τὴν ἀφήσαμε νὰ τραβᾷ τὸν δρόμο της στὴν τύχη, ἀδιαφορῶντας ἂν ἀπομακρύνεται καθημερινῶς ἀπὸ τὶς παραδόσεις, ποὺ μᾶς ἀφῆκαν ἱερὰ παρακαταθήκη οἱ πατέρες μας, ἂν περιφρονῇ ἀκόμη καὶ περιγελᾷ τὰ ἐθνικὰ ἰδανικά, ἂν πέφτῃ εὐάλωτη λεία στὰ χέρια τῶν διαφόρων ὑπονομευτῶν τοῦ ἐθνικοῦ καὶ κοινωνικοῦ μας καθεστῶτος.

Κι' ἔπρεπε νὰ ἔλθῃ εὐτυχῶς ἡ 4η Αὐγούστου καὶ νὰ γίνῃ ὅ,τι δὲν ἔγινεν ἕως τώρα, νὰ ὀργανωθῇ καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Νεολαία, νὰ ὀργανωθῇ ἐπάνω σὲ στερεὲς βάσεις καί, ἐμπνεομένη ἀπὸ τὰ ἐθνικὰ συνθήματα, ποὺ ἔδωκεν ὁ Κυβερνήτης, νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν ἴσιο δρόμο της καὶ νὰ γίνῃ ἀνταξία τῶν προσδοκιῶν τοῦ Ἔθνους. Κι' ἀπ' ἄκρη ὡς ἄκρη τῆς Ἑλλάδος μ' ἕνα παλμό, μὲ τὸν ἴδιον ἄδολον ἐνθουσιασμὸ τὰ παιδιά μας, τρέχουν ὄχι μόνον νὰ καταγοῦν κάτω ἀπὸ τὶς σημαίες τῆς Ἐθνικῆς Νεολαίας, ἀλλὰ καὶ νὰ γίνουν οἱ καλλίτεροι στρατιῶτες της.

Ἂς δοῦμε τώρα τί ἔγινε γιὰ τὴν ἴδια ὑπόθεσι ἕως τώρα στὶς γειτονικὲς χῶρες καὶ τί ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα ἀπέδωκεν ἐκεῖ ἡ ὀργάνωσις τῆς Νεολαίας. Καὶ πρὶν ἀπ' ὅλες ἂς δοῦμε τί ἔγινε στὴ γειτονικὴ καὶ σύμμαχο Γιουγκοσλαυΐα, ὅπου ἡ ὀργάνωσις τῶν Σοκὸλ ὑφίσταται καὶ δρᾷ πρὶν ἀπὸ τὴν δημιουργία τοῦ σημερινοῦ ἡνωμένου Κράτους.

Ἕνας φιλόσοφος καὶ παιδαγωγὸς τῆς Πράγας, ὁ Μεροσλὰβ Τύρς, εἶχε τὴν πρωτοβουλία νὰ ἱδρύσῃ τὰ πρῶτα Σοκὸλ στὴν πατρίδα του. Ὅταν ἐζήτησε τὴν ἄδεια ἀπὸ τὶς αὐστριακὲς ἀρχὲς τὰ ἐχαρακτήρισε ὡς «σωματεῖο, ποὺ θὰ ἐπεμελεῖτο τὴν σωματικὴν ἀνάπτυξι τῶν νέων». Τὰ Σοκὸλ ὅμως εἶχαν καὶ ἄλλην ἀποστολὴν — ποὺ δὲν τὴν ἐφανέρωσε φυσικὰ ὁ Τὺρς — τὴν ἀνύψωσι τοῦ ἐθνικοῦ φρονήματος καὶ τὴν προπαρασκευὴν τοῦ ἀπελευθερωτικοῦ ἀγῶνος τοῦ τσεχικοῦ ἔθνους ἀπὸ τὸν ξένο ζυγό.

Ὁ Μεροσλὰβ Τὺρς δὲν περιωρίσθηκε νὰ προπαγανδίσῃ τὴν ἰδέα τῶν Σοκὸλ μόνο στὶς τσεχικὲς χῶρες. Ἐπῆγε μακρύτερα. Σ' ὅλες τὶς σλαυϊκὲς ἐθνότητες, ποὺ ἦσαν κάτω ἀπὸ τοὺς Αὐστροούγγρους. Κι' ἡ προσπάθειά του ἐρριζοβόλησεν ὄχι μόνον σ' αὐτές, ἀλλὰ καὶ στὶς χῶρες ποὺ ἦσαν ἤδη ἐλεύθερες ἢ ἡμιελεύθερες. Οἱ πρῶτοι ποὺ τὸν ἠκολούθησαν ἦσαν οἱ Σλοβένοι. Τὰ Σοκὸλ τῆς Πράγας ἱδρύθησαν στὰ 1862 καὶ μετὰ ἕνα χρόνο, στὰ 1863, ἱδρύθησαν τὰ «Μεσημβρινὰ Σοκὸλ» (Juzni Sokol) τῆς Λιουμπλιάνας. Οἱ τοπικὲς αὐστριακὲς ἀρχὲς δὲν ἀντέδρασαν στὴν ἀρχὴ στὴν ἵδρυσι καὶ ἀνάπτυξι τῶν Σοκόλ. Ἕνα γυμναστικὸ σωματεῖο, ποὺ θὰ προπαρεσκεύαζε τὴν νεολαία καὶ θὰ βοηθοῦσε τὴν δημιουργία καλῶν στρατιωτῶν τοῦ καισαροβασιλικοῦ στρατοῦ, ἦτο πάντοτε εὐπρόσδεκτο γι' αὐτές.

Ἔτσι τὰ σλοβενικὰ Σοκὸλ ἐπέτυχαν νὰ ἀναπτυχθοῦν καὶ νὰ ἔχουν διακλαδώσεις σ' ὅλην τὴν περιφέρεια καὶ στὰ 1914, στὶς παραμονὲς δηλαδὴ τοῦ παγκοσμίου πολέμου, ὑπῆρχαν σ' ὅλη τὴν Σλοβενία 115 ὀργανώσεις μὲ 7.650 μέλη καὶ τῶν δύο φύλων, ἑνωμένες στὴν «Συνομοσπονδία τῶν Μεσημβρινῶν Σοκόλ».

Οἱ πατριῶται Σλοβένοι, ποὺ διοικοῦσαν τὰ Σοκόλ, κατώρθωσαν νὰ τὰ καταστήσουν τὸ κυριώτερον ὄργανον γιὰ τὴν ἐθνικὴ διαπαιδαγώγησι τῶν τέκνων των, τὸ πρᾶγμα ὅμως ἄρχισε νὰ γίνεται σιγὰ - σιγὰ ἀντιληπτὸν ἀπὸ τοὺς Αὐστριακοὺς καὶ νὰ τοὺς ἀνησυχῇ. Ἄρχισαν τότε νὰ παρακολουθοῦν αὐστηρότερα τὴν δρᾶσι των καὶ πολλὲς φορὲς ἔλαβαν μέτρα περιοριστικά, ὅταν δὲ ἐκηρύχθη ὁ παγκόσμιος πόλεμος τὰ διέλυσαν.

Στὴν Κροατία ἡ δρᾶσις τῶν Σοκὸλ ἐμφανίζεται στὰ 1874, ὅτε ἱδρύθη ἡ πρώτη ὀργάνωσις στὸ Ζάγκρεμπ. Ἡ κροατικὴ νεολαία τὴν ἐδέχθη μὲ ἄκρατον ἐνθουσιασμὸ καὶ μέσα σὲ λίγα χρόνια ὑπῆρχαν Σοκὸλ στὰ κυριώτερα κέντρα τῆς χώρας. Στὰ 1904 ὅλες οἱ τοπικὲς ὀργανώσεις ἠνώθησαν στὴν Ὁμοσπονδία τῶν Κροατικῶν Σοκόλ, ποὺ στὰ 1914 περιελάμβανε 172 τμήματα μὲ 15.000 μέλη.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἤρχισεν ἡ συνεργασία μεταξὺ τῶν Σοκὸλ ὅλων τῶν σλαυϊκῶν χωρῶν καὶ στὰ 1906 συνεκροτήθη στὸ Ζάγκρεμπ τὸ πρῶτο συνέδριο, στὸ ὁποῖον μετέσχον ἀντιπρόσωποι ἀπὸ τὶς σλοβενικές, τσεχικὲς καὶ πολωνικὲς ἐπαρχίες τῆς Αὐστρίας, καθὼς καὶ ἀπὸ τὴν ἐλευθέρα Σερβία. Μετὰ πέντε χρόνια, στὰ 1911, ἔγινε στὸ Ζάγκρεμπ καὶ δεύτερο συνέδριο, ἀλλὰ κι' ἐδῶ ἄρχισαν, ὅπως στὴν Σλοβενία, οἱ καχυποψίες τῶν Αὐστροούγγρων καὶ ὅταν ἐκηρύχθη ὁ πόλεμος τὰ Σοκὸλ τῆς Κροατίας διελύθησαν κι' αὐτά.

* * *

Στὴν Σερβικὴ Ἡγεμονία ἕδρα ἀπὸ τὸ 1857 ὁ «Γυμναστικὸς καὶ Ἀθλητικὸς Σύλλογος». Τὸ σωματεῖον αὐτὸ εἶχε διακλαδώσεις σ' ὅλο τὸ Κράτος κι' ὅταν τὰ Σοκὸλ ἄρχισαν νὰ κάμνουν τόσον ἁλματικὰ βήματα σ' ὅλες τὶς σλαυϊκὲς ἐπαρχίες τῆς Αὐστροουγγαρίας καὶ ὁ σερβικὸς γυμναστικὸς σύλλογος ἀκολούθησε τὸ παράδειγμά των καὶ σιγὰ - σιγὰ μετεβλήθη σὲ ὀργάνωσιν Σοκόλ. Στὰ 1908 ἱδρύθη ἡ πρώτη Ὁμοσπονδία Σερβικῶν Σοκόλ, στὴν ὁποία ἐδόθη τὸ ὄνομα τοῦ Στεφάνου Δουσὰν καὶ στὰς παραμονὰς τῶν βαλκανικῶν πολέμων ὑπῆρχαν σ' ὅλη τὴν Σερβία 122 ὀργανώσεις μὲ 12.800 μέλη. Κατὰ τὸν πόλεμον ἐξαφανίζονται οἱ ὀργανώσεις αὐτές, εὐθὺς ὅμως μετὰ τὴν εἰρήνη καὶ τὴν ἀπελευθέρωσι τῶν σερβικῶν ἐπαρχιῶν τὰ Σοκὸλ ἀνασυνεστήθησαν, τόσο στὴν Σερβία, ὅσον καὶ στὴν Κροατία καὶ Σλοβενία, ποὺ τώρα ἀποτελοῦν τμήματα τοῦ ἡνωμένου Βασιλείου. Ἔμειναν ὅμως ἐπὶ πολλὰ χρόνια χωρισμένες ἡ μιὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη οἱ τρεῖς Ὁμοσπονδίες (Σερβίας, Κροατίας καὶ Σλοβενίας) καὶ δὲν ἐτελοῦσαν ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐπίβλεψιν τοῦ Κράτους. Ὁ νόμος τῆς 5ης Δεκεμβρίου 1929 τὶς συνεχώνευσεν ὅλες αὐτὲς τὶς ὀργανώσεις στὴν «Γενικὴν Ὁμοσπονδίαν τῶν Γιουγκοσλαυϊκῶν Σοκόλ», ποὺ βρίσκεται ὑπὸ τὸν ἄμεσον ἔλεγχο τῆς Πολιτείας.

Κατὰ τὸν νόμον αὐτόν, ὑπερτάτη ἀρχὴ τῶν Σοκὸλ εἶναι ἡ Γενικὴ Ὁμοσπονδία καὶ σ' αὐτὴν ὑπάγονται οἱ τοπικὲς Ὁμοσπονδίες, ποὺ περιλαμβάνουν τὶς ὀργανώσεις τῶν πόλεων καὶ τὰ παραρτήματα τῆς ὑπαίθρου.

Ἡ Γενικὴ Ὁμοσπονδία ἑδρεύει στὸ Βελιγράδι καὶ διοικεῖται ἀπὸ πολυμελὲς συμβούλιο, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς Ἐκτελεστικὴ Ἐπιτροπή.

Ἡ ὀργάνωσις τῶν Γιουγκοσλαυϊκῶν Σοκὸλ περιλαμβάνει τρεῖς κατηγορίας μελῶν:

α') Παιδιὰ — καὶ τῶν δύο φύλων — ἡλικίας 6 — 12 ἐτῶν.

β') Ἐφήβους 12 — 18 ἐτῶν καὶ

γ') Νέους 18 — 26 ἐτῶν.

Οἱ τρεῖς αὐτὲς κατηγορίες ἀποτελοῦν τὰ ἐνεργὰ μέλη, γιὰ τὴ φυσικὴ ἀγωγὴ τῶν ὁποίων φροντίζουν τὰ Σοκόλ. Μποροῦν ὅμως νὰ ἐξακολουθοῦν νὰ παραμένουν μέλη τῆς ὀργανώσεως καὶ ἀφοῦ περάσουν τὴν ἡλικία τῶν 26 ἐτῶν. Γίνονται δὲ δεκτοὶ ὡς μέλη τῶν Σοκὸλ ὅλοι οἱ νέοι ποὺ ἐπιθυμοῦν νὰ ἐγγραφοῦν.

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν σ' ὅλη τὴν Γιουγκοσλαυΐα ὑπάρχουν 2.357 ὀργανώσεις Σοκὸλ μὲ 370.800 μέλη. Τὴν ἀξιόλογον αὐτὴν ἀνάπτυξι τοῦ σοκολισμοῦ ἐβοήθησεν ἡ θαυμασία ὀργάνωσις ποὺ ἐπεβλήθη μὲ τὸν νόμο τῆς 5ης Δεκεμβρίου 1929. Ἀρκεῖ νὰ προσθέσωμεν ὅτι πρὶν ψηφισθῇ ὁ νόμος αὐτός,

δὲν ὑπῆρχαν παρὰ 443 ὀργανώσεις μὲ 73 χιλιάδες μέλη.

* * *

Τὸ πρῶτον ἄρθρο τοῦ καταστατικοῦ νόμου τῶν Σοκὸλ ὁρίζει τὴν ἀποστολή τους: «Ἱδρύεται ὑπὸ τὸν τίτλον «Σοκὸλ τοῦ Βασιλείου τῆς Γιουγκοσλαυΐας» ὀργάνωσις ἀθλητική, σκοπὸς τῆς ὁποίας εἶναι ἡ φυσικὴ καὶ ἠθικὴ ἀγωγὴ τῶν νέων». Κι' ὁ θεμελιώδης αὐτὸς σκοπὸς ἐπιδιώκεται μὲ μέσα πρακτικὰ καὶ ἐπίμονα. Τὰ Σοκὸλ στηρίζονται ἄλλωστε στὶς βασικὲς ἀρχές, ποὺ ἔθεσεν ὁ ἱδρυτής των Τύρς, ὁ ὁποῖος ἐθεωροῦσε τὸ πρῶτον κεφάλαιον τῆς ἐκπαιδεύσεως ἑνὸς καλοῦ πολίτου τὴν φυσικὴν ἀγωγήν. Κατὰ τὸν μεγάλον αὐτὸν Τσέχο φιλόσοφο καὶ αἰσθητικό, ἡ ἠθικὴ καὶ πνευματικὴ ἀνάπτυξις ἑνὸς λαοῦ δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀποδώσῃ ὁλοκληρωτικὰ τοὺς καρπούς της, ἂν δὲν συνοδεύεται καὶ ἀπὸ ἀνάλογο σωματικὴν ἀνάπτυξιν. Ἐπανελάμβανε δηλαδὴ μὲ ἄλλα λόγια ὅ,τι ἔλεγαν οἱ μεγάλοι πρόγονοί μας: «Νοῦς ὑγιὴς ἐν σώματι ὑγιεῖ». Ἄλλωστε ὁ Τὺρς δὲν ἦταν παρὰ ἕνας ἔνθερμος θαυμαστὴς τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ κάλλους.

Ἐμπνευσμένοι ἀπὸ τὸ παράδειγμα τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς ὀργανώσεως, οἱ ἄνθρωποι στοὺς ὁποίους ἡ Πολιτεία ἔχει ἐμπιστευθῆ τὴν διοίκησι τῶν Σοκόλ, ἐπιδιώκουν λοιπὸν τὴν ἀνάπτυξιν ὅλων τῶν σωματικῶν καὶ πνευματικῶν ἱκανοτήτων τῶν παιδιῶν ἀπὸ ἡλικίας ἕξ ἐτῶν, ἕως ὅτου νὰ γίνουν ἄνδρες, χρήσιμοι στὴν πατρίδα των.

Ὅπως εἴδαμε ἀπὸ τῆς ἱδρύσεώς των τὰ Σοκὸλ ἐπεδίωξαν μαζὶ μὲ τὴν ἀνάπτυξι τῆς σωματικῆς ἀγωγῆς καὶ τὴν ἀνάπτυξι τοῦ ἐθνικοῦ φρονήματος. Καὶ ἀπὸ τὶς γενεὲς ποὺ ἐπὶ ἑξῆντα χρόνια διεπαιδαγωγήθησαν μέσα στοὺς κόλπους τῶν Σοκόλ, βγῆκαν οἱ καλλίτεροι πατριῶται, ποὺ εἰργάσθησαν γιὰ τὴν ἐθνικὴ ἀποκατάστασι καὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς πατρίδος των.

Ἀλλὰ καὶ ἀφοῦ ἐπετεύχθη ὁ σκοπὸς αὐτός, τὰ Σοκὸλ δὲν ἐλησμόνησαν καὶ τὴν ἐθνικὴν ἀποστολή, ποὺ ὀφείλουν νὰ ἐπιδιώκουν καὶ σήμερα ἡ ἰδέα τοῦ γιουγκοσλαυϊσμοῦ καὶ τῆς ἐθνικῆς ἑνότητος ἔχει σ' αὐτὰ ἕνα ἀπὸ τὰ στερεώτερα ἐρείσματά της. Τὰ ἐθνικὰ ἰδανικὰ καὶ οἱ ἐθνικὲς παραδόσεις ἀποτελοῦν σύμβολα ἱερά, ποὺ οἱ νέοι διδάσκονται νὰ πιστεύουν σ' αὐτὰ ἀπόλυτα καὶ νὰ κινοῦνται μέσα στὸ πλαίσιό τους.

Ὅλα τὰ μέλη εἶναι ἴσα. Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ διάκρισις τάξεως, καταγωγῆς ἢ θρησκείας. Καὶ τοῦτο εἶναι ἰδιαιτέρως ἀναγκαῖον διὰ τὴν Νοτιοσλαυΐαν ποὺ ὁ πληθυσμός της μερίζεται κατὰ φυλὰς καὶ κατὰ δόγματα. Μόνον αἱ προσωπικαὶ ἱκανότητες καὶ ἀρετὲς κάθε ἀτόμου λογαριάζονται, ἀλλὰ καὶ πάλι χωρὶς νὰ δημιουργοῦν προνομιοῦχο θέσι. Στὴν στρατευομένην αὐτὴν ὀργάνωσιν ὅλοι διδάσκονται ὅτι εἶναι ἴσοι καὶ ἀλληλέγγυοι μεταξύ των, ὅτι εἶναι σύντροφοι, ποὺ ὀφείλουν νὰ ζοῦν ἑνωμένοι σὰν ἀδελφοί. Καὶ διδάσκονται ἀκόμη ὅτι ὁσάκις στὴν ἰδιωτικὴ ἢ κοινωνική των ζωὴ τὰ συμφέροντά των ἔρχονται σὲ σύγκρουσι μὲ τὰ συμφέροντα τῶν ἄλλων, ὀφείλουν νὰ ὑποτάσσωνται στὶς ἀρχὲς τοῦ δικαίου, ποὺ αὐτὲς καὶ μόνον πρέπει νὰ ρυθμίζουν τὶς σχέσεις τῶν ἀτόμων.

Ἡ γυναῖκα εἶναι ἰσότιμη μὲ τὸν ἄνδρα μέσα στοὺς κόλπους τῶν Σοκόλ. Καμμιὰ διάκρισις δὲν γίνεται μεταξὺ τῶν δύο φύλων. Ἔχουν τὶς ἴδιες ὑποχρεώσεις, ἀλλὰ καὶ τὰ ἴδια δικαιώματα. Ἡ σωματικὴ καὶ πνευματικὴ διαπαιδαγώγησις τῆς γυναικὸς περιλαμβάνεται μέσα στὸ ὅλο πρόγραμμα τῆς ἐθνικῆς ἀνασυγκροτήσεως, ποὺ ἐφαρμόζεται στὴ φίλη καὶ σύμμαχο Γιουγκοσλαυΐα μὲ τόσο ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα. Καὶ ὁ σοκολισμός, ποὺ ἀποτελεῖ τμῆμα τοῦ προγράμματος αὐτοῦ, ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν γυναῖκα, ὅσο καὶ γιὰ τὸν ἄνδρα. Ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν δημιουργία καλῶν συζύγων καὶ καλῶν μητέρων, ποὺ θὰ ἀναθρέψουν τοὺς αὐριανοὺς πολίτας.

Καθὼς εἴδαμε στοὺς χρόνους τῆς αὐστριακῆς κυριαρχίας τὰ Σοκὸλ ἔπαιξαν σπουδαιότατο ρόλο στὴν ἐθνικὴ ὑπόθεσι τῶν Νοτιοσλαύων. Ὠργάνωσαν τὴ νεολαία ἐπάνω σὲ βάσεις ἐθνικιστικές, ἀνύψωσαν τὸ φρόνημά της, τὴν ἔκαμαν νὰ εἶναι ὑπερήφανη γιὰ τὴν καταγωγή της, τὴν προπαρεσκεύασαν γιὰ τοὺς ἐθνικοὺς ἀγῶνας, ποὺ ἐξακολούθησαν ἐντονώτεροι κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς ξενικῆς κατοχῆς, μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς ἐθνικῆς ἀποκαταστάσεώς των.

Κατὰ τὴν πρώτην δεκαετίαν ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως τοῦ ἡνωμένου Γιουγκοσλαυϊκοῦ Κράτους, τὰ Σοκὸλ ἐξηκολούθησαν ἐπίσης τὴν ἐθνικὴν ἀποστολή τους, ἀλλ' ἀπὸ τὸ 1929 ἀρχίζει ἡ μεθοδικὴ ἐργασία, ποὺ εἶναι ἀξιοζήλευτη καὶ ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ τὴν προσέξουμε ἰδιαιτέρως. Τὰ Σοκὸλ εἶναι σήμερα ἕνα ἰσχυρότατο ὄργανο στὴν ὑπηρεσία τοῦ Ἐθνικοῦ Κράτους. Σφυρηλατοῦν τὴν ἐθνικὴ συνείδησι καὶ προάγουν τὴν ἰδέα τῆς ἑνότητος τοῦ Ἔθνους.

* * *

Ἡ δρᾶσις τῶν Σοκὸλ — τῆς Γιουγκοσλαυϊκῆς νεολαίας — εἶναι λοιπὸν σήμερα στενώτατα συνδεδεμένη μὲ τὴν ὅλη ἐθνικὴ προσπάθεια, ποὺ συνεχίζεται σταθερὰ ἀπὸ τὸ 1929. Ἡ ἰσχυρὰ αὐτὴ ὀργάνωσις εἶναι τὸ σπουδαιότερον ὄργανον στὴν ὑπηρεσία τῆς ἐθνικῆς ἰδέας καὶ τὸ πρῶτο ποὺ ζητεῖ ἀπὸ τὰ μέλη της εἶναι νὰ ὑποτάσσωνται στὰ συμφέροντα τῆς πατρίδος καὶ νὰ λησμονοῦν τὰ ἰδιωτικά των συμφέροντα. Τὰ Σοκὸλ ἀνήκουν σ' ὅλο τὸ Ἔθνος, δὲν ἔχουν δεσμὸ μὲ πρόσωπα ἢ μὲ ὁμάδες. Δὲν ὑπηρετοῦν παρὰ τὴν εὐγενεστέραν ἰδέα, ποὺ μπορεῖ νὰ ἐμπνέῃ ἕνα λαό. Στὰ μέλη των ἀπαγορεύεται αὐστηρῶς νὰ μετέχουν σὲ διαδηλώσεις πολιτικὲς καὶ νὰ ὑποστηρίζουν αὐτὸ ἢ ἐκεῖνο τὸ κόμμα.

Τὰ Σοκὸλ κατώρθωσαν ἔτσι μέσα στὰ δέκα χρόνια, ποὺ διέρρευσαν ἀπὸ τῆς συστηματικῆς ἀνασυγκροτήσεώς των, νὰ προσφέρουν ἀνυπολόγιστες ὑπηρεσίες στὴν χώρα τους. Ἐδίδαξαν στοὺς νέους τὴν ἀγάπη πρὸς τὴν πατρίδα, τὸν σεβασμὸ τῶν ἐθνικῶν πα-

(Συνέχεια στὴ σελίδα 679)

Ἀπὸ τὴ Βυζαντινὴ Ἐποποιΐα

ΜΕ ΤΟ ΝΙΚΗΦΟΡΟ ΦΩΚΑ

ὑπὸ : Μ. ΑΝ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Κάτι ἔπρεπε ὅμως νὰ γίνη...

Δυὸ κουρσάροι σὲ ἀρκετὴ ἀπόσταση ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλο ἄρχισαν ν' ἀνεβαίνουν σερνάμενοι μὲ τὴν κοιλιὰ τὴν πλαγιὰ τῶν βράχων. Ὁ Γρηγόρης πρῶτος ξεχώρισε τὸ κεφάλι τοῦ ἑνὸς νὰ ὑψώνεται καὶ φώναξε δυνατὰ δείχνοντας μὲ τὸ δάχτυλο τὸ μέρος: «Ἐκεῖ!» Ξαφνιασμένος ὁ πάτερ Εὐτύχιος γύρισε μιὰ στιγμὴ — δὲν εἶχε προσέξει ἀκόμα τὸ παιδὶ ποὺ στεκόταν πίσω — μὰ χωρὶς νὰ χάση καιρὸ τέντωσε τὴ χορδὴ τοῦ τόξου, ὅσο μποροῦσε, κι ἀφῆκε τὴ σαΐτα ποὺ πέταξε σφυρίζοντας. Ὁ κουρσάρος, ποὺ εἶχε σηκωθῆ ὁλόρθος πιὰ ἕτοιμος νὰ χυθῆ κατὰ τὴν πόρτα, δέχτηκε τὸ χτύπημα κατάστηθα. Ὤχ! εἶπε μονάχα καὶ κυλίστηκε κάτω.

—Ἐκεῖ! ξαναφώναξε ὁ Γρηγόρης, δείχνοντας καὶ τὸ δεύτερο. Τώρα σφύριξε ἡ σαΐτα τοῦ πορτάρη· μὰ καθὼς ἔτρεμε τὸ χέρι του ἔφυγε χωρὶς δύναμι καὶ γράφοντας μιὰ καμπύλη στὸν ἀγέρα, καρφώθηκε κάτω στὸ χῶμα, μπροστὰ στὰ πόδια τοῦ ἐχθροῦ, ποὺ μ' ἕνα πήδημα ρίχτηκε πρὸς τὰ πίσω καὶ χάθηκε στὸ σκοτεινὸ ὄγκο τοῦ δάσους.

«Ἕνα ἀπὸ τὰ δυὸ θὰ συμβῆ τώρα», σκέφτηκε ὁ πάτερ Εὐτύχιος. «Ἢ θὰ κάνουν ἔφοδο ὅλοι μαζὶ καὶ τότε δίχως ἄλλο ἡ θέση μας εἶναι πολὺ δύσκολη· γιατὶ κι' ἂν ἀκόμα προφτάσω καὶ ρίξω κάτω τοὺς μισούς, οἱ ἐπίλοιποι θἆναι ἀρκετοὶ γιὰ νὰ παραβιάσουν μὲ λοστοὺς τὴν κλεισμένη πόρτα, ἢ θὰ φαντασθοῦν, πὼς τὸ μοναστῆρι τὸ ὑπερασπίζουν πολλοὶ καὶ τότε τὸ πιθανώτερο εἶναι νὰ φύγουν ἀναβάλλοντας γιὰ ἄλλοτε τὴν ἐκδίκηση».

Τὸ σπουδαιότερο ἦταν βέβαια νὰ μὴν πληγωθῆ, γιατὶ στὴν περίπτωση αὐτὴ δὲν ἔμενε ἐλπίδα σωτηρίας.

Ἀκολούθησε πάλι σιωπή. Καταλάβαινες πὼς κάτω ἐκεῖ μέσα στὸ σκοτάδι μιὰ ἐχθρικὴ σκέψη κατάστρωνε σχέδια καταστροφῆς· κι' αὐτὸ ἦταν φοβερό! Γιατὶ δὲν εἶναι τόσο ἐπικίνδυνη ἡ δύναμη τοῦ ἀνθρώπου, ὅσο τὸ μυαλό του, ὅταν κουλουριασμένο μέσα στὸ κρανίο, σὰ φίδι φαρμακερό, θαρρεῖς, σοφίζεται τέχνες γιὰ ν' ἀφανίση τὸν ὅμοιό του.

Τὴν κρίσιμη αὐτὴ στιγμὴ ἔγινε ὁ ἑξῆς περίεργος διάλογος ἀνάμεσα στὸν πάτερ Εὐτύχιο καὶ τὸν Γρηγόρη, γοργὸς μὲ σιγανὴ φωνή:

Γιατὶ δὲν πῆγες κάτω μὲ τοὺς ἄλλους; ρώτησε ὁ καλόγερος χωρὶς νὰ γυρίση τὸ κεφάλι.

—Δὲν θέλω νὰ κρυφτῶ.

—Καὶ ποιὸς σὲ ρώτησε τί θέλεις; Ἐγὼ προστάζω ἐδῶ πέρα.

—Σὲ παρακαλῶ τότε, ἄφησέ με νὰ μείνω κοντά σου.

—Τί νὰ σὲ κάνω; Δὲν μπορεῖς νὰ βοηθήσης.

—Ἄφησέ με νὰ μείνω, εἶπε πάλι τὸ παιδὶ παρακαλεστικά.

Ὁ πάτερ Εὐτύχιος ἔρριξε μιὰ γρήγορη ματιὰ στὸ μαθητή του. Ἀπόρησε. Τὰ χαρακτηριστικά του ξεχώριζαν μὲ ἁδρὲς σταθερὲς γραμμές, ἀτσαλωμένα ἀπὸ τὴ θέληση. «Πῶς μποροῦσε, ἔτσι μονομιᾶς, ἀπὸ τὸ σιωπηλὸ καὶ ἄπραγο τοῦτο πλάσμα νὰ ξεπηδήξη ἕνας ἄν-

Ὁ κουρσάρος δέχτηκε τὸ κτύπημα κατάστηθα.

δρας;» Δὲν εἶπε τίποτε, μὰ ἔνοιωσε κρυφὴ χαρά. Ἡ γενναία αὐτὴ καρδιὰ ποὺ χτυποῦσε κοντά του τὸν δυνάμωνε μὲ τὴν παρουσία της, πιὸ πολὺ παρὰ ἑκατὸ σύντροφοι φοβισμένοι κι' ἀναποφάσιστοι, ποὺ νοιάζονται πιότερο γιὰ τὸ πετσί τους, παρὰ γιὰ τὴν ἀνθρώπινη ἀξιοπρέπεια.

Ὡς τόσο τὸ φεγγάρι πήγαινε νὰ κρυφτῆ πίσω ἀπὸ τὴν κορφὴ τοῦ βουνοῦ. Ἕνας μαῦρος πέπλος κατέβαινε κεῖθε σ' ὁλόκληρη τὴν πλαγιὰ καὶ σκέπαζε τὶς σπηλιές, τὰ σύδενδρα καὶ τὰ ξέφωτα, κι' ὁλοένα ἁπλωνόταν πιὸ κάτω σιγὰ-σιγά. Ὕστερα ἀπὸ λίγο καὶ τὸ μοναστῆρι ποὺ ξάσπριζε τώρα μὲ τὸ μαντρότοιχο ὁλόγυρα, θὰ βυθιζόταν στὸν ἴσκιο, κι' ἀπ' ἔξω τὸ πλάτωμα τῶν βράχων, σὲ τρόπο πού, ὄχι ἕνας ἄνθρωπος, μὰ ὁλόκληρος στρατὸς θὰ μποροῦσε νὰ ζυγώση χωρὶς νὰ πάρης εἴδηση.

Ὁ Εὐτύχιος κύτταξε τὸν οὐρανό. Τ' ἀστέρια δὲν ξεχώριζαν ἀρκετά, γιατὶ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ τὰ θάμπωνε, μὰ μὲ ἀσκημένο μάτι σημάδεψε εὐθὺς τὴ θέση τοῦ Πούλιας καὶ κατάλαβε πὼς ἔμενε πολλὴ νύχτα πίσω. Ὥς που ν' ἀρχίση τὸ γλυκοχάραμα θὰ περνοῦσαν ἀκόμα τοὐλάχιστον τρεῖς ὧρες. Τρεῖς ὧρες! Πολὺ λιγώτερο θ' ἀρκοῦσε γιὰ νὰ καταστραφῆ συθέμελο τὸ μοναστῆρι. Χρειαζότανε φῶς... φῶς μὲ κάθε θυσία. Ἂν μποροῦσε σὰν τὸν Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ νὰ φωνάξη τινάζοντας τὴ γροθιά του κατὰ τὸν οὐρανό: Στήτω ἡ σελήνη!

Χαμογέλασε μὲ πικρία. Ναί, βέβαια, τὸ σχέδιο τῶν Σαρακηνῶν ἦταν ὁλοφάνερο καί, μὰ τὸν Ἅη Γιώργη τὸν πολέμαρχο, δὲν μποροῦσε κανεὶς νὰ τοὺς κατηγορήση πὼς ἦταν ἀνόητοι. Γιατὶ νὰ θυσιάσουν ἀκόμα καὶ ἕνα, ἀφοῦ μποροῦσαν μ' ὅλη τους τὴν ἄνεση, προστατευμένοι ἀπὸ τὸ σκοτάδι, νὰ πετύχουν τὸν σκοπό τους;

Ὁ μαῦρος ἴσκιος ποὺ κατέβαινε ἀπὸ τὴ βουνοπλαγιὰ ὁλοένα κάτω φάνταζε τώρα σὰν τὴ μαύρη φτερούγα τοῦ θανάτου, ποὺ τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ τὴν συγκρατήση, οὔτε ἡ ἀντρεία οὔτε ἡ φρόνηση.

Δὲν ἀπόμενε, λοιπόν, παρὰ νὰ ὑποχωρήσουν; Ὥς που νὰ κρυφτῆ τὸ φεγγάρι θὰ μποροῦσαν βέβαια κι αὐτοὶ νὰ κατεβοῦν στὴν κρύπτη καὶ νὰ ἑνωθοῦν μὲ τοὺς ἄλλους, ποὺ βρίσκονταν τώρα ἀσφαλισμένοι στὸ βάθος τῆς σπηλιᾶς. Τὸ περισσότερο νοιάζουνταν γιὰ τὸν Γρηγόρη, ποὺ τὸν περίμενε τὸ δίχως ἄλλο ἡ μαύρη μοῖρα τῆς σκλαβιᾶς, ἂν ἔπεφτε στὰ χέρια τῶν Σαρακηνῶν. Ὅσο γιὰ τὸ μοναστῆρι, ἂς τὸ σώση ὁ Μεγαλοδύναμος. Ὅ,τι ἦταν μπορετὸ νὰ κάνουν τ' ἀνθρώπινα χέρια τους, τὸ ἔκαναν. Πάνω σ' αὐτὸ κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ τοὺς κατηγορήση.

Ὁ πάτερ Εὐτύχιος στράφηκε κι' ἔρριξε μιὰ ματιὰ γιὰ ν' ἀναμετρήση τελευταία φορὰ τὴν κατάσταση. Τὸ καθολικὸ στὴ μέση τῆς αὐλῆς ἦταν βυθισμένο σὲ θεία γαλήνη κι' ἀπὸ τὸ ἀψιδωτὸ παράθυρο τῆς κόχης τοῦ Ιε-

ροῦ ἕνα γλυκὸ μελιχρὸ φῶς ξεχώριζε σὰν ἀστεράκι.

—Ἐσὺ μονάχα, Ὑπεραγία Θεοτόκε, μπορεῖς νὰ μᾶς βοηθήσης, εἶπε ὁ Εὐτύχιος καὶ σταυροκοπήθηκε μὲ κατάνυξη. Τὸ μικρὸ ἐκεῖνο φῶς τοῦ θύμισε πὼς πάνω ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη δύναμη καὶ γνώση ὑπάρχει μιὰ ἄλλη δύναμη ἀπροσμάχητη καὶ μιὰ γνώση πάνσοφη, ποὺ τὰ κανονίζει ὅλα σύμφωνα μὲ τὴ δική της ἀνεξιχνίαστη βούληση.

Ἄρχισε νὰ ψάλλη:

> Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ
> (νικητήρια
> ὡς λυτρωθεῖσα τῶν δεινῶν
> (εὐχαριστήρια
> ἀναγράφω Σοι ἡ πόλις σου,
> (Θεοτόκε...

Ἡ φωνή του παράταιρη, ἄμαθη στὴν ψαλτικὴ τέχνη, ἔβγαινε ἀπ' τὰ βαθειά του στήθια σὰν μούγκρισμα, θαρρεῖς, σὰν πολεμικὴ κραυγὴ κι' ἔτσι ἀντηχοῦσε στὰ βράχια ὁλόγυρα. Μιὰ ἀνατριχίλα ἐνθουσιασμοῦ καὶ θρησκευτικῆς συγκίνησης παρακίνησε τὸν πορτάρη δίπλα, τοὺς πατέρες στὴν αὐλὴ νὰ ἑνώσουν τὶς φωνές τους κι' ὅλοι μαζὶ νὰ ἐξακολουθήσουν τὸν νικητήριο παιᾶνα:

> Ἀλλ' ὡς ἔχουσα τὸ κράτος
> (ἀπροσμάχητον
> ἐκ παντοίων με κινδύνων ἐ-
> (λευθέρωσον....

Καὶ ξάφνου, ὕστερα ἀπὸ ἕνα ἀνακύλισμα εἰκόνων καὶ σκέψεων, ποὺ κίνησε ἀπὸ τὸ θαμπὸ φῶς τοῦ καντηλιοῦ ὡς τὴ φωτιὰ ποὺ ἄναβε ἀκόμα στὴ σπηλιὰ τοῦ Πέτρου τοῦ Ἀθωνίτη καὶ ξεχώριζε καθαρώτερα τώρα στὴ σκοτεινὴ βουνοπλαγιά, μιὰ ἰδέα ἄστραψε στὸ μυαλὸ τοῦ πάτερ Εὐτύχιου.

— Τρέξε εὐθύς, φώναξε στὸν Γρηγόρη, καὶ φέρε ψιλὰ κλαδιὰ καὶ προσανάμματα ἀπὸ τὸ ὑπόγειο. Πολλά... ὅσο μπορεῖς περισσότερα. Νάρθουν καὶ δυὸ πατέρες μαζί σου. Ἀπὸ σένα τούτη τὴ στιγμὴ κρέμεται ἡ σωτηρία τοῦ μοναστηριοῦ...

Πότε κατέβηκε ἀπὸ τὸ πατάρι τῆς πόρτας, πότε πέρασε τὴν αὐλὴ καὶ ἔφτασε στὸ ὑπόγειο, πότε ξανανέβηκε κι' ἦρθε μὲ τοὺς δυὸ πατέρες ποὺ τὸν ἀκολούθησαν φορτωμένοι μὲ πευκόξυλα καὶ θυμάρια ξερὰ καὶ φοῦντες ἀπὸ δέντρα... καὶ πάλι καὶ πάλι ὡς ποὺ γίνηκε μεγάλος σωρὸς στὴ μέση τῆς αὐλῆς;... Ἔγιναν, θαρρεῖς, ὅλα τοῦτα σ' ἕνα ἀνοιγόκλεισμα ματιοῦ καὶ δὲ μεσολάβησε καμμιὰ σκέψη, καμμιὰ εἰκόνα, σὰ νὰ μὴν ἐργάζονταν στὸ διάστημα τοῦτο ὁ νοῦς καὶ ἡ αἴσθηση. Θυμᾶται ἀλήθεια μονάχα μιὰ στιγμὴ τὴ μορφὴ τοῦ Ἀθανάσιου, ποὺ πρόβαλε μπροστά του ἀλαφιασμένη, μὰ οὔτε τί τοῦ εἶπε, οὔτε τί ἀπάντηση ἔδωσε αὐτὸς μποροῦσε ἀργότερα νὰ θυμηθῆ.

— Περιχύστε μὲ λάδι τὰ ξύλα, πρόσταξε ἀπὸ τὸ πατάρι ὁ Εὐτύχιος, ἀνάβετε ἕνα-ἕνα χωριστὰ καὶ πετᾶτε τα ἔξω ἀπὸ τὸν μαντρότοιχο. Γρήγορα, γρήγορα!

Κι' ἀλήθεια μόλις εἶχαν καιρό. Τὸ φεγγάρι εἶχε σχεδὸν ὁλότελα κρυφτῆ πίσω ἀπὸ τὴν κορφὴ τοῦ βουνοῦ κι' ἡ μαύρη φτερούγα τοῦ ἴσκιου, κατεβαίνοντας κεῖθε σκέπασε τὸ μοναστήρι κι' ἁπλωνόταν πιὰ πρὸς τὰ ἔξω. Τὸ σχέδιο τοῦ Εὐτύχιου, ἐμπνευσμένο στὴν πιὸ ἀπελπιστικὴ στιγμή, ἀπὸ τὸ ἀδύνατο ἐκεῖνο φωσάκι, ποὺ ἀντίκρυσε νὰ λάμπη στὴν κόχη τοῦ ἱεροῦ, μπροστὰ στὸ εἰκόνισμα τῆς Παναγίας, ἦταν ἡ μοναδικὴ ἐλπίδα σωτηρίας, ἀληθινὴ θεϊκὴ ἐπέμβαση ποὺ ἔρχεται, ὅταν ὁ ἄνθρωπος σταυρώνη πιὰ τὰ χέρια καὶ παραδίνεται στὴ μοῖρα του, γιατὶ δὲν μπορεῖ νὰ κάνη διαφορετικά.

Τὰ φλεγόμενα ξύλα, τριζοκοπῶντας καὶ διαγράφοντας μιὰ φωτεινὴ καμπύλη ἀπὸ τὴν αὐλὴ ὡς ἔξω, ἔπεφταν στὸ πλάτωμα καὶ τὸ φώτιζαν ἐντατικὰ ἀκόμα καὶ τὶς κορφὲς τῶν δέντρων, ποὺ ἁπλώνονταν πιὸ κάτω καὶ ξεχώριζαν τώρα καθαρὰ μὲ τὰ κλαδιὰ καὶ τὰ φύλλα τους. Ὅλο τὸ τοπίο εἶχε πάρει μιὰ παράξενη ὄψη ἀπὸ τὶς κόκκινες τρεμάμενες ἀναλαμπὲς ποὺ ἀνάδιναν οἱ παιχνιδιάρικες φλόγες.

Κανένας δὲν μποροῦσε νὰ ξεμυτίση ἀπαρατήρητος ἀπὸ τὸ δάσος καὶ νὰ ζυγώση τὸν μαντρότοιχο. Αὐτὸ δίχως ἄλλο τὸ κατάλαβαν καὶ οἱ κουρσάροι, γιατὶ ἀκούστηκαν μανιασμένες φωνὲς νὰ καταριοῦνται καὶ νὰ βλαστημοῦν.

— Κι' ἄλλα ξύλα, πρόσταξε πάλι ὁ Εὐτύχιος... Ρίχνετε ξύλα, ξύλα ἀδιάκοπα...

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΑΥΡΙΑΝΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἠθέλησεν ὁ Ἰησοῦς
νὰ ἐξέλθη εἰς τὴν Γαλιλαίαν καὶ εὑ-
ρίσκει τὸν Φίλιππον
καὶ λέγει πρὸς αὐ-
τόν· ἀκολούθει μοι.
45 Ἦτο δὲ ὁ Φίλιπ-
πος ἀπὸ Βηθσαϊδά,
ἐκ τῆς πόλεως Ἀν-
δρέου καὶ Πέτρου.
46 Εὑρίσκει Φίλιππος
τὸν Ναθαναὴλ καὶ
λέγει πρὸς αὐτόν·
ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖ-
ον ἔγραψεν ὁ Μω-
ϋσῆς ἐν τῷ νόμῳ
καὶ οἱ προφῆται εὑ-
ρήκαμεν, Ἰησοῦν τὸν
υἱὸν τοῦ Ἰωσὴφ τὸν
ἀπὸ Ναζαρέτ 47 Καὶ
εἶπε πρὸς αὐτὸν ὁ
Ναθαναήλ· ἐκ Να-
ζαρὲτ δύναται νὰ
προέλθη τι ἀγαθόν;
Λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ
Φίλιππος, ἔρχου καὶ
ἴδε. 48 Εἶδεν ὁ Ἰη-
σοῦς τὸν Ναθαναὴλ
ἐρχόμενον πρὸς αὐ-
τὸν καὶ λέγει περὶ αὐτοῦ· ἰδοὺ ἀληθῶς
Ἰσραηλίτης, εἰς τὸν ὁποῖον δόλος δὲν
ὑπάρχει. 49 Λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ Να-
θαναήλ· πόθεν μὲ γινώσκεις; Ἀπεκρί-
θη ὁ Ἰησοῦς καὶ
εἶπε πρὸς αὐτόν·
πρὶν ὁ Φίλιππος σὲ
φωνάξη, ὄντα ὑπο-
κάτω τῆς συκῆς, εἶ-
δόν σε. 50 Ἀπεκρίθη
ὁ Ναθαναὴλ καὶ
λέγει πρὸς αὐτόν·
Ραββί, σὺ εἶσαι ὁ
Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, σὺ
εἶσαι ὁ βασιλεὺς τοῦ
Ἰσραήλ. 51 Ἀπε-
κρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ
εἶπε πρὸς αὐτόν· ἐ-
πειδὴ σοὶ εἶπον· εἶ-
δόν σε ὑποκάτω τῆς
συκῆς, πιστεύεις;
μεγαλύτερα τούτων
θέλεις ἰδεῖ. 52 Καὶ
λέγει πρὸς αὐτόν· ἀ-
ληθῶς ἀληθῶς σᾶς
λέγω· ἀπὸ τοῦ νῦν
θέλετε ἰδεῖ τὸν οὐ-
ρανὸν ἀνεῳγμένον,
καὶ τοὺς ἀγγέλους
τοῦ Θεοῦ ἀναβαίνοντας καὶ καταβαί-
νοντας ἐπὶ τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἠθέλησεν ὁ Ἰησοῦς
ἐξελθεῖν εἰς τὴν Γαλιλαίαν καὶ εὑρί-
σκει Φίλιππον καὶ λέγει αὐτῷ· ἀκο-
λούθει μοι. 45 Ἦν δὲ ὁ Φίλιππος
ἀπὸ Βηθσαϊδά, ἐκ τῆς πόλεως Αν-
δρέου καὶ Πέτρου. 46 Εὑρίσκει Φίλιπ-
πος τὸν Ναθαναὴλ καὶ λέγει αὐτῷ·
ὃν ἔγραψε Μωυσῆς ἐν τῷ νόμῳ καὶ
οἱ προφῆται, εὑρήκαμεν, Ἰησοῦν τὸν
υἱὸν τοῦ Ἰωσὴφ τὸν ἀπὸ Ναζαρέτ.
47 Καὶ εἶπεν αὐτῷ Ναθαναήλ· ἐκ
Ναζαρὲτ δύναταί τι ἀγαθὸν εἶναι;
Λέγει αὐτῷ Φίλιππος· ἔρχου καὶ ἴδε.
48 Εἶδεν ὁ Ἰησοῦς τὸν Ναθαναὴλ
ἐρχόμενον πρὸς αὐτὸν καὶ λέγει περὶ
αὐτοῦ· ἴδε ἀληθῶς Ἰσραηλίτης, ἐν ᾧ
δόλος οὐκ ἔστι. 49 Λέγει αὐτῷ Να-
θαναήλ· πόθεν με γινώσκεις; Ἀπε-
κρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῷ· πρὸ
τοῦ σε Φίλιππον φωνῆσαι, ὄντα ὑπὸ
τὴν συκῆν εἶδόν σε. 50 Ἀπεκρίθη
Ναθαναὴλ καὶ λέγει αὐτῷ· Ραββί,
σὺ εἶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, σὺ εἶ ὁ βασι-
λεὺς τοῦ Ἰσραήλ. 51 Ἀπεκρίθη Ἰη-
σοῦς καὶ εἶπεν αὐτῷ· ὅτι εἶπόν σοι,
εἶδόν σε ὑποκάτω τῆς συκῆς, πι-
στεύεις; μείζω τούτων ὄψει. 52 Καὶ
λέγει αὐτῷ· ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν,
ἀπ' ἄρτι ὄψεσθε τὸν οὐρανὸν ἀνεῳ-
γότα, καὶ τοὺς ἀγγέλους τοῦ Θεοῦ
ἀναβαίνοντας καὶ καταβαίνοντας ἐπὶ
τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Ἡ σημερινὴ Κυριακὴ ὀνομάζεται Κυριακὴ τῆς Ὀρθοδοξίας. Κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτὴν ἡ Ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία ἑορτάζει τὸν θρίαμβον τῆς ὀρθῆς πίστεως καὶ διδασκαλίας ἐναντίον τῆς πλάνης τῶν διαφόρων αἱρέσεων. Ἡ ὀρθὴ πίστις καὶ κυρίως ἡ πίστις εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ ποὺ τὴν ἐπολέμησαν μὲ μανίαν οἱ φοβερώτερες τῶν αἱρέσεων, αὐτὴ ἡ πίστις εἶναι ἡ βάσις καὶ τὸ θεμέλιον τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ ἔξω ἀπ' αὐτὴν μονάχα πλάνη ὑπάρχει καὶ σκότος.

Πρέπει νὰ μένωμεν πιστοὶ καὶ εὐγνώμονες εἰς τὸν Κύριον τὸν ἐνανθρωπίσαντα πρὸς χάριν μας. Ἂς ἀκολουθῶμεν τὴν ἀλήθειαν τοῦ Εὐαγγελίου Του. Ἂς πράττωμεν μὲ προθυμίαν τὰς ἐντολάς Του. Ἂς ὁμολογοῦμεν μὲ θάρρος τὸ ὄνομά Του. Τότε ὁ Χριστὸς θὰ εἶναι προστάτης καὶ βοηθός μας καὶ θὰ ἀξιωθῶμεν τῆς Οὐρανίου Αὐτοῦ Βασιλείας.

«Ν»

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΥΕΡΓΕΤΑΙ — ΣΙΜΩΝ ΣΙΝΑΣ — Ο ΒΑΡΩΝΟΣ ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΙΑΣ

Η Αὐστρία πολεμάει μὲ τοὺς ἐχθρούς της. Διατρέχει κινδύνους σοβαρούς! Οἱ τραυματίαι ἔρχονται ἀπὸ τὶς μάχες καθημερινῶς κι' ἔχουν ἀνάγκη περιθάλψεως. Καὶ ὁλόκληρες οἰκογένειες ντύνονται τὰ μαῦρα, γιατὶ ὁ δικός τους, ὁ πατέρας, ὁ ἀδελφός, ὁ γυιός, σκοτώθηκε στὸν πόλεμο!

Ἡ Αὐστρία ἔχει ἀνάγκην ἐνισχύσεως. Ἕνας Ἕλληνας ζῇ εἰς τὴν Βιέννη! Ἐκεῖ γεννήθηκε, ἐκεῖ ἀνατράφηκε. Εἶναι ὑπήκοος Αὐστριακὸς κι' ἔχει κληρονομήσει τὸν τίτλο τοῦ Βαρώνου ποὺ εἶχε ὁ πατέρας του. Μὰ δὲν ξεχνᾷ πὼς εἶναι Ἕλληνας ὁ Αὐστριακὸς αὐτὸς Βαρῶνος. Ἀγαπάει ὅμως καὶ τὴν Αὐστρία, ποὺ τὴν θεωρεῖ δεύτερη πατρίδα του. Καί, πλούσιος καθὼς εἶναι, ξοδεύει ἀφειδῶς γιὰ τὴν περίθαλψι τῶν χηρῶν καὶ ὀρφανῶν, τῶν τραυματιῶν καὶ ἀναπήρων. Εἶναι πολύτιμες οἱ ὑπηρεσίες ποὺ προσφέρει στὸν Αὐτοκράτορα. Κι' αὐτὸς τοῦ τὶς ἀναγνωρίζει... Τὸν διορίζει πραγματικό, ἐνεργό, ἂς ποῦμε ἔτσι, μέλος τοῦ ἐξ ἀπορρήτων αὐτοκρατορικοῦ συμβουλίου, ἰσόβιον μέλος τῶν ὁμοτίμων τῆς Αὐστριακῆς Διαίτης, μέλος τῆς Βουλῆς τῶν μεγιστάνων τῆς Οὐγγρικῆς Μοναρχίας, μεγαλόσταυρο τοῦ αὐτοκρατορικοῦ τάγματος τοῦ Λεοπόλδου καὶ ἀνώτερον ἱππότη τοῦ Σιδηροῦ Στέμματος.

Μεγάλες τιμὲς γιὰ ἕναν Ἕλληνα...τιμὲς ποὺ ἀντανακλοῦν στὴν Ἑλλάδα, ἀφοῦ ὁ τιμηθεὶς δὲν ἀποποιεῖται, ἀντιθέτως δὲ βροντοφωνεῖ τὴν Ἐθνική του, τὴν Ἑλληνική του καταγωγή!

Καὶ ὁ Ἕλλην αὐτός, ποὺ τόσο τιμᾶται στὴ Βιέννη, δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν Σίμωνα Σίνα, τὸν μεγάλο τῆς Ἑλλάδος εὐεργέτη.

Δὲν ἀγνοεῖ κανεὶς τ' ὄνομα τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν. Ὁ Σίμων Σίνας δὲν γεννήθηκε σ' ἐλεύθερη ἢ ὑπόδουλη Ἑλληνικὴ χώρα! Ἡ Βιέννη, θετὴ πατρίδα τοῦ πατέρα του, στάθηκε, στὶς 15 Αὐγούστου 1810, ὁ τόπος ποὺ πρωτοεῖδε τὸ φῶς τῆς ζωῆς. Ἦταν ὅμως Ἕλλην καί, μολονότι Αὐστριακὸς ὑπήκοος, ἀγάπησε τὴν πατρίδα του, τὴν Ἑλλάδα, μὲ τὴν ἁγνὴ καὶ ἄδολη ἀγάπη τοῦ πατριώτου Ἕλληνος. Ὁ πατέρας του, Γεώργιος Σίνας, γεννήθηκε στὰς Σέρρας. Ἡ ὡραία αὐτὴ Μακεδονικὴ πόλις ἦταν, γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, τὸ κέντρον τῆς ἐπικοινωνίας τοῦ Ἑλληνισμοῦ—τοῦ ὑποδούλου—μὲ τὴν Δύσιν. Ὁ Γεώργιος Σίνας, νεώτατος ἀκόμη μετέβη εἰς Οὐγγαρίαν, ὅπου μὲ τὴν φιλοπονίαν του καὶ τὴν τιμιότητά του κατώρθωσε νὰ ἀναγνωρισθῇ ὡς εὐγενής, ἐκεῖθεν δὲ ἐγκατεστάθη ὁριστικῶς στὴν Βιέννη, ὅπου ἀπέκτησε μεγάλην δημοτικότητα, ἀποκαλούμενος μὲ σεβασμὸν ἀπὸ τοὺς Βιεννέζους ὡς «γερο-Σίνας». Εἰς τὴν Βιέννην ὁ Γεώργιος Σίνας ἵδρυσε μεγάλον ἐμπορικὸν καὶ τραπεζιτικὸν οἶκον καὶ τὸ ὄνομά του ἦταν γνωστὸ σὲ ὁλόκληρη τὴ Δύσι. Ὁ Αὐτοκράτωρ τὸν ὠνόμασε στὰ 1832 Βαρῶνον τῆς Αὐστρίας καὶ τῆς Οὐγγαρίας, ἐκτιμῶντας τὰς ὑπηρεσίας του εἰς τὴν οἰκονομικὴν ζωὴν τῆς χώρας του.

Ἔτσι ὁ Σίμων Σίνας εὑρέθη ἀπὸ μικοὸς μέσα εἰς τὸν πλοῦτον καὶ τὴν χλιδήν. Δὲν συνήντησε τὰς δυσκολίας ἐκείνας, τὰς ὁποίας συνήντησαν στὴ ζωὴ ἄλλοι εὐεργέται τοῦ Ἔθνους. Παιδονωνοὶ καὶ Ἀκαδημαϊκοὶ εἶχαν ἐπιμεληθῆ τῆς ἀνατροφῆς καὶ τῆς μορφώσεως τοῦ νεαροῦ Σίμωνος, ὁ ὁποῖος ἔμαθε τὴν Ἑλληνικήν, τὴν Οὐγγρικήν, τὴν Γερμανικήν, τὴν Γαλλικήν, τὴν Ἀγγλικὴν καὶ τὴν Ἰταλικὴν γλῶσσαν. Ἀνάμεσα στοὺς διδασκάλους του ἦτο καὶ ὁ Ἕλλην Ζηνόβιος Πώπ. Ὁ νεαρὸς Σίνας δὲν παρέλειψε καὶ τὰ ἐκπαιδευτικά του ταξείδια. Διέτρεξε τὴν Γερμανίαν, τὴν Γαλλίαν καὶ τὴν Ἀγγλίαν, ὅπου συνεπλήρωσε τὰς σπουδάς του. Ὁ Σίμων Σίνας σὲ ἡλικία 25 ἐτῶν εἶχε πλήρη κατάρτισιν, ζηλευτὴν διὰ τὴν ἐποχήν του. Ἦτο ἀναμφισβητήτως προνομιοῦχος φύσις. Ἄλλος, ποὺ θὰ ἐγεννᾶτο μέσα εἰς τὶς ἀνέσεις τῆς ζωῆς ποὺ συνήντησεν ἀπὸ τῆς βρεφικῆς του ἡλικίας ὁ Σίμων, δὲν θὰ ἦτο εἰς θέσιν νὰ φθάσῃ εἰς τὴν κατάρτισιν ἐκείνου. Εἶναι γνωστόν: τοὺς χαρακτῆρας σφυρηλατοῦν ἡ δοκιμασία καὶ τῆς ζωῆς τὰ ἐμπόδια, ποὺ κατανικᾷ ὁ δυνατὸς ἄνθρωπος! Τὰ ἐμπόδια, ποὺ δημιουργοῦν τοὺς δυνατούς, τοὺς νικητὰς στὴ ζωή!...

Καὶ ὅμως ὁ Σίνας, νεαρὸς ἀκόμη, ποὺ θὰ μποροῦσε ἄριστα νὰ σπαταλᾷ τὴν πατρικὴ περιουσία σὲ διασκεδάσεις μέσα στὴν εὔθυμη ζωὴ τῆς Βιέννης, γίνεται τοῦ πατέρα του πολύτιμος σύμβουλος καὶ βοηθός.

Στὰ 1853 πεθαίνει ὁ Γεώργιος Σίνας. Καὶ ὁ Σίμων ἀναλαμβάνει τὴν διεύθυνσιν τῶν ἐργασιῶν τοῦ πατέρα του. Ἀποδεικνύεται ἀντάξιος τοῦ γεννήτορος. Εὐρύνει τὸν κύκλον τῶν ἐργασιῶν καὶ αὐξάνει τὴν πατρικὴν κληρονομίαν. Γνωρίζει ὅμως ποία εἶναι ἡ καλὴ χρῆσις τοῦ πλούτου. Καὶ ἀρχίζει τὶς ἀγαθοεργίες πρὸς τὴν Πατρίδα του Ἑλλάδα καὶ πρὸς τὴν θετὴν Πατρίδα του. Κατὰ τοὺς πολέμους, εἰς τοὺς ὁποίους εἶχεν ἐμπλακῆ ἡ Αὐστρία, ὁ Σίνας γίνεται Μαικήνας της, καὶ εἴπαμε στὴν ἀρχὴ πῶς τὸν ἀνταμείβει ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας.

Ὁ Σίνας ὅμως δὲν φαίνεται ὀλιγώτερον γενναιόδωρος πρὸς τὴν πραγματικὴ πατρίδα του, τὴν Ἑλλάδα. Τὸ Ἀστεροσκοπεῖον Ἀθηνῶν, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀνεγερθῆ μὲ δαπάνας τοῦ πατρὸς τοῦ Σίμωνος, Γεωργίου, εὑρίσκει εἰς τὸν Σίμωνα τὸν καλόν του προστάτην. Ὁ Σίνας τὸ ἐπιχορηγεῖ καὶ τὸ συντηρεῖ. Μετὰ ταῦτα χορηγεῖ χρήματα εἰς Ἕλληνας διὰ νὰ σπουδάσουν εἰς τὴν Δύσιν φυσικὰ καὶ μαθηματικά. Ἡ Φιλεκπαιδευτικὴ Ἑταιρία θεωρεῖ τὸν Σίναν ὡς ἕνα τῶν καλλιτέρων της εὐεργετῶν. Ὁ Ναὸς τῆς Μητροπόλεως ἀνεγείρεται μὲ τὴν συμβολὴν τοῦ Σίμωνος Σίνα. Ὁ Σάθας, ὁ περιώνυμος τῆς μεσαιωνικῆς ἱστορίας ἐρευνητής, ἐρευνᾷ καὶ σπουδάζει εἰς τὴν Εὐρώπην μὲ χρήματα τοῦ Σίνα. Ἡ Κοινότης τῶν Ὀρθοδόξων Ἑλλήνων τῆς Βιέννης καὶ ὁ ἐκεῖ ἑλληνικὸς ναὸς ἔχουν τὸν Σίμωνα Σίναν προστάτην καὶ χορηγητήν.

Καὶ ἔρχεται τὸ ἐπιστέγασμα τῶν πρὸς τὴν Ἑλλάδα εὐεργεσιῶν τοῦ ἀειμνήστου ἀνδρός. Ἡ Σιναία Ἀκαδημία. Τὴν ἰδέαν τῆς

(Συνέχεια στὴ σελίδα 680)

Τὸ Ἀστεροσκοπεῖον Ἀθηνῶν, δωρεὰ τοῦ Γεωργίου Σίνα.

Ο ΤΖΙΜ ΤΗΣ ΣΙΓΚΑΠΟΥΡΗΣ

ΕΝΑ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΣΕ ΛΙΓΕΣ ΣΥΝΕΧΕΙΕΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—Μὰ ἐγὼ ἐδῶ σᾶς ἀφηγοῦμαι, εἶπε ξαφνικὰ ἡ Σύμπιλ, κι' ὁ ἀδελφός μου κινδυνεύει! Ἴσως νὰ τὸν σκοτώσουν τώρα γιὰ νὰ ἐκδικηθοῦν τὴ φυγή μου! Ἔκανα πολὺ ἄσχημα....

—Ὄχι. Καθόλου. Ἐκάνατε πολὺ καλά. Θὰ σᾶς σκότωναν καὶ τοὺς δύο ἂν μένατε. Τώρα ὅμως φοβοῦνται τὴν Κυβέρνησι, ποὺ δὲν θὰ τοὺς συνχωρήση. Κι' ἴσως ἀπελευθερώσουν τὸν ἀδελφό σας γι' αὐτὴν τὴν αἰτία.

—Ὄχι! Δὲν μπορεῖτε... νὰ ξέρετε. Πρέπει νὰ πᾶμε ἀμέσως! Γρήγορα! Διαφορετικά!....

—Διαφορετικά, τί; ρώτησε ὁ Σάντι, κυττάζοντας στὰ μάτια τὴ νέα, ἡ ὁποία ἀμέσως σκέπασε τὸ πρόσωπό της μὲ τὰ χέρια της, εἰς ἔκφρασιν ἀπελπισίας καὶ εἶπε μὲ λυγμούς:

—Δὲν μπορεῖτε νὰ ξέρετε τὴν βαρβαρότητα τῶν ἀγρίων αὐτῶν!

Ὁ Ρινάλντι, συγκινημένος, ἀκούμπησε τὸ χέρι του στὸν ὦμο τῆς Σύμπιλ.

—Μὴ φοβώσαστε, μουρμούρισε. Θὰ πᾶμε νὰ τὸν σώσουμε!

Κι' ἔρριξε μιὰ ἐρωτηματικὴ ματιὰ στὸν σύντροφό του. Ὁ ἄλλος ὅμως ἦταν ψυχρός, ἀδιάφορος.

—Εἶναι νύχτα, Ρινάλντι. Δὲν μποροῦμε νὰ κινηθοῦμε. Ξέρετε τί ἐπιφύλαξι ποὺ χρειάζεται σ' αὐτὸ τὸ ἀφιλόξενο μέρος. Κι' ἂν ἀκόμη πηγαίναμε μὲ δέκα ἀπὸ τοὺς πολεμιστάς μας, θὰ διατρέχαμε τοὺς πιὸ μεγάλους κι' ἀφάνταστους κινδύνους μέσα στὸ σκοτάδι, σ' ἕνα ἄγνωστο ἔδαφος. Θὰ περιμένουμε νὰ ξημερώση. Δὲν θὰ τὸν πειράξουν ἀπόψε τὸν αἰχμάλωτο... Ξέρω τὶς συνήθειες τῶν ἰθαγενῶν τῆς Βιρμανίας...

—Ὢ! σᾶς παρακαλῶ! —ἱκέτευσε ἡ νέα μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια.

Ὁ Ρινάλντι συγκινήθηκε.

—Σάντι, ἀκοῦστε με. Δὲν μποροῦμε νὰ κάνουμε τίποτα ἀπόψε.

—Πρέπει νὰ τὸ καταλάβετε—ἀπήντησεν ὁ ἄλλος καὶ ρώτησε τὴν Σύμπιλ Μίλνερ:

—Σὲ τί ἀπόστασι βρίσκεται τὸ μέρος ὅπου κρατοῦν αἰχμάλωτο τὸν ἀδελφό σας;

Ἡ νέα δίστασε.

—Δὲν θὰ μποροῦσα νὰ σᾶς πῶ ἀκριβῶς. Ἴσως... δέκα μίλλια.

—Φύγατε τὸ πρωΐ; Τρέχατε ὅλη τὴν ἡμέρα;... Ἀλλὰ χωρὶς κατεύθυνσι ὡρισμένη, βέβαια...

—Ὄχι! Μὲ καθωδηγοῦσε αὐτὴ ἡ μικρὴ πυξίδα.

—Ἄ... Ὥστε δὲν κάνατε λοιπὸν ἀσκοπους γύρους. Ἀλλὰ τὸ δάσος παρουσιάζει κι' ἐμπόδια... ναί, δὲν θὰ μπορούσατε νὰ διατρέξετε περισσότερα ἀπὸ δέκα μίλλια. Λοιπόν, ἂν φεύγαμε τώρα, θὰ κάναμε μιὰ ἀρκετὰ μεγάλη πορεία, καὶ χωρὶς κατεύθυνσιν, γιατὶ κι' ἐσεῖς ἡ ἴδια δὲν θὰ μπορούσατε νὰ μᾶς ὁδηγήσετε. Θὰ φθάναμε αὔριο... δηλαδὴ πολὺ ἀργά, ἂν βέβαια οἱ ἰθαγενεῖς ἤθελαν νὰ ἀφαιρέσουν τὴ ζωὴ ἀπὸ τὸν ἀδελφό σας.

—Μά, ἂν πᾶμε αὔριο—παρενέβη ὁ Ρινάλντι — θὰ φθάσουμε ἀκόμη πιὸ ἀργά!

—Τὴν ἡμέρα, μιὰ ὁμάδα δοκιμασμένων στὴ σκληρὴ πορεία ἀνθρώπων, μπορεῖ νὰ διανύση δέκα μίλλια σὲ πέντε ἢ ἕξη ὧρες. Θὰ φτάσουμε ἐγκαίρως καὶ θὰ μπορέσουμε πολὺ εὔκολα νὰ ἀνιχνεύσουμε τὸ ἔδαφος.

—Σωστά, συγκατένευσε ὁ Ρινάλντι. Συγγνώμην, Σάντι, γιατὶ δὲν ἔχω πεῖρα... κι' οὔτε καλὴ σκέψι σὲ μερικὰ πράγματα. Κι' ὅμως κάτι ἤθελα νὰ κάνω.

—Ναί, σᾶς ἐξορκίζω! ἐπέμεινε ἡ νέα. Πρέπει νὰ συγχωρήσετε τὴν ἐπιμονή μου γιατὶ ἡ ζωὴ τοῦ ἀδελφοῦ μου βρίσκεται στὰ χέρια τῶν ἀγρίων. Μποροῦν νὰ τὸν ὑποβάλουν σὲ φριχτὰ βασανιστήρια.

—Μὴν ἀμφιβάλλετε, μίς—ξεφώνησε ὁ Ρινάλντι. Ὁ φίλος μου θὰ κάνη τὸ πᾶν ποὺ τοῦ εἶναι δυνατόν. Ἐμπιστευθῆτε σ' αὐτόν. Θὰ σᾶς βοηθήσουμε εὐχαρίστως.

—Ναί, βασιστῆτε σὲ μένα, μίς—εἶπε ὁ Σάντι μὲ βαρειὰ φωνή. Εἶναι τὸ καλύτερο ποὺ μπορεῖτε νὰ κάνετε. Θέτουμε στὴ διάθεσί σας τὴ σκηνή μας κι' ἐκεῖ θ' ἀναπαυθῆτε, θὰ κοιμηθῆτε. Κι' αὔριο τὴ χαραυγὴ θὰ πᾶμε στὸν ἀδελφό σας. Θὰ μιλήσω ἐγὼ μὲ τοὺς ἰθαγενεῖς κι' ἂν ὑπάρχη ἐλπὶς νὰ σωθῆ, μὴν ἀμφιβάλλετε πὼς θὰ τὸν σώσω.

—Εὐχαριστῶ! Εὐχαριστῶ πάρα πολύ! Μά... πῶς μπορῶ νὰ κοιμηθῶ, ξέροντας ὅτι... Ὤ, ἂν κάνατε ἕνα γῦρο ἐδῶ κοντά! Ἴσως νὰ συναντούσατε τοὺς ἀγρίους ποὺ μὲ κυνήγησαν, νὰ πιάσετε ἕνα καὶ νὰ μάθετε.

—Δὲν εἶναι κακὴ ἰδέα, εἶπε ὁ δημοσιογράφος.

—Εἶναι πολὺ κακὴ μάλιστα, εἶπε ἀμέσως ὁ Σάντι. Γιατὶ δὲν ξέρουμε ἂν ὁλόκληρη ἡ φυλὴ ἢ μέρος ἀπ' αὐτή, μετεκινήθη πρὸς ἐμᾶς. Μποροῦμε νὰ συναντήσουμε ἐχθροὺς περισσότερους ἀπὸ μᾶς καὶ νὰ μᾶς ἐπιτεθοῦν για νὰ μᾶς ἐξοντώσουν. Ὄχι!

Ἡ Σύμπιλ κύτταξε τὸν Ρινάλντι μὲ ἱκετευτικὸ βλέμμα. Ὁ δημοσιογράφος στράφηκε πρὸς τὸν σύντροφό του, ἀλλὰ συνήντησε ἕνα τόσο ψυχρὸ βλέμμα, ποὺ δὲν τόλμησε νὰ τοῦ μιλήση.

—Ἐμπρός, μίς. Ἡσυχᾶστε καὶ πηγαίνετε ν' ἀναπαυθῆτε. Ρινάλντι, δεῖξτέ της τὴ σκηνὴ καὶ πῆτε νὰ βγάλουν ἔξω τὶς μπράντες μας μὲ τὶς κουνουπιέρες. Θὰ κοιμηθοῦμε στὴν ὕπαιθρο.

Ἡ γυναῖκα ἤθελε ἀκόμη νὰ διαμαρτυρηθῆ, ἀλλὰ ὁ Σάντι τὴν ἀποστόμωσε.

Ὁ Ρινάλντι σηκώθηκε καὶ τέντωσε τὸ χέρι του. Ἡ Σύμπιλ τὸ ἔπιασε καὶ πήδησε ὄρθια.

—Εὐχαριστῶ .

Ὁ Ρινάλντι εἶδε δύο φρουροὺς νὰ κάθωνται ἔξω ἀπὸ τὴ σκηνή.

Λίγες στιγμὲς ἀργότερα, κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τῆς λάμπας, ὁ δημοσιογράφος ἔδειχνε τὴ σκηνὴ ποὺ θὰ παρέμενε τὴ νύχτα, στὴ Σύμπιλ.

—Θὰ κοιμηθῆτε καλὰ ἐδῶ, τῆς εἶπε.

—Μὰ στενοχωροῦμαι γιὰ σᾶς...Δὲν

θ' ἀπομακρυνθῆτε βέβαια ἀπὸ δῶ.

—Ὄχι. Κοιμηθῆτε ἥσυχη.

—Ναί, βέβαια. Ἔχετε τόσους ἀνθρώπους μαζί σας.

—Περίπου εἴκοσι πολεμιστὰς καὶ πολλοὺς ὑπηρέτας καὶ μεταφορεῖς.

—Μὰ τότε εἶναι μεγάλο τὸ καραβάνι σας. Τί κάνετε; Μὲ συγχωρεῖτε ἂν εἶμαι περίεργη.

—Θὰ σᾶς πῶ ἀμέσως. Ἐκυνηγήσαμε καὶ φέρνουμε μαζί μας ἀρκετὴ ποσότητα ἐλεφαντοστοῦ καὶ πολλὰ θηρία γιὰ τὰ ἱπποδρόμια.

—Ἆ... Κατάλαβα!

Ἡ νέα ἑτοιμάστηκε νὰ ξαπλώση.

—Καλὴ νύχτα, μίς.

—Εὐχαριστῶ. Καλὴ νύχτα σας.

Σὰν ξαναγύρισε κοντὰ στὸν Σάντι ὁ Ρινάλντι, εἶδε τὸν Σάρογκ ποὺ ἀπομακρυνόταν, μερικοὺς ἀνθρώπους τοῦ καραβανιοῦ ποὺ πήγαιναν νὰ κοιμηθοῦν, ἀλλὰ οἱ φρουροὶ παρέμεναν ἐνισχυμένοι.

—Δώσατε νέες διαταγές; ρώτησε τὸν φίλο του. Νομίζετε πὼς διατρέχουμε κίνδυνο ἀπόψε;

—Βεβαίως. Μεγάλο κίνδυνο. Σᾶς συμβουλεύω νὰ κοιμηθῆτε ντυμένος. Ἴσως νὰ μᾶς ἐπιτεθοῦν.

—Τότε... εἶν' ἀλήθεια πὼς οἱ ἄγριοι...

—Οἱ ἄγριοι; Ἆ, ναί. Λοιπόν, ἀγαπητὲ Ρινάλντι, δὲν εἴσθε προνοητικὸς καὶ δὲν μάθατε νὰ δυσπιστῆτε.

—Τί;

Ὁ Σάντι χαμήλωσε τὴ φωνή του.

—Γιὰ πῆτε μου. Δὲν σᾶς φαίνεται πὼς τὰ ροῦχα αὐτῆς τῆς νέας ἦσαν πολὺ ἐν τάξει καὶ καθόλου κουρελιασμένα, γιὰ ἕναν ἄνθρωπο ποὺ διέτρεξε ὅλη τὴν ἡμέρα μέσα τὸ ἄγριο δάσος;

—Μά... δὲν πιστεύω νὰ ὑποψιαστήκατε ὅτι...

—Ὤ, δὲν ὑποψιάζομαι τίποτα. Πιστεύω. Καὶ δὲν παρετηρήσατε πὼς κάθε φορὰ ποὺ μιλοῦσε γιὰ τὸν ἀδελφό της δίσταζε;

—Καὶ γιατί;

—Καὶ κάτι ἀκόμη. Δὲν ἔφτασε στὴν κατασκήνωσί μας ἐκ τύχης, ἀλλὰ περπάτησε μὲ τὴν πυξίδα. Μὰ δὲν καταλαβαίνετε τίποτα, λοιπόν;

—Μὰ εἶναι φυσικό! Ἐκεῖνος ποὺ ἔχει μιὰ πυξίδα θὰ τὴν χρησιμοποιήση!

—Βεβαίως γιὰ νὰ πάη πρὸς ἀνατολάς. Ἐνῷ ἐρχομένη σὲ μᾶς, ἦρθε πρὸς τὴ δύσι, δηλαδὴ πρὸς μιὰ κατεύθυνσι ὅπου δὲν θὰ ὑπῆρχε πιθανότης νὰ συναντήση κανένα χωριὸ κι' οὔτε κανένα καραβάνι λευκῶν. Καὶ πῶς συνέβη νὰ ἔλθη σὲ μᾶς; Πῶς μποροῦσε νὰ ξέρη πὼς ἐμεῖς βρισκόμαστε ἐδῶ; Καὶ προσποιήθηκε πὼς ἦρθε κατὰ σύμπτωσι.

Ὁ Ρινάλντι ἔμεινε μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα.

—Μά... θέλετε νὰ πῆτε πὼς ἡ νέα μᾶς εἶπε ψέματα;

Ὁ Σάντι γέλασε.

—Καλὴ νύχτα, Ρινάλντι. Ξαπλῶστε στὴν μπράντα καὶ κρατᾶτε κοντὰ σας τὸ ὅπλο σας. Ὁ Σαρόγκ ξέρει τὶς διαταγές μου.

—Μά, Σάντι... Δὲν θὰ μπορέσω νὰ κοιμηθῶ! Ποιὰ εἶναι ἐκείνη ἡ γυναῖκα;

—Μιλᾶτε σιγά, λέγω. Εἶναι πολὺ ἐνωρὶς νὰ σᾶς ἐξηγήσω. Αὔριο, Ρινάλντι. Καλὴ νύχτα.

(Ἀκολουθεῖ)

Ο ΡΗΤΩΡ ΛΥΣΙΑΣ

Ο ρήτορας Λυσίας γεννήθηκε στὴν Ἀθήνα τὸ 458 π. Χ., ἦταν δὲ παιδὶ τοῦ Συρακούσιου Κέφαλου, ποὺ ἦταν ρήτορας καὶ αὐτὸς καὶ ποὺ ἦλθε νὰ ἐγκατασταθῆ στὴν Ἀθήνα, κελεύσματι τοῦ Περικλῆ. Τὴν πληροφορία αὐτὴ μᾶς τὴν δίνει ὁ ἴδιος στὸν λόγο του κατὰ Ἐρατοσθένη, λέγοντας: Οὑμὸς πατὴρ Κέφαλος ἐπείσθη μὲν ὑπὸ τοῦ Περικλέους εἰς ταύτην τὴν γῆν ἀφικέσθαι, ἔτη δὲ τριάκοντα ὤκησε.... Γιὰ τὸν Κέφαλο κάνει μνεία ὁ Πλάτωνας στὴν Πολιτεία του (328 c), εἰσάγοντάς τον ὡς πρόσωπο ἐνεργὸ στὸ διάλογό του. Τὸ 443, σὲ ἡλικία 15 χρονῶν, ὁ Λυσίας ἦρθε στὸ Θούριο τῆς Ἰταλίας ποὺ ἦταν τότε Ἑλληνικὴ πόλις, κοντὰ στὸν κόλπο τοῦ Τάραντα.

Ἐκεῖ λοιπὸν γίνεται μαθητὴς τοῦ Τισία καὶ τοῦ Νικία, ποὺ ἦσαν ἀπ' τὶς Συρακοῦσες. Τόσο δὲ τὸν εἶχαν ἀγαπήσει οἱ Θούριοι, ὥστε τοῦδωκαν μέρος στὴ διοίκησι τῆς νεαρῆς Πολιτείας τους. Ἀπ' τὸν Ἀριστοτέλη μαθαίνουμε πὼς ἐδίδασκε καὶ τὴν ρητορική (Κικέρ. Βροῦτ. 16), δὲν εἶναι ὅμως βεβαιωμένο πὼς ἐξασκοῦσε τὸ ἐπάγγελμα αὐτὸ καὶ στὸ Θούριο ἢ στὴν Ἀθήνα μόνο, ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐπάνοδό του, ὅπου ἦλθε κοντὰ του γιὰ νὰ φοιτήση καὶ ὁ Ἰσαῖος. Φαίνεται ὅμως πώς, ἐπειδὴ ὑπερίσχυσεν ὁ ἀντίτεχνός του Θεόδωρος, ἄφησε τὴν διδασκαλία τῆς ρητορικῆς.

Τὸ 411 π.Χ. ὕστερα ἀπὸ τὴν τρομερὴ ἧττα τῶν Ἀθηναίων στὴν Σικελία, ὅλοι ὅσοι ἦσαν μὲ τὸ μέρος τῶν Ἀθηνῶν στὴν Σικελία, ἀκόμη καὶ στὴν μεσημβρινὴ Ἰταλία, ἄρχισαν νὰ καταδιώκωνται. Ὁ Λυσίας τότε, μαζὶ μὲ ἄλλους τριακόσιους, κατηγορεῖται γιὰ Ἀθηναϊσμὸ καὶ ἐξορίζεται ἀπὸ τοὺς Σπαρτιατίζοντες Θουρίους. Ἄλλος τόπος γι' αὐτὸν δὲν ἦταν παρὰ ἡ Ἀθήνα, ὅπου τοῦ ἦταν πεπρωμένο νὰ ὑποστῆ τὰ πάνδεινα, γιὰ τὴν ἀγάπην του πρὸς αὐτήν, ἀκόμη καὶ γιὰ τὰ φιλελεύθερα αἰσθήματά του.

Τὴν ἐποχή, ποὺ ἦσαν στὴν ἀρχὴ οἱ Τριάκοντα, ποὺ ὕστερα ἀπὸ τὴν ἧττα τῶν Ἀθηναίων τὴν ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς κατεστάθηκαν ἀπὸ τοὺς Σπαρτιάτες, ὁ Λυσίας, ἐπειδὴ θεωρήθηκε ἐχθρὸς στὴν ἐξουσία τους, συλλαμβάνεται γιὰ νὰ θανατωθῆ, ἀφοῦ πρῶτα τοῦ δημεύθηκε ὅλη ἡ περιουσία. Εὐτυχῶς ὅμως κατορθώνει νὰ ξεφύγη καὶ ἔρχεται στὰ Μέγαρα. Ἀπ' ἐδῶ λοιπὸν ἀρχίζει τὸν ἀγῶνα του. Στέλνει στὸν Θρασύβουλο, ποὺ πρῶτος πῆρε τὰ ὅπλα κατὰ τῆς Τυραννίας, ὅλα τὰ λείψανα τῆς περιουσίας του, ἀκόμη καὶ τὶς 2 χιλιάδες δραχμὲς ποὺ εἶχε, τὶς 200 ἀσπίδες καὶ ἕνα λόχο ἀπὸ 302 μισθοφόρους. Ὁ Θρασύβουλος γιὰ ἀμοιβὴ μπροστὰ στὶς θυσίες ποὺ εἶχε κάνει, ἀκόμη καὶ γιὰ τὰ φιλαθηναϊκὰ αἰσθήματά του, τοῦ δίνει τὰ δίκαια τοῦ τέλειου πολίτη. Μὲ τὴν πάροδο ὅμως ὄχι καὶ μεγάλου χρόνου ἔρχεται ὁ Ἀρχῖνος στὸν δῆμο καὶ ἀποδεικνύει, πὼς ἡ εἰσποίησις[1] αὐτὴ γίνηκε χωρὶς νὰ ὑπάρχη τὸ νόμιμο προβούλευμα[2], πρᾶγμα ποὺ ἀναγκάζει τὸν δῆμο νὰ τὴν κηρύξη ἄκυρη. Ἀπὸ ἐδῶ καὶ πέρα ζῆ πιὰ ὁ Λυσίας μέσα στὴν Ἀθήνα ὡς ἰσοτελής[3], δηλαδὴ ἔχοντας τὸ προνόμιο τῆς ἐπιγαμίας, τῆς ἐγκτήσεως, τῆς ἀτελείας μετοίκου, τὸ νὰ ὁμιλῆ στὸ δικαστήριο χωρὶς προστάτη.

Ὅταν πιὰ ἔπαψε νὰ διδάσκη τὴν ρητορική, ὕστερα ἀπὸ τὴν ὑπερίσχυσι τοῦ Θεοδώρου, ἀσχολεῖται μὲ τὴν συγγραφὴ λόγων γιὰ τὴν χρῆσιν ἄλλων, δηλαδὴ γίνεται καθαρὰ λογογράφος. Ἔτσι πέρασε ὅλο τὸν καιρό του, μέχρι δηλαδὴ τὸ 378. Ὁ Λυσίας ἔγραψε, σύμφωνα μὲ τὶς μαρτυρίες πολλῶν, περίπου τριακόσιους ἐνενήντα πέντε λόγους, τοὐλάχιστον τόσοι φέρνουν τὰ ὄνομά του. Σύμφωνα ὅμως μὲ τὴν γνώμη τῶν ἀρχαίων κριτικῶν, φαίνονται γιὰ γνήσιοι μόνον οἱ διακόσιοι τριάντα. Ἀπ' αὐτοὺς σώζονται μόνον τριάντα πέντε, μέσα δὲ σ' αὐτοὺς μερικοὶ ἀτελεῖς καὶ ἄλλοι κατὰ πᾶσαν πιθανότητα νόθοι. Τοὺς περισσοτέρους ἀπ' αὐτοὺς τοὺς συνέταξε μετὰ τὴν ἐπάνοδόν του στὴν Ἀθήνα καὶ μόνον τὸν κατὰ Ἐρατοσθένη ἀπήγγειλεν ὁ ἴδιος. Ἀπ' τὴν ἀρχὴ τοῦ λόγου αὐτοῦ φαίνεται πὼς ἄρχισε ἐπίσημα νὰ λογογράφη ἀπ' τὸ 403 π. Χ. Μεταξὺ τῶν ἔργων του ποὺ χάθηκαν εἶναι καὶ ἡ ρητορικὴ τέχνη, ποὺ πιθανὸν νὰ ἦταν ἕνα ἀπ' τὰ πρώϊμά του ἔργα. Ἀπ' τὸν μεγάλον ἀριθμὸ ἀκόμη καὶ ἀπ' τὴν ἐπισημότητα ἐκείνων ποὺ σχολίασαν καὶ ὑπομνημάτισαν τοὺς λόγους τοῦ Λυσία στὴν ἀρχαία ἐποχή, φαίνεται πὼς τὰ ἔργα του ἦσαν σὲ μεγάλη τιμὴ καὶ ὑπόληψι. Γιὰ τὴ γλῶσσα του ἔχει νὰ πῆ κανεὶς πὼς εἶναι ἕνας ἄριστος κανόνας τῆς ἀττικῆς διαλέκτου. Ἡ χάρις ποὺ ἐπικρατεῖ μέσα στοὺς λόγους του, ἡ κομψότης ἀκόμη καὶ ἡ ἀφέλεια, εἶναι τὰ κύρια γνωρίσματα μὲ τὰ ὁποῖα μπορεῖ κανεὶς νὰ διακρίνη αὐτούς, ἀπὸ κείνους ποὺ ψευδωνύμως φέρονται μὲ τὄνομά του, γι' αὐτὸ πολὺ δίκαια μπορεῖ νὰ πῆ κανεὶς πὼς παίρνει τὴ θέσι τοῦ μεγάλου Ἀττικοῦ ρήτορα.

Χ. Μ. Καζούρης

1. Εἰσποίησις εἶναι ἡ εἰσαγωγὴ στὴ φατρία ἑνὸς παιδιοῦ. Ἡ εἰσαγωγὴ αὐτὴ [illegible]τανε κατὰ τὴν ἑορτὴ τῶν Ἀπατουρίων, κατ' ἐξαίρεσιν ὅμως δὲν ἀπηγορεύετο καὶ σὲ ἄλλον χρόνο, γιατὶ ὁ ποιητὸς πατέρας εἶχε συμφέρον ὅσον τὸ δυνατὸν πιὸ σύντομα νὰ εἰσαγάγη στὸν [illegible]

2. Προβούλευμα. Προκαταρκτικὴ απόφασις τῆς Βουλῆς, ἡ ὁποία διαβαζότανε ἀπὸ τὸν κήρυκα στὴν ἐκκλησία τοῦ δήμου, σὲ ἔκτακτες δὲ περιστάσεις ἀπὸ τοὺς ἰδίους τοὺς Πρυτάνεις.

3. Ἰσοτελεῖς μιὰ τάξις μετοίκων, ποὺ ἐτέλει τὰ ἴσα τοῖς ἀστοῖς.

Καραγκιόζης και ΑΙΣΩΠΟΣ

Από ποῦ ἦλθεν ὁ Καραγκιόζης;

Τὸν βλέπομε, τὸν ἀκούομε, ἀλλὰ δὲν ξεύρομεν ἀκριβῶς ἀπὸ ποῦ ἦλθε. Ὑπάρχει ἡ ἀντίληψις ὅτι ἔζησε καὶ ἀπέθανεν εἰς τὴν Προῦσα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Μάλιστα εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ νεκροταφεῖα τῆς Προύσης ὑπάρχει ἕνα ἐπιτύμβιον μάρμαρον, τὸ ὁποῖον γράφει ὅτι αὐτοῦ εἶναι ὁ τάφος τοῦ Καραγκιόζη. Τὸ μάρμαρο ἔχει καὶ λεπτομερείας γιὰ τὴ ζωὴ καὶ γιὰ τὸν θάνατόν του.

Εἶναι ὅμως πραγματικὸ αὐτὸ τὸ μάρμαρο ἢ ἐγράφη ἀργότερα διὰ νὰ διαιωνίση κάποια παράδοσι;

Ἡμεῖς εἰς τὴν Ἑλλάδα θεωροῦμε τὸν Καραγκιόζη Ἕλληνα. Εἶναι φανατικὸς Ἕλλην καὶ χριστιανός. Ὁλόκληρο τὸ ὄνομά του εἶναι Καραγκιόζης Καραγκιοζόπουλος. Φαίνεται πιθανό ὅτι κατάγεται ἀπὸ ποιμένας, γιατὶ ἔχει θεῖον τὸν Μπαρμπα-Γιῶργο ποὺ εἶναι ἕνας ὀρεινὸς ποιμήν, ἴσως Λιδωρικιώτης.

Οἱ ἄλλοι ἥρωες τοῦ Καραγκιοζοθεάτρου εἶναι ὁ Χατζηαβάτης ὁ Τσελεπῆς, ποὺ εἶναι Μουσουλμᾶνος καὶ κάνει θελήματα ἢ μετέρχεται τὸν δημόσιον κήρυκα. Λέγεται καὶ Χατζατζάρης. Ὁ Πασᾶς, ποὺ εἶναι Τοῦρκος. Ὁ Βεληγκέκας, Τουρκαλβανός. Ὁ Σιὸρ Διονύσιος Φρῖγκος, ἢ Νιόνιος, ἢ Διονύσιος τοῦ ποτὲ Ἀγαθοῦ Ἀγγέλου, ἐκ Ζακύνθου. Ὁ Ὠμορφονιὸς μὲ ἕνα μάλιστα κεφάλι, ὡς νεροκολόκυθο. Διαρκῶς λέγει οὔιτς. Ἡ κόρη τοῦ Πασᾶ ἡ Βεζύρη. Ἡ γυναῖκα τοῦ Καραγκιόζη. Ὁ γυιός του, ποὺ λέγεται Κολλητῆρι ἢ Μολητῆρι. Πρωταγωνιστὴς εἶναι καὶ ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος, φέρων περικεφαλαίαν, ἀσπίδα καὶ σπάθην. Παρουσιάζεται εἰς πολλὰς περιπτώσεις ὡς προστάτης τῶν Χριστιανῶν, ἂν καὶ ἔζησε τριακόσια πενῆντα ἔτη πρὸ Χριστοῦ. Φονεύει τὸν τρομερὸ δράκο, ἢ ὄφι ἢ κῆτον, ποὺ πάει νὰ φάη τὴν Βεζυροποῦλα.

Εἶναι καὶ ἄλλα πρόσωπα ποὺ εἰσήχθησαν κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια εἰς τὸ καραγκιοζοθέατρον. Ὁ Βαγγελάκης τῆς Μαμμῆς ὁ γυιός, ποὺ φαίνεται ὅτι κατάγεται ἀπὸ τὴν Σύρο, ὁ Μανούσος, ὁ Κρητικὸς κ. ἄ. Κύριοι ὅμως ἥρωες εἶναι ὁ Καραγκιόζης καὶ ὁ Χατζηαβάτης. Αὐτοὶ πρωτοεμφανίζονται εἰς κάθε παράστασιν καὶ αὐτοὶ τελειώνουν τὴν παράστασιν. Ὁ Χατζηαβάτης συναντῶν τὸν Καραγκιόζην τὸν ρωτᾷ τραγουδῶντας:

> «Ἀδελφέ μου Καραγκιόζη
> ποῦσουνα τόσον καιρό;»

Καὶ ὁ Καραγκιόζης ἀπαντᾷ δέρνων:

> «Ἤμουνα στὸν ἀδελφό μου
> κι' ἔτρωγα ψωμὶ ξερό».

Γιατὶ ὁ Καραγκιόζης πάντα εἶναι πεινασμένος. Κατὰ τὴν παράδοσιν ποὺ διατηρεῖται εἰς τὴν Προῦσαν, ὁ Καραγκιόζης καὶ ὁ Χατζηαβάτης εἰργάζοντο πρὸ πεντακοσίων ἐτῶν εἰς τὸ κτίσιμο ἑνὸς τζαμιοῦ ὡς ἐργάται. Ἔλεγαν ὅμως πολλὰ ἀστεῖα, καὶ οἱ κτίσται ἀντὶ νὰ ἐργάζωνται ἐγελοῦσαν. Τὸ τζαμὶ δὲν ἐπροχωροῦσε. Τὸ ἔμαθεν ὁ Σουλτᾶνος καὶ διέταξε νὰ κοπῆ τὸ κεφάλι τοῦ Καραγκιόζη, ποὺ ἦτο πρωταίτιος στὰ ἀστεῖα. Ὕστερα μετενόησε καὶ παρήγγειλε νὰ στηθῆ στὸν τάφο του ἡ μαρμαρίνη στήλη γιὰ τὴν ὁποίαν ἔγραψα ἀνωτέρω. Μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Καραγκιόζη τὰ ἀστεῖα του ἐκυκλοφόρουν πολὺ καὶ ἔγιναν ἀφορμὴ νὰ γίνη τὸ θέατρο τοῦ Καραγκιόζη. Αὐτὰ λέγει ἡ παράδοσις.

Ἐν τούτοις ἡμεῖς νομίζομεν ὅτι ἡ προέλευσις τοῦ Καραγκιόζη καὶ τοῦ Καραγκιοζοθεάτρου εἶναι πολὺ παλαιοτέρα. Θὰ τὴν εἶχαν αὐτὴν τὴν παράδοσιν οἱ λαοὶ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ οἱ Ἀρχαῖοι Ἕλληνες πρὶν ἀπὸ τὴ γέννησι τοῦ Χριστοῦ. Γιατὶ ὁ Καραγκιόζης ἔχει ἀπείρους ὁμοιότητας μὲ τὸν Αἴσωπο τὸν μυθοποιό, ποὺ ἔζησε ἑξακόσια χρόνια πρὶν ἀπὸ τὸν Χριστό, ἂν πράγματι ὑπῆρξεν Αἴσωπος. Ἀλλὰ καὶ ἂν πράγματι ὑπῆρξε Καραγκιόζης. Εἶναι δὲ περίεργον πῶς δὲν ἐπρόσεξαν ἕως τώρα αὐτὰς τὰς ὁμοιότητας ὅσοι ἔγραψαν γιὰ τὸν Καραγκιόζη.

Τὰ ὀνόματα καὶ τῶν δύο ἔχουν τὴν ἴδια σημασία. Καραγκιόζης θὰ εἰπῆ εἰς τὴν τουρκικὴ γλῶσσα καὶ Μαυρομάτης. Αἴσωπος ἐξηγοῦν ὅτι σημαίνει ἑλληνιστὶ ὁ μαῦρος, ὁ καψαλισμένος, ὁ Αἰθίοψ. Μπορεῖ ὅμως Αἴσωπος νὰ σημαίνη μαυρομάτης καὶ ὄχι μαῦρος. Γιατὶ αἴθομαι σημαίνει καίομαι, καὶ ἑπομένως μαυρίζω, αἴθων σημαίνει ὁ καψαλισμένος, ὁ μαῦρος καὶ ὢψ ὠπὸς θὰ εἰπῆ τὸ μάτι. Αἴσωπος ἑπομένως εἶναι μετάφρασις εἰς τὴν ἑλληνικὴν τοῦ Καραγκιόζη. Καὶ τὰ δυὸ σημαίνουν τὸν μαυρομάτη.

Ἀλλὰ καὶ ἡ πατρίδα καὶ τῶν δύο εἶναι σχεδὸν ἡ ἴδια. Ὁ Αἴσωπος λέγεται ὅτι ἐγεννήθη εἰς τὸ Κοτύαιον τῆς Φρυγίας, ποὺ εἶναι ἡ σημερινὴ Κιουτάχεια. Ὁ Καραγκιόζης ἐδούλευεν εἰς τὴν Προῦσα. Ἡ δὲ Προῦσα εἶναι κοντὰ εἰς τὴν Κιουτάχεια.

Ἡ φυσιογνωμία καὶ τῶν δύο εἶναι ἡ ἴδια. Ἀσχημότατοι, καμπούρηδες, βραδύγλωσσοι ἢ τσευδοί, μὲ πλακουτσὴ μύτη, ποὺ εἶναι μυτερὴ στὴν ἄκρη, κοντοί. Τὰ ψυχικὰ των χαρίσματα εἶναι τὰ ἴδια. Ἀστεῖοι, εὐφυέστατοι, ἀντιπρόσωποι τοῦ λαϊκοῦ πνεύματος, λέγουν ἀνέκδοτα ἢ μύθους. Ὁ Αἴσωπος ἦτο δοῦλος. Ὁ Καραγκιόζης συνήθως μετέρχεται τὸν ὑπηρέτη. Αὐτὸ εἶναι τὸ κυριώτερό του ἐπάγγελμα.

Καὶ ὁ τρόπος τοῦ θανάτου των εἶναι ὁ ἴδιος. Ὁ Καραγκιόζης φονεύεται εἰς τὸ κτίσιμο ἑνὸς τζαμιοῦ λόγῳ τῶν ἀστείων του. Ὁ Αἴσωπος ἐφονεύθη εἰς τὸ μαντεῖον τῶν Δελφῶν, διότι εἰρωνεύθη τοὺς ἱερεῖς τοῦ Θεοῦ Ἀπόλλωνος. Ὁ Καραγκιόζης ρέπει πρὸς τὴν κλοπήν. Τὸν Αἴσωπο τὸν κατηγόρησαν οἱ ἱερεῖς τῶν Δελφῶν ὅτι ἔκλεψε. Μετὰ τὸν φόνον τοῦ Αἰσώπου, ὁ Θεὸς Ἀπόλλων παρήγγειλε καὶ τοῦ ἔστησαν μίαν μαρμαρίνην στήλην μὲ ἐπιγραφήν, γιατὶ ἄδικα ἐφονεύθη. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Καραγκιόζη, ὁ Σουλτᾶνος παρήγγειλε νὰ τοῦ στήσουν τὴν μαρμαρίνην στήλην μὲ τὴν ἐπιγραφήν, ποὺ σώζεται ἕως σήμερα εἰς τὴν Προῦσα, γιατὶ ἄδικα ἐφονεύθη.

Δὲν εἶναι λοιπὸν ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπο ὁ Καραγκιόζης καὶ ὁ Αἴσωπος;

Τόσαι συμπτώσεις εἰς δύο διαφορετικὰ πρόσωπα εἶναι ἀδύνατον νὰ ὑπάρχουν.

Ὑπῆρξεν ὅμως ὁ Αἴσωπος;

Δὲν εἶναι βέβαιον ἂν ὑπῆρξε. Πολλοὶ συγγραφεῖς ἀμφιβάλλουν. Μπορεῖ ἑπομένως νὰ μὴν ὑπῆρξε καὶ Καραγκιόζης.

Κάτι ὅμως θὰ ὑπῆρχε.

— Τί;

Ὁ Καραγκιόζης συγκινεῖ πολὺ τοὺς μικρούς. Τὸν παρακολουθοῦν μὲ χαρὰν καὶ μὲ ἐνδιαφέρον. Τὸν παρακολουθοῦν καὶ οἱ μεγάλοι. Πολλοὶ μικροὶ κόβουν χαρτόνια καὶ παίζουν στὰ σπίτια των ἢ στὶς αὐλὲς τὸν Καραγκιόζη. Τὸ ἔχουν μεγάλη διασκέδασι. Ὁ Καραγκιόζης εἶναι κυρίως τὸ θέατρον τῶν μικρῶν. Ἀλλὰ καὶ τῶν μεγάλων. Καὶ οἱ μῦθοι τοῦ Αἰσώπου εἶναι πρὸ πάντων γιὰ τοὺς νέους, ποὺ εὐχαριστοῦνται νὰ διαβάζουν ἢ νὰ ἀκούουν τὰ ζῶα νὰ μιλοῦν.

Φαίνεται ὅτι εἰς τὴν πολὺ παληὰν ἐποχὴ ὑπῆρχαν ἄνθρωποι ποὺ εἶχαν ὡς ἐπάγγελμα νὰ λέγουν παραμύθια καὶ ἀστεῖα, καὶ νὰ διασκεδάζουν μὲ αὐτὰ

(Συνέχεια στὴ σελίδα 680)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τότε ὅμως ἡ μητέρα σήκωσε τὸ κεφάλι της, ξαφνιασμένη βέβαια κι' ἀνήσυχη ποὺ δὲν τὸ ἄκουγε πιὰ κοντά της.

Ἀμέσως τὸ εἶδε. Μ' ἀντὶ νὰ τρέξη ξοπίσω του, ὅπως φανταζόμουν ἐγώ, περιωρίσθηκε νὰ τὸ φωνάξη ἀπ' τὴ θέσι της καὶ τὸ παιδάκι, συνηθισμένο φαίνεται ν' ἀκούη, γύρισε κοντά της.

Πάει κι' αὐτὴ ἡ ἐλπίδα!

Μπορεῖ ὅμως οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι νὰ μὴν ἀγαποῦσαν τὸ χορό. Γιατὶ ὄχι; Εἶπα λοιπὸν τοῦ Ζερμπῖνου καὶ τῆς Δούλσης νὰ καθήσουν κι' ἄρχισα νὰ τραγουδῶ την καντσονέττα μου. Μὰ τὴν ἀλήθεια, ποτέ μου δὲν τὴν τραγούδησα μὲ τόσο ζῆλο.

Ἄρχιζα τὴ δεύτερη στροφή, ὅταν εἶδα ἕναν ἄνθρωπο μὲ κοντὸ σακκάκι καὶ μὲ μαλακὸ καπέλλο, νὰ μᾶς πλησιάζη.

— Δόξα σοι ὁ Θεός!

Ἔβαλα περισσότερη δύναμι στὸ τραγοῦδι μου.

Ἐέ! μοῦ φώναξε· τί κάνεις ἐδῶ, παληόπαιδο.

Κόπηκα σαστισμένος ἀπ' αὐτὴ τὴ γλῶσσα καὶ τὸν ἔβλεπα μάνο στὸ στόμα νὰ μὲ πλησιάζη.

— Ἀκοῦς τί σοῦ λέω; Ἀποκρίσου!

— Μὰ τὸ βλέπετε, κύριε, τραγουδῶ.

—Ἔχεις ἄδεια νὰ τραγουδᾶς στὴν πλατεῖα τοῦ χωριοῦ μας;

— Ὄχι, κύριε.

— Τότε δίνε του, γιὰ νὰ μὴ σὲ πάω στὸ Δικαστήριο.

— Μά, κύριε...

— Κύριε Ἀγροφύλακα νὰ λές!... Ἔλα! ξεκουμπήσου ἀπὸ δῶ, παληοζητιᾶνε!...

Ἀγροφύλακας;! Τὰ παθήματα τοῦ Βιτάλη μὲ εἶχαν μάθει τί θὰ πῆ νὰ τὰ βάζη κανένας μ' ἀστυφύλακους κι' ἀγροφυλάκους... Γι' αὐτὸ δεν περίμενα νὰ μοῦ τὸ ξαναπῆ· παρα κρέμασα στὸν ὦμο τὴν ἅρπα μου κι' ἔφυγα ἀπὸ κεῖ ποὺ εἶχα ἔλθει.

Ζητιᾶνος!... Μ' αὐτὸ δὲν ἦταν καθόλου σωστό! Πότε ζητιάνεψα ἐγώ; Τραγουδοῦσα μόνον, ἔπαιζα ἅρπα, χόρευα, ποὺ ἦταν καὶ μένα ἡ δουλειά μου. Τί κακὸ εἶχα κάνει;...

Σὲ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας ἤμουν ἔξω ἀπ' τὸ ἀφιλόξενο ἐκεῖνο χωριό. Τὰ σκυλιὰ μ' ἀκολουθοῦσαν μὲ κατεβασμένα αὐτιά, γιατὶ καταλάβαιναν βέβαια πὼς κάτι δυσάρεστο μᾶς εἶχε συμβῆ.

Κάθε τόσο ὁ Κάπης μὲ ξεπερνοῦσε λίγο καί, γυρίζοντας τὸ κεφάλι πίσω, μὲ κύτταζε περίεργα μὲ τὰ ἔξυπνα μάτια του. Ἕνας ἄλλος στὴ θέσι του θὰ μὲ ρωτοῦσε. Ὁ Κάπης ὅμως ἦταν σκύλος μ' ἀνατροφὴ καὶ πειθαρχία. Περιωρίζουνταν μόνο νὰ φανερώνη τὴν ἀπορία του κι' ἔβλεπα τὶς μασέλες του νὰ τρέμουν ἀπὸ τὸν κόπο, ποὺ ἔκανε γιὰ νὰ κρατῆ τὰ γαυγίσματα.

Ἄμα βρεθήκαμε ἀρκετὰ μακριὰ ἀπ' τὸ χωριό, ὥστε νὰ μὴν ὑπάρχη πιὰ φόβος ἀπὸ τὸν Ἀγροφύλακα, ἔγνεψα μὲ τὸ χέρι κι' ἀμέσως τὰ τρία σκυλιὰ μὲ περικύκλωσαν, μὲ τὸν Κάπη στὴ μέση, ἀκίνητο καὶ προσεκτικό. Ἦλθε ἡ στιγμὴ νὰ τοὺς δώσω τὴν ἐξήγησι ποὺ περίμεναν.

—Ἐπειδὴ δὲν εἴχαμε ἄδεια νὰ παίξουμε, εἶπα, μᾶς διώξανε.

— Λοιπόν; ρώτησε ὁ Κάπης μὲ κούνημα τοῦ κεφαλιοῦ.

— Λοιπὸν θὰ κοιμηθοῦμε ἔξω, ὅπου βροῦμε, χωρὶς δεῖπνο!

Μὲ τὴ λέξι «δεῖπνο», τὰ σκυλιὰ ἄρχισαν νὰ γρινιάζουν.

Τοὺς ἔδειξα τὶς τρεῖς μου πεντάρες.

— Ξέρετε πὼς αὐτὲς μόνο μᾶς μένουν. Ἂν τὶς ξωδεύσαμε ἀπόψε γιὰ δεῖπνο, δὲ θἄχαμε νὰ φᾶμε αὔριο τίποτα. Ἐπειδὴ ὅμως φάγαμε σήμερα, μοῦ φαίνεται φρόνιμο νὰ τὶς φυλαξουμε γιὰ αὔριο.

Καὶ φύλαξα τὶς τρεῖς πεντάρες στὴν τσέπη μου.

Ὁ Κάπης κι' ἡ Δούλση ἔρριξαν τὰ κεφάλια τους μὲ ὑποταγή. Ὁ Ζερμπῖνος ὅμως, ποὺ ἦταν φαγᾶς καὶ δὲν ἔδειχνε πάντα καλὸ χαρακτῆρα, ἐξακολούθησε νὰ γρινιάζη.

Τὸν κύτταξα αὐστηρά, μὰ δὲν κατάφερα νὰ τὸν κάμω νὰ σωπάση. Καὶ τότε γύρισα στὸν Κάπη.

—Ἐξήγησέ του, τοῦ εἶπα, αὐτὸ ποὺ δὲν θέλει νὰ καταλάβη, ὅτι δὲν μποροῦμε νὰ φᾶμε σήμερα δυὸ φορές, γιὰ νὰ μὴ φᾶμε αὔριο οὔτε μιά!

Ἀμέσως ὁ Κάπης σκούντησε μὲ τὸ πόδι τὸν Ζερμπῖνο κι' ἄρχισε μεταξύ τους μιὰ συζήτησι.

Ἂς μὴ φανῆ ἀκατάλληλη ἡ λέξι «συζήτησι» ἐδῶ ποὺ μιλοῦμε γιὰ δυὸ ζῶα. Γιατ' εἶναι βέβαιο πὼς καὶ τὰ ζῶα ἔχουν γλῶσσα, τὸ κάθε εἶδος ἰδιαίτερη. Ἂν ἐκαθήσατε ποτὲ σὲ σπίτι στολισμένο μὲ χελιδονοφωλιές, θὰ παρετηρήσατε βέβαια πὼς τὰ χελιδόνια, ποὺ κελαϊδοῦν τόσο ζωηρὰ τὴν αὐγή, δὲν τονίζουν ἁπλῶς ἕνα τραγοῦδι, παρὰ συνομιλοῦν μεταξύ τους, συζητοῦν γιὰ σπουδαῖα πράγματα ἢ ἀλλάζουν λόγια στοργῆς. Κι' ὅταν τὰ μερμήγκια τῆς ἴδιας φυλῆς ἀπαντιοῦνται σ' ἕνα μονοπάτι καὶ τρίβουν τὸ ἕνα μὲ τ' ἄλλο τὰ κερατάκια τους, τί ἄλλο νομίζετε πὼς κάνουν, παρὰ πὼς κουβεντιάζουν γιὰ ὅ,τι τὰ ἐνδιαφέρει;

Ὅσο γιὰ τὰ σκυλιά, αὐτὰ ὄχι μόνο μιλοῦν, παρὰ καὶ διαβάζουν. Κυττάξτε τα, ὅταν μὲ τὴ μύτη ψηλὰ ἤ, καλλίτερα, μὲ σκυμμένο κεφάλι, μυρίζουν τὸ χῶμα, τὰ χαλίκια, τοὺς θάμνους. Ἄξαφνα σταματοῦν μπροστὰ σ' ἕνα φράκτη ἢ σὲ μιὰ μάντρα καὶ στέκουνται λίγες στιγμὲς προσεκτικά. Στὸν τοῖχο ἐκεῖνο ἐμεῖς δὲν βλέπουμε τίποτα· ὁ σκύλος ὅμως διαβάζει διάφορα περίεργα πράγματα, γραμμένα μὲ ἀόρατα ψηφία.

Τί εἶπε τώρα ὁ Κάπης στὸν Ζερμπῖνο δὲν ἄκουσα, γιατὶ ἂν τὰ ζῶα καταλαβαίνουν τὴν γλῶσσα τῶν ἀνθρώπων, οἱ ἄνθρωποι ὅμως δὲν καταλαβαίνουν τὴ γλῶσσα τῶν σκύλων· εἶδα μόνον ὅτι στὴν ἀρχὴ ὁ Ζερμπῖνος δὲν ἤθελε νὰ παραδεχθῆ τὸ σωστὸ παρὰ ἐπέμενε νὰ ξοδευθοῦν ἀμέσως οἱ τρεῖς πεντάρες· στὸ τέλος ὅμως ὁ Κάπης ἐθύμωσε καὶ τοὔδειξε τὰ δόντια· τότε μόνον ὁ Ζερμπῖνος, ποὺ δὲν ἦταν πολὺ γενναῖος, ἀναγκάσθηκε νὰ σωπάση.

Ἔτσι λύθηκε τὸ ζήτημα τοῦ

Ἐε!... Τί κάνεις ἐδῶ, παληόπαιδο;

δείπνου καὶ δὲν ἔμενε πλέον παρὰ τὸ ζήτημα τοῦ ὕπνου.

Εὐτυχῶς ποὺ ὁ καιρὸς ἦταν ζεστὸς κι' ἂν κοιμούμαστε ἔξω στὸ ὕπαιθρο, τὸ πρᾶγμα δὲν θἄταν καὶ σπουδαῖο. Ἔπρεπε μόνο νὰ βροῦμε κανένα μέρος, ὅπου νάμαστε προφυλαγμένοι ἀπὸ λύκους, ἂν ὑπῆρχαν στὸν τόπο, καί, τὸ κυριώτερο, ἀπὸ Ἀγροφυλάκους, γιατὶ οἱ ἄνθρωποι ἦταν γιὰ μᾶς ἀκόμα πιὸ ἐπίφοβοι.

Δὲν εἴχαμε λοιπὸν παρὰ νὰ περπατήσουμε ἴσια ἐμπρός, ὥς πρυ νὰ βροῦμε τὸ κατάλληλο μέρος. Κι' αὐτὸ κάναμε.

Ὁ δρόμος ἦταν μακρύς, τὰ μίλλια διαδέχονταν τὰ μίλλια· κι' οἱ τελευταῖες ρόδινες λάμψεις τοῦ ἡλίου εἶχαν σβυσθῆ ἀπὸ τὸν οὐρανό, χωρὶς ν' ἀπαντήσουμε κατάλυμα.

Ὅταν ἀποφάσισα τέλος νὰ σταθοῦμε, εἴμαστε σ' ἕνα μικρὸ δάσος ποὺ εἶχε ἐδῶ κι' ἐκεῖ μερικὰ φαλακρὰ πλατώματα μὲ γρανίτινα βραχάκια στὴ μέση. Τὸ μέρος ἦταν πολὺ μελαγχολικό, πολὺ ἔρημο, μὰ δὲν θὰ βρίσκαμε καλλίτερο· ἔπειτα συλλογίσθηκα πὼς ἀνάμεσα στὰ βραχάκια ἐκεῖνα, μποροῦσε νὰ βρεθῆ μιὰ σκεπή, ποὺ νὰ μᾶς προφυλάξη ἀπ' τὴν ὑγρασία τῆς νύκτας. Ἐννοῶ τὸν Καρδούλη καὶ μένα, γιατὶ τὰ σκυλιὰ δὲν ἦταν φόβος νὰ κρυολογήσουν. Ὁ πίθηκος ὅμως ἦταν πολὺ εὐαίσθητος στὸ κρύο κι' ἐγὼ πάλι ἔπρεπε νὰ προσέχω τὸν ἑαυτό μου, γιατ' εἶχα συναίσθησι τῆς εὐθύνης μου. Τί θὰ γίνουνταν ὁ θίασός μου ἂν ἔπεφτα ἄρρωστος ἢ ἂν ἤμουν ὑποχρεωμένος νὰ νοσηλεύω τὸν Καρδούλη;

Βγήκαμε λοιπὸν ἀπὸ τὸ δρόμο καὶ τριγυρίσαμε ὅλα ἐκεῖνα τὰ βραχάκια. Εἶδα τότε ἕνα μεγάλο γρανίτη, γυρτὸ λιγάκι, ποὺ στὴ βάσι του σχηματίζουνταν ἔτσι σὰν μιὰ σπηλιά, σκεπασμένη ἀπὸ τὴν κορφή του. Στὴ σπηλιὰ αὐτὴ οἱ ἄνεμοι εἶχαν σπρώξει ἕνα σωρὸ ξερόφυλλα. Τί καλλίτερο νὰ βροῦμε; Καὶ στρῶμα εἴχαμε καὶ σκεπή. Δὲν μᾶς ἔλειπε παρὰ ἕνα κομμάτι ψωμὶ γιὰ νὰ δειπνήσουμε. Μὰ ἔπρεπε νὰ προσπαθήσουμε νὰ τὸ ξεχάσουμε· ἔπειτα τὸ λέει καὶ μιὰ παροιμία: Ὁ ὕ π ν ο ς δ ε ῖ π ν ο ς.

Πρὶν κοιμηθοῦμε, εἶπα τοῦ Κάπη πὼς αὐτὸς χρωστοῦσε νὰ μᾶς φυλάξη κι' ὁ πιστὸς σκύλος, ἀντὶ νάρθῆ νὰ ξαπλώση μαζί μας στὰ ξερόφυλλα, ἔμεινε ἔξω ἀπ' τὴ σπηλιὰ σὰ φρουρός. Μποροῦσα τώρα νὰ εἶμαι ἥσυχος πὼς κανένας δὲν θὰ μᾶς ἐπλησίαζε χωρὶς νὰ εἰδοποιηθῶ.

Πλάγιασα λοιπὸν στὸ στρῶμα, μὲ τὸν Καρδούλη κοντά μου, σκεπασμένο μὲ τὸ σακκάκι μου, μὲ τὸν Ζερμπῖνο καὶ τὴ Δούλση στὰ πόδια μου. Ἀλλὰ πάλι δὲν μπόρεσα νὰ κοιμηθῶ ἀμέσως· ἡ ἀνησυχία ἦταν μεγαλείτερη ἀπὸ τὴν κούρασί μου.

Αὐτὴ ἡ πρώτη μέρα τοῦ ταξειδιοῦ μας στάθηκε ἄσχημη. Τί θἄταν ἡ αὐριανή; Πεινοῦσα, διψοῦσα καὶ δὲν εἶχα παρὰ τρεῖς πεντάρες. Τοῦ κάκου τὶς ἔπιανα καὶ τὶς μετροῦσα μηχανικὰ στὴν τσέπη μου· δὲν πλήθαιναν· μιά, δύο, τρεῖς...σ' αὐτὸ τὸν ἀριθμὸ σταματοῦσα πάντα.

Πῶς θἄτρεφα τὸ θιασό μου, πῶς θἄτρωγα κι' ἐγώ, ἂν δὲν θὰ μπορούσαμε οὔτε αὔριο, οὔτε τὶς ἀκόλουθες ἡμέρες, νὰ δώσουμε παραστάσεις; Φίμωτρα, ἄδειες, ποῦ θὰ τἄβρισκα; Θὰ πεθαίναμε λοιπὸν τῆς πείνας μέσα σὲ κανένα δάσος, κάτω ἀπὸ κανένα θάμνο;

Κι' ἐνῷ συλλογιζόμουν τὰ θλιβερὰ αὐτά, κύτταζα τὰ ἀστέρια ποὺ ἔλαμπαν ἀπὸ πάνω μου στὸν οὐρανό. Δὲν ἐφυσοῦσε καθόλου. Παντοῦ ἡσυχία, οὔτε ψίθυρος φύλλου, οὔτε φωνὴ πουλιοῦ, οὔτε κρότος ἁμαξιοῦ πέρα στὸ δρόμο. Κι' ὅσο μακρυὰ μποροῦσε νὰ φθάση ἡ ὅρασί μου στὰ γαλάζια βάθη, τὸ κενό. Ἄχ, πόσο μ ο ν ά χ ο ι εἴμαστε! Τί ἐρημιὰ καὶ τί ἐγκατάλειψι!

Αἰσθάνθηκα τὰ μάτια μου νὰ γεμίζουν δάκρυα κι' ἄξαφνα ἄρχισα νὰ κλαίω. Καϋμένη μάννα-Μπαρμπερίνα! καϋμένε Βιτάλη!...

Ἤμουν ξαπλωμένος μπρούμυτα καί, μὲ τὸ κεφάλι στὰ δυό μου χέρια, ἔκλαιγα ἀκράτητα, ὅταν αἰσθάνθηκα μιὰ θερμὴ πνοὴ νὰ περνᾷ τὰ μαλλιά μου. Γύρισ' ἀμέσως καὶ μιὰ μεγάλη γλῶσσα, μαλακὴ καὶ ζεστή, κόλλησε στὸ πρόσωπό μου. Ἦταν ὁ Κάπης ποὺ μ' ἄκουσε νὰ κλαίγω κι' ἦλθε νὰ μὲ παρηγορήση, ὅπως καὶ τὴν πρώτη νύκτα τοῦ ταξειδιοῦ μου μὲ τὸ Βιτάλη.

Τὸν ἀγκάλιασα ἀπ' τὸ λαιμὸ καὶ τὸν φίλησα στὴν ὑγρὴ μουσούδα. Ἔβγαλε δυό-τρία πνιγμένα βογγητὰ καὶ μοῦ φάνηκε πὼς ἔκλαιγε κι' αὐτὸς μαζί μου.

Ἐπὶ τέλους ἀποκοιμήθηκα.

Ὅταν ἐξύπνησα, ἔφεγγε καλὰ κι' ὁ Κάπης, καθισμένος μπροστά μου μὲ κοίταζε. Τὰ πουλιὰ κελαϊδοῦσαν στὰ δέντρα καὶ ἀπὸ μακριά, πολὺ μακριά, ἀκούγονταν μιὰ καμπάνα ἐκκλησίας. Ὁ καλοκαιριάτικος ἥλιος, ἂν καὶ μόλις εἶχε βγῆ, σκορποῦσε θερμὲς ἀκτῖνες ποὺ ζωογονοῦσαν καὶ σῶμα καὶ ψυχή.

Ἡ πρωϊνή μας τουαλέττα ἔγινε γρήγορα καὶ ξεκινήσαμε πρὸς τὸ μέρος ποὺ ἀκούγονταν ἡ καμπάνα. Ἐκεῖ βέβαια θἄταν χωριό, θἄταν καὶ φοῦρνος. Πεινούσαμε τόσο πολύ!

Εἶχα κάμει τὴν ἀπόφασί μου: Θὰ ξώδευα τὶς τρεῖς μου πεντάρες κι' ἔπειτα... εἶχε ὁ Θεός.

Ὅταν φθάσαμε στὸ χωριό, δὲν χρειάσθηκε νὰ ρωτήσω ποῦ ἦταν ὁ φοῦρνος. Ἡ μύτη μ' ὡδήγησε ἴσια ἐκεῖ. Γιατί, πεινασμένος, εἶχα τὴν ὄσφρησι δυνατὴ σὰν τῶν σκυλιῶν μου, ὅσο γιὰ νὰ αἰσθάνουμαι ἀπὸ μακριὰ τὴ μυρωδιὰ τοῦ φρέσκου ψωμιοῦ.

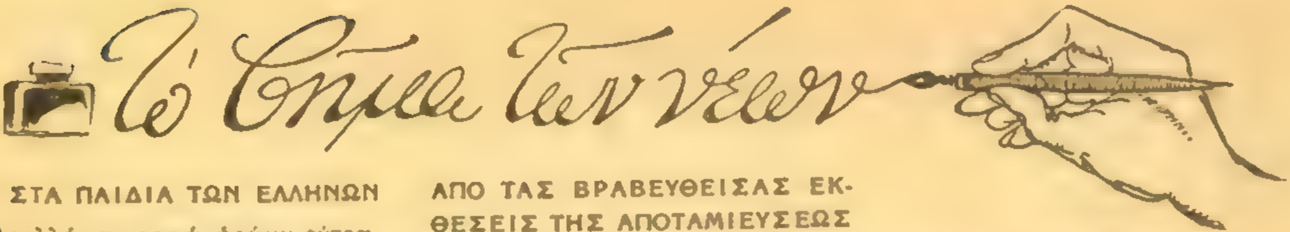
Δεκαπέντε λεπτῶν ψωμί, ὅταν ἡ λίτρα εἶχε εἰκοσιπέντε, δὲν ἦταν παρὰ ἕνα μικρὸ κομματάκι γιὰ τὸν καθένα καὶ τὸ πρόγευμά μας τελείωσε γρήγορα.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ ἑπόμενον)

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΣ

Ἡ καλὴ συμπεριφορὰ εἶναι ἕνα δυναμικὸν μέσον διὰ τὴν ἐπιτυχίαν μας. Ὅ,τι εἶναι μιὰ καλή, ὡραία στολισμένη βιτρίνα σ' ἕνα κατάστημα ποὺ ἐμφανίζει τὸ ἐμπόρευμα γιὰ νὰ ἑλκύση τὸν πελάτην, τὸ ἴδιο εἶναι καὶ οἱ καλοὶ τρόποι γιὰ ἕνα ἄνθρωπο. Ἑλκύουν πρὸς ἡμᾶς καὶ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἐκτίμησιν καὶ τὸν σεβασμὸν τῶν συνανθρώπων μας. Ἄνθρωποι μὲ ἀγροίκους τρόπους, ποὺ δὲν ξέρουν νὰ φέρωνται πρὸς τοὺς ἄλλους, πρὸς τὴν γυναῖκα των, τὰ παιδιά των, τοὺς ἀνωτέρους των ἢ τοὺς κατωτέρους των, ἔχουν ναυαγήσει ἐξ ὁλοκλήρου στὴ ζωή των, μολονότι εἶχαν ἄλλα προσόντα νὰ γίνουν ἄξιοι καλυτέρας τύχης. Κατήντησεν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, καλοὶ ἢ κακοὶ τρόποι, νὰ ἑρμηνεύουν τὸν χαρακτῆρα ἑνὸς ἑκάστου καὶ νὰ ρυθμίζουν ἀναλόγως τὰς πρὸς αὐτοὺς σχέσεις τῶν ἄλλων. Κανεὶς δὲν ἠμπορεῖ ν' ἀνεχθῆ τὴν προστυχιὰ καὶ τὴν βαρβαρότητα. Ἕνας ἀγροῖκος θὰ χάση ἀσφαλῶς καὶ ἀνεπιστρεπτὶ τὴν ἀγάπη τῆς γυναίκας του καὶ δὲν θὰ ἠμπορέση ποτὲ νὰ ἐπιβάλη τὸν σεβασμὸ στὰ παιδιά του. Ἔμπορος μὲ ἀγροίκους τρόπους εἶναι καταδικασμένος νὰ χάση τὴν πελατεία του καὶ νὰ ἴδη καταστρεφομένην τὴν ἐπιχείρησίν του.

Ὁ διάσημος Ἀμερικανὸς θεολόγος καὶ φιλόσοφος Ἔμερσον εἶπεν ὅτι «οἱ φρόνιμοι διαβάζουν ὅλον τὸν ἰδιαίτερόν σας βίον, ἀπὸ τὸ βλέμμα, τὸ βῆμα καὶ τὴν συμπεριφορά σας». Καὶ καταντᾷ νὰ εἶναι τραγικὸν ὅτι ἄνθρωποι μὲ πραγματικὴν ἀξίαν δὲν κατώρθωσαν νὰ μάθουν μερικὰ στοιχειώδη πράγματα καὶ ἐπῆγαν χαμένοι, ἐνῷ θὰ μποροῦσαν νὰ κυριαρχήσουν. Πολλάκις μικροπράγματα ἔχουν σπουδαίαν σημασίαν γιὰ τὸ μυστικὸ τῆς ἐπιτυχίας μας. Τὸ ν' ἀγνοῆ κανεὶς πῶς νὰ φάγη, πῶς νὰ ἐνδυθῆ, πῶς νὰ χαιρετήση τοὺς ἄλλους, πῶς νὰ συμπεριφερθῆ στὴν ἐν γένει κοινωνικήν του ἐμφάνισιν, παίζει σημαντικὸ ρόλο στὸ νὰ προετοιμάση τὴν καταστροφήν του. Ἀνάγωγοι ἄνθρωποι ἔχασαν πολλάκις πολυτίμους εὐκαιρίας νὰ καθέξουν δημοσίας θέσεις καὶ ν' ἀναδειχθοῦν. Ἀπ' ἐναντίας ὑπάρχουν ἄλλοι ἄνθρωποι ποὺ ἐστεροῦντο δυναμικῶν προσόντων καὶ οἱ ὁποῖοι ὅμως κατώρθωσαν νὰ προαχθοῦν καὶ ὀφείλουν τὴν ἐπιτυχία τους σὲ μερικὰ μυστικὰ τὰ ὁποῖα μᾶς ἀποκαλύπτει ἡ καλὴ συμπεριφορά. Ὁ Γκαῖτε εἶπεν ὅτι «ἡ συμπεριφορὰ εἶναι ὁ καθρέπτης ὅπου ὁ καθένας δεικνύει τὴν εἰκόνα του». Μὴ περιμένετε ποτὲ τοὺς ἄλλους νὰ σᾶς σεβασθοῦν καὶ νὰ σᾶς ἐκτιμήσουν, νὰ σᾶς κάμουν φίλους καὶ νὰ σᾶς χαρίσουν τὴν ὑποστήριξί των, ὅταν σεῖς οἱ ἴδιοι τοὺς κάμνετε μὲ τοὺς τρόπους σας νὰ βλέπουν στὸν καθρέφτη ποὺ κρατεῖτε στὰ χέρια σας μιὰ εἰκόνα ἀποκρουστική. Προσέχετε τὰ μικροπράγματα. Ἡ ἀβρότης καὶ οἱ καλοὶ τρόποι κερδίζουν τὸ πᾶν. Μὲ τοὺς κακοὺς τρόπους διακυβεύετε αὐτὴν τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σταδίου σας.

ΣΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Ἀπολλώνια κορμιά, ἡρώων φύτρα
Χαρῆτε τῆς Ἑλλάδας τὸ γιορτάσι,
Κάποιος μεγάλος πλήρωσε τὰ λύτρα
Κι' οἱ δρόμοι μας ἀνοίχτηκαν στὴ πλάσι..

Ψυχὲς Ἑλληνικές, ὄνειρα θεῖα
Τοῦ Πραξιτέλη, τοῦ τρανοῦ Ἰκάρου.
Ἄ! πῶς ὑψωθήκατε καὶ γίνατ' ἁρμονία
Στὴ λάμψι τοῦ ὁλόφωτου τοῦ φάρου.

Ἑλλάδα μου, στὴν πλατειά σου τὴν ἀγκάλη
Σὰν κρίνα μυριανθῆσαν τὰ παιδιά σου
Ἄχ, μικρὴ ἡ λύρα γιὰ νὰ ψάλλη
Τὴ δόξα ποὺ σοῦ φέρανε. Χαρά σου.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗΣ

★

ΜΕΡΙΚΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ ΓΙΑ ΤΗ ΖΩΗ

Χάραξε μπροστά σου ἕνα δρόμο καὶ ἀκολούθησέ τον πιστά. Εἶναι ὁ μόνος τρόπος πρὸς ἐπιτυχίαν οἱουδήποτε σκοποῦ.

Θέσε μπροστὰ στὴ ζωή σου ἕνα σκοπὸ καὶ φρόντιζε νὰ κάνης ὅ,τι τὸν ἐξυπηρετεῖ. Ζωὴ χωρὶς ἀντικειμενικὸ σκοπὸ εἶναι ἀνιαρά

Κάνε κάθε βράδυ τὸν ἀπολογισμὸ τῶν πράξεών σου καὶ διόρθωνε τὰ ἐλαττώματά σου· τότε θὰ πλησιάσης τὸ τέλειον.

Πίστευε εἰς τὴν νίκην μετὰ πεποιθήσεως. Μόνον οἱ πιστεύσαντες εἰς αὐτήν, λέγει ἡ ἱστορία, ἐνίκησαν. Θέλειν ἐστὶ δύνασθαι.

Μὴν ἀφίνης στιγμὴ ἀνεκμετάλλευτον καὶ μὴν ἀναβάλλης ποτὲ ὅ,τι ἔχεις νὰ κάνης σήμερον. Γιὰ κάθε στιγμὴ ὑπάρχει καὶ κάτι νὰ κάνης. Κάθε ὥρα χαμένου χρόνου εἶναι πιθανότης μελλούσης δυστυχίας.

Πίστευε μετὰ πεποιθήσεως σὲ ὡρισμένες ἠθικὲς ἀξίες: στὴ Θρησκεία, στὴν Πατρίδα καὶ στὴν Οἰκογένεια. Εἶναι οἱ αἰώνιες πηγὲς τοῦ πολιτισμοῦ.

Ἔχε δὲ ὑπ' ὄψιν τὰς συνεπείας τῶν πράξεών σου προτοῦ ἐνεργήσης. Ἔτσι δὲν θὰ μετανοιώσης ποτέ.

Ἀγάπα τὴν ἐργασίαν καὶ τὴν δρᾶσιν. Ἡ ζωὴ εἶναι ἀγών, δρᾶσις, ἐργασία.

Φρόντισε νὰ ἐξασφαλίσης τὴν ὑγείαν σου. Ἡ ὑγεία εἶναι ἡ μονὰς τῶν ἀριθμῶν τῆς εὐτυχίας, ὅλα δὲ τὰ ἄλλα ἀγαθὰ ἀποτελοῦν τὰ μηδενικὰ τοῦ ἀριθμοῦ τούτου, ποὺ μένουν μηδενικὰ χωρὶς τὴν μονάδα.

Τὸ θάρρος καὶ πρὸ παντὸς τὸ ἐπιθετικὸν πνεῦμα εἶναι οἱ κυριώτεροι συντελεσταὶ τῆς νίκης.

Κάθε παιδὶ φέρει στὴν μπαλάσκα του τὴν στρατάρχικὴ ράβδο, χρειάζεται ὅμως δραστηριότης καὶ μέθοδος.

Οὐδεὶς ἔχει τὸ δικαίωμα ν' ἀπολαμβάνη τῶν ἀγαθῶν, ὅσα ὀφείλει στὴν δρᾶσιν τῶν ἄλλων, ἂν δὲν συντελῆ καὶ αὐτὸς κατὰ δύναμιν εἰς τὴν εὐτυχίαν καὶ ἀσφάλειαν τούτων. Ἔχομεν οὕτω καθήκοντα πρὸς τὴν Πατρίδα, τὴν οἰκογένεια, τὴν κοινωνία καὶ τὴν ἀνθρωπότητα

Ἡ ζωὴ εἶναι ἕνα φαγητὸ ποὺ δὲν τρώγεται χωρὶς τὸ καρύκευμα τῆς ἐργασίας.

ΝΙΚ. ΜΠΑΣΤΑΚΙΣ

ΑΠΟ ΤΑΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΙΣΑΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΕΩΣ

Ὅλοι λοιπὸν ἐμεῖς καὶ εἰδικῶς ἡ νεολαία ἂς μυρωθοῦμε σήμερα τ' ἁγνὸ μῦρο τῆς ἀποταμιεύσεως...

Στὸν πόλεμο μέσα τῆς ζωῆς, ποὺ τὸ κάθε τι, ἀκόμη κι' αὐτὸ ποὺ φαινομενικὰ φαντάζει πὼς μ' ἀτσαλένιες βάσεις εἶναι γερὰ στερεωμένο στὴ θέσι του, στὴ δίνη ποὺ στροβιλίζει ὁ μεταπολεμικὸς ἄνθρωπος, τίποτε δὲν μπορεῖ ν' ἀντισταθῆ, νὰ διατηρηθῆ, τίποτε δὲν ἔχει ἀξία, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ὠφέλιμα ἐκεῖνα αἰσθήματα ποὺ γεννιῶνται σ' ἕνα καθάριο στὴν ψυχή, ἁγνὸ στὴ σκέψι καὶ γενναῖο στὴ θέλησι, μὲ τὴ συνετὴ καὶ ἐπίκαιρη ἀποταμίευσι τῶν οἰκονομιῶν του.

Τὰ αἰσθήματα αὐτά, ποὺ τόσο τονώνουν τὸ ἄτομο καθ.στῶντας μιὰ δροσερὴ καὶ γάργαρη πηγὴ ἐργασίας, πνευματικῆς ἄτε καὶ σωματικῆς, ἕναν ἔντιμον καὶ συνετὸ κυβερνήτη τοῦ σπιτιοῦ του, ἕναν ἀκόμη φανατικὸ καὶ ἔνθερμο ὑποστηρικτὴ τῶν μεγάλων ἰδανικῶν τοῦ Ἔθνους του, δὲν τὰ παρέβλεψαν οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν λαῶν τῆς γῆς καὶ γιὰ τοῦτο, γιὰ νὰ δείξουν καὶ νὰ νοιώσουν τὸ κάθε στοιχεῖο τοῦ λαοῦ κάθε ἐθνικότητος τὴ μεγίστη καὶ ἀνώτερη σημασία τῆς ἀποταμιεύσεως, ἀφιέρωσαν τὴν 31 Ὀκτωβρίου κάθε ἔτους ὡς θυμίαμα πρὸς τὴν σπουδαιότατη αὐτὴ ἀρετή, τὴν ἀρετὴν τῆς ἀποταμιεύσεως.

Τὴν ἡμέραν αὐτὴν σ' ὁλόκληρο σχεδὸν τὸ πολιτισμένο ἀνθρώπινο βασίλειο γίνεται μιὰ ἀναίμακτη καὶ ριζικὴ κάθαρσι καὶ χτυπᾶ χαρμόσυνα γλυκὸ τὸ ἐγερτήριο στῆς ψυχῆς τὸ τύμπανο, ποὺ ξυπνῶντας τοὺς ναρκωμένους ἀπ' τὴν τοξίνη τῆς διαφθορᾶς καὶ τῆς ἀσωτείας, τοὺς καλεῖ γιὰ νὰ τοὺς σκιάσῃ κάτω ἀπ' τὰ πλουμιστὰ πουπουλένια, ὁλόθερμα προστατευτικὰ καὶ ἄτρωτα φτερὰ τῆς μεγάλης καὶ πανίσχυρης αὐτῆς θεᾶς.

Ὅλοι λοιπὸν ἐμεῖς καὶ εἰδικώτερα ἡ νεολαία, ἂς μυρωθοῦμε μὲ τ' ἅγιο μῦρο τῆς ἀποταμιεύσεως ποὺ μιὰ μέρα θὰ μᾶς χύση σὲ μιά μας περίστασι, γλυκό, τὸ βάλσαμο τῆς παρηγοριᾶς πάνω στὶς βαθειὲς ἴσως τῆς τύχης μας πληγές.

Ὕδρα. Δ. ΤΣΟΥΡΔΙΝΗΣ

Η ΜΑΝΝΑ

[illegible] ὅσοι αἰσθάνονται κοντά τους τὴ [illegible] της. δυστυχεῖς ὅσοι [illegible] μέσα τους [illegible] αὐτῆς [illegible]. Σκέψου ὅτι ἀπ' [illegible] , ποὺ μ' [illegible] γελαστὸ [illegible] στὸν ὕπνο [illegible] ποὺ μόνο μιὰ [illegible] μπορεῖ νὰ [illegible]

[illegible] ὅτι τὸ [illegible] φίλλισα. [illegible]

[illegible] σου βη[illegible]

[illegible] ἀπέραντος [illegible]

Αὐτὴ λαχταράει γιὰ κάθε ἀπουσία σου, [illegible] τὰς προόδους σου, αὐτὴ προσεύχεται [illegible] αὐτὴ [illegible] ζωή της γιὰ σένα.

[illegible] Ἡ ὡμορφη εἰκόνα ποὺ συγκεν[illegible] σου. ἡ ἄσβεστη λαμπάδα, [illegible]

[illegible] του γιὰ νὰ φέρη στὸ νοῦ του [illegible], ποὺ οὐδέποτε ὁ χρόνος θὰ [illegible]

Ἡ [illegible] ἀρρωστιᾶς. αὐτὴ πονάει [illegible] ζει καὶ τὴ ζωή της ἀκόμη [illegible] σένα.

Ἂς εὐγνωμονοῦν τὸν Θεὸν ὅσοι νοιώθουν κοντά τους τὴν παρηγορήτρα καὶ λατρευτὴ μητέρα

Ἂς προσπαθοῦν νὰ μὴ φέρουν ἀντίρρησι στὶς θελήσεις της — γιατὶ θὰ μετανοιώσουν πικρά, μὰ θἆν ἀργὰ πιά. . . .

ΔΙΟΝΥΣΙΑ Δ. ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ

★

ΧΩΡΙΣ ΤΙΤΛΟ

Τὸ σούρουπο πλησίαζε, ὁ ἥλιος εἶχε δύσει,
Ἡ Ἑλλάδα μας στὸ γαλανὸ κρεββάτι ξαπλωμένη
[illegible]
Κι' ὁ [illegible] θαίνη

Ἐκεῖνοι ποὺ τὴν γιάτρευαν τὸ θάρρος εἶχαν χάσει
Πᾶν ἄδικα τὰ φάρμακα, οἱ κόποι τους οἱ [illegible]
Μονάχα ἕνας σοφὸς γιατρὸς δὲν εἶ[illegible]
Ἐκεῖνος μόνον ἔμενε ζωὴ γιὰ νὰ τῆς δώση

Κι' αὐτὸς δὲν ἄργησε νἀρθῆ. Κρατοῦσε εἰς τὰ χέρια
Κουβᾶ μ' ἀθάνατο νερό... Ἡ ἄρρωστη τὸ πίνει...
Τῆς τρίτης μέρας τ' Αὐγούστου τρεμοσβύναν τ' ἀστέρια.
Κι' ὁ ἥλιος εἰς τὴν Τέταρτη γλυκὸ τὸ φῶς του δίνει.

. Ἡ ἄρρωστη ἔγινε καλά. Κι' ἀπὸ τὴ [illegible]
Ἀφίνει τὸ κρεββάτι της, προσέχει τὰ παι[illegible] της!
Δίνει σ' αὐτὰ ὅ,τι ζητοῦν, χαρὰ σὲ ὅλα δίνει
Νά, τώρα ἐκπληρώνονται ὅλα τὰ ὄνειρά της!

Καὶ ὁ γιατρός; Πάντα μαζί. Τῆς δίνει ὁδηγίες.
Τὸ σπίτι της ἔγινηκε χαρούμενη ἐκκλησία
Παντοῦ φυτρώνουν λούλουδα, τρι[illegible] γαζίες...!
Καὶ ἡ Ἑλλάς μας προχωρεῖ πρὸς τὴν Ἀθανασία!!

ΓΙΩΡΓΟΣ Γ. ΠΑΠΑΔΗΜΑΣ

Φαλαγγῖται. Ἁγίου Πέτρου Κιλκὶς πρὸ τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου.

Φαλαγγίτισσαι Νεαπόλεως Κοζάνης.

Η ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΗ ΔΙΟΙ

Μερικὲς εἰκόνες ἀπὸ τοὺς ἀγῶνας
ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία ἡ Περιφ. Διοί

ΚΗΣΙΣ ΚΑΒΑΛΛΑΣ

, τοὺς ὁποίους ὠργάνωσε μὲ
κησις Καβάλλας τῆς Ε.Ο.Ν.

Ἡ ὁμὰς τῶν Φαλαγγιτῶν, τῶν μετασχόντων εἰς τὸ περιφερειακὸν πρωτάθλημα Θεσσαλονίκης.

Αἱ πρῶται συγκεκροτημέναι ὁμάδες Φαλαγγιτῶν Ε.Ο.Ν. Διδυμοτείχου.

Η ΣΕΛΙΣ τῶν κοριτσιῶν

Φιλικὲς κουβέντες

ΚΑΛΑ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ

Ὑπῆρξε ἐποχή, ποὺ τὸ κορίτσι ἦταν κλεισμένο μέσα στὸ σπίτι του κι' ἂν ἔβγαινε καμμιὰ φορά, ἔβγαινε πάντοτε μὲ συνοδεία τὴν μητέρα του ἢ μὲ καμμιὰ θεία. Ποτὲ μόνο του ἢ μὲ παρέες.

Τώρα ὅμως οἱ συνήθειες ἄλλαξαν· οἱ ἀνάγκες τοῦ βίου ἀνάγκασαν τὸ κορίτσι, ἀπὸ τὰ μικρά του ἀκόμη χρόνια, νὰ βγῆ μόνο του στὴ ζωὴ καὶ νὰ σκεφθῆ τί πρέπει νὰ κάνη γιὰ νὰ ζήση τὸν ἑαυτό του, καμμιὰ φορὰ καὶ τὴν οἰκογένειά του.

Ἔτσι τὸ βλέπουμε νὰ διακρίνεται παντοῦ, στὸ ἐργοστάσιο, στὸ μαγαζί, στὸ γραφεῖο. Ξεπέρασε ἄθελά του τὸ περιθώριο, ποὺ τοῦ ἐχάραξε ὁ φυσικός του προορισμός, δὲν ὠπισθοχώρησε, δὲν ἐδειλίασε, ἀλλὰ ἐφρόντισε νὰ γίνη πάνοπλο γιὰ τὸν ἀγῶνα, ποὺ τοῦ ἔταξε ἡ τύχη. Ἐσπούδασε, εἰδικεύθηκε σὲ ὡρισμένες τέχνες καὶ ἀκολούθησε τὴ μοῖρα του.

Ἀλλὰ ἐὰν τὰ ὅπλα αὐτὰ εἶναι ἀρκετὰ γιὰ νὰ κερδίζη τὸ ψωμί του, δὲν εἶναι ὅμως τὰ μόνα ποὺ χρειάζονται γιὰ νὰ περιφρουρήση τὶς ἀρχὲς τοῦ σπιτιοῦ καὶ τὴν ἀξιοπρέπειάν του. Γι' αὐτὸ τὸ δεύτερο χρειάζεται μεγάλη προσοχὴ στὸ περιβάλλον μας, στὶς φίλες μας. Προσοχὴ ἀκόμα στοὺς ἀνωτέρους μας, σ' αὐτοὺς ποὺ θέλουμε νὰ μεταχειρισθοῦμε γιὰ πρότυπον στὴν ζωήν μας. Μᾶς εἶναι ἀπαραίτητα τὰ καλὰ παραδείγματα. Ἀπ' αὐτὰ θὰ ἀντλοῦμε θάρρος, δύναμι, πεποίθησι, αἰσιοδοξία. Βαδίζοντας στ' ἀχνάρια τους, δὲν θὰ ζημιωθοῦμε ποτέ. Ἀκολουθῶντας τὸν δρόμο τους, θὰ βγοῦμε νικηταὶ στὴ ζωή. Ἂς ρίξωμε μιὰ γρήγορη ματιὰ γύρω μας. Παντοῦ ὅπου κι' ἂν βρισκώμαστε, μᾶς περιτριγυρίζουν τόσο κακὰ ὅσο καὶ καλὰ παραδείγματα. Αὐτὰ τὰ τελευταῖα ἂς ἔχωμε πάντα γιὰ ὁδηγούς μας.

Χρηστίνα

* ΧΡΗΣΙΜΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ *

Γιὰ νὰ μὴν δακρύζουν τὰ μάτια ὅταν κόβουμε κρεμμύδια τὰ κόβουμε μέσα σὲ νερό, ἢ κάτω ἀπὸ ἀνοικτὴ βρύση.

*

Γιὰ νὰ μὴν πειράζη ὁ καπνὸς στὰ μάτια ἀρκεῖ νὰ βλέπουμε διαρκῶς τὴν φωτιά.

*

Γιὰ νὰ καθαρίσετε καλὰ τὰ ποτήρια σας, πάρετε ἀπὸ τὸ φαρμακεῖο λίγο καρμπονάτ, τὸ ὁποῖον ρίχνετε σὲ χλιαρὸ νερό. Πλύνετε μετὰ τὰ ποτήρια καὶ τ' ἀναποδογυρίζετε γιὰ νὰ στραγγίσουν. Ἔπειτα μ' ἕνα μαλακὸ λευκὸ πανὶ τα σκουπίζετε καθαρά.

*

Ὅταν λεκιασθῆτε ἀπὸ λιπαρὲς οὐσίες, τρίβετε τὸ λεκιασμένο μέρος μὲ λίγη σκόνη ἀπὸ ἀσβέστωμα τοῦ τοίχου.

*

Ἂν καῆτε, γιὰ νὰ παύσουν οἱ πόνοι, ἀρκεῖ νὰ ἀλείψετε τὸ καμένο μέρος μὲ λάδι ἢ μὲ ἀσπράδι αὐγοῦ ὠμό. Γιὰ νὰ βγάλετε μιὰ ἀκκίδα εὔκολα, ἀρκεῖ νὰ ἀλείψετε στὸ μέρος ποὺ ἀγκυλώνει λάδι, καὶ θὰ βγῆ εὐκολώτατα

* ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ *

Η γυναῖκα δὲν πρέπει νὰ λησμονῆ ὅτι, ὅσο κι' ἂν μορφώνεται, ὅσο κι' ἂν ἀνέρχεται ψηλότερα στὴν κοινωνία, ἕνα ἀπ' τὰ κυριώτερα προσόντα της πρέπει νὰ εἶναι τὸ τῆς καλῆς νοικοκυρᾶς.

Ὅσο κι' ἂν τὴν ἀπασχολοῦν ἄλλα πράγματα πιὸ ἐνδιαφέροντα, δὲν πρέπει ἐν τούτοις ποτὲ νὰ παραμελῆ τὸ νοικοκυριό της, γιατὶ σ' αὐτὴν ἐναπόκειται νὰ καταστήση τὸ σπίτι της εὐχάριστο, φροντίζοντας γιὰ τὴ καλή του διατήρησι.

Εἶναι πολὺ λανθασμένη ἡ ἀντίληψι ποὺ ἔχουν μερικὲς μορφωμένες γυναῖκες, ὅτι πέφτουν ἀπ' τὴν ἀξία τους ἂν ἀσχοληθοῦν μὲ τὸ νοικοκυριό τους.

Ἡ πράγματι μορφωμένη γυναῖκα εἶναι ἐκείνη ποὺ δὲν περιφρονεῖ καμμιὰ ἐργασία, οὔτε τὴν θεωρεῖ ἐξευτελιστική.

Στὴ ζωὴ πρέπει κανεὶς νὰ ἐκτιμᾷ στὴ πραγματική τους ἀξία, τόσο τὶς ἀνώτερες ἀπολαύσεις τοῦ πνεύματος, ὅσο καὶ τὶς μικρολεπτομέρειες ἐκεῖνες ποὺ κάνουν τὴ ρουτίνα τῆς ζωῆς.

*

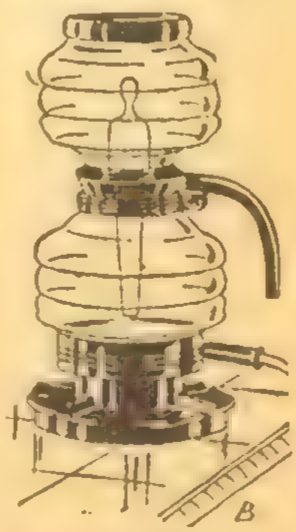
Γιὰ νὰ φρεσκάρετε ἔπιπλα, τὰ ξεσκονίζετε καὶ ὕστερα τὰ τρίβετε καλὰ μ' ἕνα πανὶ τὸ ὁποῖον βουτᾶτε σ' ἕνα μῖγμα ἀπὸ ἴσα μέρη λαδιοῦ καὶ ξυδιοῦ. Τὰ σκουπίζετε ὕστερα καλὰ καὶ θὰ ἰδῆτε ὅτι γίνονται σὰν καινούργια.

— Γιὰ νὰ καθαρίσετε καθρέφτες ἢ γυαλιά, τρίβετε καλὰ μὲ νερὸ καὶ οἰνόπνευμα καὶ ἀντὶ πανιοῦ χρησιμοποιεῖτε χαρτί.

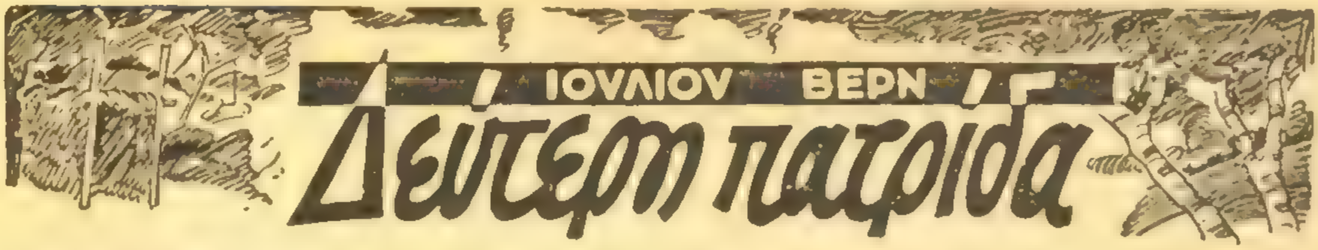
— Γιὰ νὰ καθαρίσετε τὰ λευκὰ μάρμαρα ὑπάρχουν πολλοὶ τρόποι: Τρίψιμο μὲ ἐλαφρόπετρα ἢ μὲ ἄκουα φόρτε, ἀλλὰ προσοχὴ νὰ μὴ μείνη τὸ ὑγρὸ πολλὴ ὥρα, γιατὶ τὸ ἄκουα φόρτε ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ τρώη τὸ μάρμαρο.

— Γιὰ νὰ προφυλάξετε τὰ ροῦχα σας ἀπὸ τὸν σκόρο, παίρνετε 50 γραμμάρια νέφτι καὶ 50 γραμμάρια οἰνόπνευμα λευκὸ καθαρὸ καὶ τ' ἀνακατεύετε. Μετὰ παίρνετε ἕνα γραμμάριο κάμφορα σκόνη καὶ τὸ ρίχνετε κι' αὐτὸ μαζί. Ἔπειτα κόβετε λωρίδες καθαρὸ λευκὸ στυπόχαρτο καὶ τὶς ποτίζετε μ' αὐτὸ τὸ ὑγρό, βουτῶντάς τις μᾶλλον μέσα σ' αὐτό. Ὅταν λοιπὸν ξεσκονίσετε καὶ καθαρίσετε καλὰ τὰ ροῦχα σας, τὰ τοποθετεῖτε στὴ ντουλάπα ἢ στὸ συρτάρι. Τὶς λωρίδες τὸ στυπόχαρτο τὶς τοποθετεῖτε στὰ πλάγια. Τὰ ροῦχα σας δὲν ἔχουν πιὰ φόβο ἀπὸ τὸν σκόρο.

— Ἂν τύχη νὰ ζαχαρώση ἕνα βάζο μὲ γλυκὸ καὶ σχηματίση στὴν ἐπιφάνεια ἕνα σκληρὸ ἐπίστρωμα ἀπὸ ζάχαρι κρυσταλλωμένη — πρᾶγμα ποὺ συμβαίνει συχνὰ σὲ γλυκὰ ποὺ διατηροῦμε καιρὸ — χωρὶς ν' ἀδειάσετε τὸ βάζο, ρίξτε λίγο χλιαρὸ νερὸ μέσα στὸ γλυκὸ καὶ τοποθετῆστε τὴ γυάλα μέσα σὲ μιὰ κατσαρόλα μὲ βραστὸ νερό. Σιγὰ-σιγὰ λυώνει τὸ ζαχάρωμα καὶ τὸ σιρόπι ἐπανέρχεται εἰς τὴν πρώτη του πυκνότητα. Πρέπει ὅμως νὰ φαγωθῆ τὸ γλυκό, μέσα σὲ λίγες μέρες, γιατὶ ὑπάρχει φόβος νὰ χαλάση μὲ τὸ ἀραίωμα.

Μιὰ μοντέρνα μηχανὴ γιὰ παρασκευὴ [illegible] καφὲ κατάλληλη γιὰ σπίτι

ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Δεύτερη πατρίδα

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τοὺς παρακολουθοῦσαν στὸ ταξεῖδι τους... Νά, ἔλεγαν, τώρα θὰ ἔφθασαν στὸ Ἀκρωτήρι τῆς Καλῆς Ἐλπίδας, ὅπου ὁ Τζέϊμς Οὐόλστων περίμενε τὴν ἀδελφή του... Νά, τώρα ταξειδεύουν στὸν Ἀτλαντικὸ κι' ἀκολουθοῦν τὴν ἀφρικανικὴ ἀκτή. Τώρα θὰ ἔχουν φθάσει πιὰ στὸ Πόρτσμουθ. Ἡ Τζέννυ, ὁ Φρίτς, ὁ Φραγκῖσκος ξεμπαρκάρουνται καὶ φεύγουν γιὰ τὸ Λονδῖνο. Ἐκεῖ ἐπὶ τέλους ὁ συνταγματάρχης Μόντροζ δέχεται στὴν ἀγκαλιά του τὴν ἀγαπημένη του κόρη, ποὺ δὲν περίμενε νὰ τὴν ξαναϊδῇ ποτέ, καὶ μαζί της, ἐκεῖνον ποὺ τὴν εἶχε σώσει στὸν Ἀναμμένο Βράχο καὶ ποὺ ἐπρόκειτο νὰ τὴν πάρῃ γυναῖκα.

Ἐννηὰ μῆνες ἀκόμη κι' ὅλοι θὰ γύριζαν στὴ Νέα Ἐλβετία. Κανένας δὲν θὰ ἔλειπε ἀπὸ τὶς δυὸ οἰκογένειες καὶ ἴσως, ὕστερα ἀπὸ λίγον καιρό, θὰ ἦταν ἑνωμένες μὲ δεσμοὺς ἀκόμη στενώτερους...

Ἔτσι τελείωσε τὸ ἔτος 1816, ποὺ ἔφερε τόσο σημαντικὰ γεγονότα καὶ ποὺ ἄλλαξε τόσο τὴ θέσι τῶν πρώτων ἀποίκων τῆς Νέας Ἐλβετίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Τὴν Πρωτοχρονιά, οἱ οἰκογένειες Ζερμάττ καὶ Οὐόλστων ἄλλαξαν θερμὲς κι' ἐγκάρδιες εὐχές. Ἄλλαξαν ἐπίσης καὶ δῶρα, ποὺ εἶχαν μᾶλλον ἠθικὴ παρὰ ὑλικὴ ἀξία,—πράγματα τιποτένια, ποὺ ὁ καιρὸς τὰ κάνε. πολύτιμα ἀναμνηστικά.

Ἡ Πρωτοχρονιὰ αὐτὴ τοῦ 1817 ἦταν κάπως διαφορετικὴ ἀπὸ τὶς δώδεκα ποὺ εἶχαν περάσει ἀπὸ τὴν ἄφιξι τῶν ναυαγῶν τοῦ Λάνδλορδ στὴν ἀκρογιαλιὰ τοῦ Ζελτχάϊμ. Κάπως μελαγχολικὴ ἀπὸ τὴν ἐνθύμισι τῆς πατρίδας, ποὺ πάντα ὁ ξενιτεμένος τὴ θυμᾶται τέτοιες ἡμέρες περισσότερο. Ἀλλὰ καὶ πολὺ πιὸ χαρούμενη, γιατὶ γιὰ πρώτη φορὰ οἱ ἄποικοι ἔβλεπαν μπροστά τους τὸ μέλλον ἐξασφαλισμένο.

Ὁ Τζάκ, μὲ τὴ συνηθισμένη του ζωηρότητα, ἔλεγε φαιδρὰ καὶ ἀστεῖα. Ὅλοι γελοῦσαν μὲ τὴν καρδιά τους. Ὁ κ. Ζερμάττ κι' ὁ κ. Οὐόλστων φιλήθηκαν. Λίγον καιρὸ ζοῦσαν μαζί, κι' ὅμως ἦταν ἀγαπημένοι σὰν παληοὶ φίλοι. Ἡ κοινὴ ζωὴ τοὺς εἶχε κάμει νὰ γνωρισθοῦν καλὰ καὶ νὰ ἐκτιμηθοῦν πολύ. Ὁ πρῶτος ἔκανε χάδια τῆς Ἄννας σὰν πατέρας της κι' ὁ δεύτερος φίλησε τὸν Ἐρνέστο καὶ τὸν Τζὰκ σὰν παιδιά του. Τὸ ἴδιο κι' οἱ δυὸ μητέρες, ποὺ δὲν ξεχώριζαν πιὰ ἡ μιὰ τὰ παιδιὰ τῆς ἄλλης.

Ὅσο γιὰ τὴν Ἄννα Οὐόλστων, αὐτὴ φάνηκε πολὺ συγκινημένη ἀπὸ τὰ φιλοφρονήματα ποὺ τῆς ἔκανε ὁ Ἐρνέστος. Εἴπαμε πὼς ὁ νέος ἀγαποῦσε νὰ καταγίνεται λίγο καὶ στὴν ποίησι. Τότε, παραδείγματος χάρι, ποὺ ἔχασε τὸν πιστό του γάϊδαρο, θῦμα τοῦ φοβεροῦ ἐκείνου βόα, τοῦ ἔκαμεν ἕναν ἐπιτάφιο σὲ στίχους πολὺ ἐπιτυχημένους. Ἔτσι καὶ τώρα, μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς Πρωτοχρονιᾶς, ἔγραψε ἕνα ὄμορφο ποιηματάκι στὴν Ἄννα Οὐόλστων. Τὴν συγχαιρόταν ποὺ ξαναβρῆκε τὴν ὑγεία της στὸν ἀέρα τῆς Νέας Ἐλβετίας. Καὶ τῆς τὸ διάβασε μπροστὰ σ' ὅλους.

—Ναί, τὴν ὑγεία... καὶ τὴν εὐτυχία! ἀποκρίθηκε ἡ Ἄννα, ἀγκαλιάζοντας τὴν κυρία Ζερμάττ.

Ἡ ἡμέρα ἐκείνη, ποὺ ἦταν Παρασκευή, γιορτάσθηκε σὰν Κυριακή, μὲ προσευχὲς στὸ Θεό, ποὺ τὸν παρακάλεσαν ὁλόθερμα γιὰ κείνους ποὺ ἔλειπαν καὶ τὸν ἐδοξολόγησαν μ' εὐγνωμοσύνη γιὰ ὅσα καλὰ τοὺς εἶχε δώσει.

Τῆς διάβασε τὸ ποίημά του μπροστὰ σὲ ὅλους.

Ἄξαφνα ὁ Τζὼν ἐφώναξε:

—Ἀμὴ τὰ ζῶα μας;

—Τὰ ζῶα μας... τί; ρώτησε ὁ κ. Ζερμάττ.

—Ναί, ὁ Τοῦρκος, ὁ Φάλκ, ὁ Μπράουν, οἱ βόνασοί μας Στοὺρμ καὶ Μπροῦμμερ, ὁ ταῦρος μας Μπρύλλ, ἡ ἀγελάδα μας Μπλάς, ὁ ὄναγρός μας Λάϊντρους, τὰ γαϊδουράκια μας Πφάϊλ, Φλίγκ, Μπέας, τὸ τσακάλι μας Κοκός, τὸ καμηλοπούλι μας Μπραουζεβίντ, ὁ πίθηκός μας Κνὶψ ὁ β', ὅλοι τέλος πάντων οἱ καλοί μας φίλοι, δίποδες καὶ τετράποδες...

—Ὄχι δά, Τζάκ! εἶπε ἡ κυρία Ζερμάττ. Δὲν πιστεύω νἄχῃς τὴν ἀξίωσι νὰ κατεβάσῃ ὁ Ἐρνέστος τὴν ποίησί του στοὺς σταύλους καὶ στὴν αὐλή!

—Ὄχι βέβαια, μητέρα· οὔτε πιστεύω ὅτι τὰ καλά μας ζῶα θὰ τὰ συγκινοῦσαν πολὺ οἱ ὄμορφοι στίχοι τοῦ Ἐρνέστου! Μοῦ φαίνεται ὅμως ὅτι μπορούσαμε νὰ τὰ κάμουμε νὰ χαροῦν κι' αὐτὰ Πρωτοχρονιὰ μὲ διπλῆ μερίδα τροφῆς.

—Ὁ Τζὰκ ἔχει δίκηο, εἶπε ὁ κ. Οὐόλστων. Σήμερα πρέπει νὰ περιποιηθοῦμε ξεχωριστὰ καὶ τὰ ζῶα μας.

—Καὶ τὸ τσακάλι καὶ τὸν κορμοράνο τῆς Τζέννυ! φώναξε ἡ Ἄννα Οὐόλστων.

—Ἐννοεῖται! δὲν θὰ ξεχάσουμε τοὺς προστατευομένους τῆς ἀγαπητῆς μας Τζέννυ.

—Κι' ἀφοῦ εἶναι σήμερα Πρωτοχρονιὰ γιὰ ὅλο τὸν κόσμο, ἐπρόσθεσε ἡ κυρία Ζερμάττ, ἂς συλλογισθοῦμε κι' ἐκείνους ποὺ μᾶς ἄφησαν καὶ ποὺ βέβαια θὰ μᾶς συλλογίζουνται αὐτὴ τὴ στιγμή.

Κι' ἡ σκέψι τῶν ἀποίκων τῆς Νέας Ἐλβετίας πέταξε τρυφερὴ καὶ συγκινημένη πρὸς τοὺς ἀγαπημένους ἐπιβάτες τοῦ «Ξιφία».

Ἔπειτα περιποιήθηκαν τὰ πιστά τους ζῶα, τὰ φίλεψαν, τὰ χάϊδεψαν, τὰ ἔκαμαν νὰ καταλάβουν ὅτι κάτι ἔκτακτο συνέβαινε τὴν ἡμέρα ἐκείνη.

Τέλος, οἱ δυὸ οἰκογένειες μαζεύθηκαν στὴν τραπεζαρία τοῦ Φελσενχάϊμ κι' ἐτίμησαν ἕνα γεῦμα λαμπρό. Μερικὰ ποτήρια ἐκλεκτὸ κρασί, ἀπὸ κεῖνο ποὺ τοὺς εἶχε προσφέρει ὁ κυβερνήτης τῆς κορβέττας, ἐδιπλασίασαν τὴν εὐδιαθεσία τους.

Δὲν ἐπρόκειτο νὰ ἐργασθῇ κανεὶς τὴν γιορτάσιμη ἐκείνη 'μέρα. Κι' ὁ κ. Ζερμάττ ἐπρότεινε ἕναν περίπατο πεζῇ ὡς τὸ Φαλκενχόρστ,—μιὰ ὁλόκληρη λεύγα, ἀλλὰ καθόλου κουραστική, στὸν ἴσκιο τῆς ὡραίας δενδροστοιχίας ποὺ ἕνωνε τὴ χειμωνιάτικη μὲ τὴν θερινὴ κατοικία τους.

Ὁ καιρὸς ἦταν θαυμάσιος. Ἀλήθεια ἔκανε πολλὴ ζέστη, ἀλλὰ τὰ δένδρα τοῦ δρόμου δὲν ἄφιναν τὶς ἀκτῖνες τοῦ ἥλιου νὰ περνοῦν ἀπὸ τὰ πυκνά τους φυλλώματα. Καὶ κάτω ἀπὸ τὸν ἀδιαπέραστο ἐκεῖνο θόλο, θὰ ἦταν πολὺ εὐχάριστος ὁ περίπατος στὸ μακρὺ ἀκρογιάλι, μὲ τὴ θάλασσα δεξιὰ καὶ μὲ τὴν ἔξοχη ἀριστερά.

Ξεκίνησαν κατὰ τὶς ἕντεκα, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ μείνουν ὅλο τ' ἀπόγευμα στὸ Φαλκενχόρστ καὶ νὰ γυρίσουν γιὰ τὸ δεῖπνο. Ἐκεῖνο τὸ χρόνο οἱ δυὸ οἰκογένειες δὲν εἶχαν καθήσει καθόλου οὔτε στὸ Βάλντεγκ, οὔτε στὸ Πρόσπεκτ-Χίλλ, οὔτε στὸ Ἔμπερφουρτ, γιατὶ οἱ κατοικίες αὐτὲς δὲν τὶς χωροῦσαν τώρα κι' ἔπρεπε νὰ τὶς μεγαλώσουν,—ποὺ θὰ τὸ ἔκαναν μετὰ τὸ γυρισμὸ τοῦ «Ξιφία». Ἐπρόβλεπαν

μάλιστα πὼς ὁ ἐρχομὸς καὶ ἄλλων ἀποίκων θάλλαζε ὅλως διόλου τὴ σημερινὴ κατάστασι τῆς Γῆς τῆς Ἐπαγγελίας.

Βγῆκαν ἀπὸ τὸν φράκτη τοῦ λαχανόκηπου, πέρασαν τὸ ρέμα τῶν Τσακαλιῶν ἀπὸ τὸ Γεφύρι τῆς Οἰκογενείας καὶ μπῆκαν στὴν δενδροστοιχία τῶν ὀπωροφόρων ἐκείνων, ποὺ εἶχαν θεριέψει ὅπως τὰ δένδρα τῶν Τροπικῶν...

Δὲν βιαζόνταν πολύ, γιατὶ σὲ μιὰ ὥρα θὰ ἔφθαναν στὸ Φαλκενχόρστ. Οἱ σκύλοι Μπράουν καὶ Φάλκ, ποὺ ἔλαβαν τὴν ἄδεια ν' ἀκολουθήσουν τοὺς κυρίους τους, πήγαιναν μπροστὰ μὲ σκιρτήματα χαρᾶς. Ἀπὸ κάθε μεριά, ἀγροὶ μὲ στάρι, μὲ κριθάρι, μὲ μανιόκα, μὲ πατάτα, ἔδειχναν τὰ πλούτη τους.

Ὁ δεύτερος θερισμὸς θὰ ἦταν πολὺ ἄφθονος, καὶ χωριστὰ ὅσα θὰ ἔδιναν στοὺς ἀποίκους τἄλλα χωράφια, τὰ πιὸ βορεινά, ποὺ τὰ ἐπότιζε τώρα ἡ λίμνη τῶν Κύκνων.

—Τί καλὴ ἰδέα νὰ χρησιμοποιήσουμε τὸ νερὸ αὐτοῦ τοῦ ρέματος τῶν Τσακαλιῶν, ποὺ χυνόταν ὡς τότε χωρὶς καμμιὰ ὠφέλεια, ἀφοῦ ἡ θάλασσα δὲν τὸ εἶχε βέβαια ἀνάγκη! εἶπεν ὁ Τζὰκ στὸν κ. Οὐόλστων.

Σταματοῦσαν κάθε τόσο καὶ στοὺς μικροὺς αὐτοὺς σταθμοὺς ἡ συνομιλία ξανάρχιζε ζωηρότερη. Ἡ Ἄννα εὕρισκε εὐχαρίστησι νὰ κόβη μερικὰ ἀπὸ τὰ ὄμορφα ἐκεῖνα λουλούδια, ποὺ ἀρωμάτιζαν τὴν δενδροστοιχία. Πολλὲς ἑκατοντάδες πουλιὰ ἐπτερύγιζαν ἀνάμεσα στοὺς κλώνους τῶν δένδρων, ποὺ ἦταν βαρεῖς ἀπὸ φύλλα καὶ καρπούς. Καὶ τὸ κυνῆγι ἔτρεχε ἀνάμεσα στὰ χαμόδενδρα, λαγοί, κουνέλια, φραγκόκοττες καὶ μπεκάτσες. Οὔτε ὁ Ἐρνέστος, οὔτε ὁ Τζὰκ δὲν ἔλαβαν τὴν ἄδεια νὰ πάρουν τὰ τουφέκια τους, καί, σὰν νὰ τὸ ξεραν αὐτὸ τὰ ζῷα ἐκεῖνα καὶ τὰ πουλιά, τριγύριζαν μὲ ὅλη τους τὴν ἡσυχία. Γιατὶ ὅταν ἑτοιμαζόνταν νὰ ξεκινήσουν γιὰ τὴν ἐκδρομή, ἡ κυρία Ζερμάττ τοὺς εἶχε εἰπῆ:

— Θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μὴ σκοτώσετε σήμερα, πρωτοχρονιάτικα, ἀβλαβῆ καὶ ἄκακα ζῷα.

—Ναί, εἶχεν ἐπιδοκιμάσει κι' ἡ Ἄννα Οὐόλστων' ἂς βγοῦμε γιὰ περίπατο, ὄχι γιὰ κυνῆγι.

Ὁ Ἐρνέστος, ποὺ οἱ κυνηγετικὲς ἐπιτυχίες δὲν τὸν τραβοῦσαν τόσο, εἶχε δεχθῆ εὐχαρίστως. Τὸν Τζὰκ ὅμως, ποὺ εἶχε τὸ πάθος τοῦ κυνηγιοῦ, χρειάσθηκε νὰ τὸν παρακαλέσουν πολύ. Αὐτὸς νὰ βγῆ χωρὶς τὸ τουφέκι του, πού, καθὼς ἔλεγε, ἀποτελοῦσε μέρος τοῦ ἑαυτοῦ του; Ἦταν σὰ νὰ τοὔλειπε ἕνα χέρι ἢ ἕνα πόδι.

—Ὁπωσδήποτε, τοὺς εἶπε, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ τὸ πάρω, φθάνει μόνο νὰ μὴ τὸ μεταχειρισθῶ. Σᾶς δίνω τὸ λόγο μου νὰ μὴ πυροβολήσω, οὔτε ἂν ἰδῶ μπροστά μου ὁλόκληρο κοπάδι πέρδικες!

—Δὲν πιστεύω πὼς θὰ μπορέσετε νὰ κρατήσετε τέτοια ὑπόσχεσι, ἀποκρίθηκε ἡ Ἄννα. Μὲ τὸν Ἐρνέστο, δὲν θάταν φόβος' ἀλλὰ μὲ σᾶς... Καλλίτερα νὰ μὴ πάρετε τουφέκι.

(Ἀκολουθεῖ)

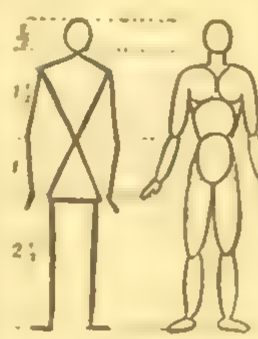
✱ ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΕΤΕ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ ✱

Ἡ καλλιτεχνικὴ Ἀνατομία εἶναι ἡ ἐπιστήμη, ποὺ μὲ αὐτὴ μαθαίνομε σὲ πόσα κομμάτια χωρίζεται ἕνα σῶμα ἢ ἕνα ἀντικείμενο ὁποιοδήποτε ποὺ ζωγραφίζουμε.

Προτοῦ καταγίνωμε μὲ τὴν Ἀνατομία, εἶναι ἀνάγκη νὰ κάνουμε μιὰ παρένθεσι καὶ νὰ ἐξηγήσουμε μὲ πιὸ σαφήνειαν κάτι ποὺ ἐκφράσαμε στὸ πρῶτο μας κεφάλαιον.

Εἴπαμε λοιπόν, ὅτι γιὰ ν' ἀρέση μιὰ ζωγραφική, πρέπει νάχη δυὸ προσόντα: 1) τὴν πλαστικὴ ἀπόδοσι καὶ 2) τὶς σωστὲς ἀναλογίες τῶν διαστάσεών της.

Ἡ πλαστική της ὠμορφιὰ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ χρῶμα της, σύμφωνα μὲ τὸ φῶς ποὺ πέφτει ἀπάνω της καὶ σύμφωνα μὲ τὴν ψυχικὴ μας διάθεσι.

Τὶς ἀναλογίες τὶς κανονίζει ὁ νοῦς μας καθὼς καὶ τὸ αἴσθημά μας.

Καὶ πράγματι, οἱ σωστὲς ἀναλογίες ἔδωσαν στὸν Παρθενῶνα τὴν ἀπαράμιλλη ὠμορφιά του καὶ χάρι, ὥστε νὰ μὴ φαίνεται οὔτε ψηλός, οὔτε κοντός, καὶ οἱ κολῶνες του πάλι νὰ μὴ φανοῦν οὔτε χοντρές, οὔτε λιγνές. Ἀλλὰ ἡ χάρι αὐτὴ τοῦ Παρθενῶνα θἆταν μισή, ἂν δὲν εἶχε καὶ τὴν ὠμορφιὰ τοῦ χρώματός του.

Γιὰ τοῦτο οἱ μεγάλοι Ἕλληνες δάσκαλοι τῆς Τέχνης λέγανε στὸ μαθητὴ νὰ προσέχη γιὰ νὰ ἀποδώση μὲ ἀκρίβειαν τὰ σχήματα καὶ τὰ μέτρα.

Αὐτὰ τὰ δύο εἶναι τὰ κύρια μέσα τῆς ζωγραφικῆς, δηλαδὴ τὰ διακοσμητικά, καθὼς λένε στὴν τεχνικὴ γλῶσσα, καὶ μαθαίνονται μὲ τὸν σωστὸ χειρισμὸ τῆς πέννας, τοῦ πινέλλου κ.τ.λ., καθὼς καὶ μὲ τὴν γνῶσι τῆς ἐπιστήμης τοῦ χρώματος. Μὲ τὰ μέσα αὐτὰ πετυχαίνεται ὁ σκοπὸς τῆς ζωγραφικῆς, δηλαδὴ τοῦ νὰ ἱστορίζωνται τὰ ἐπεισόδια τῆς ζωῆς μας. Ὅπως ἡ φιλολογία ἱστορίζει μὲ λόγια, ἡ ζωγραφικὴ ἱστορίζει μὲ χρώματα ἢ μὲ γραμμές. Κάθε τι ποὺ ἔχει ἕνα ὄνομα στὴν πλάσι, δὲν ἠμπορεῖ παρὰ νὰ ἔχη καὶ τὴν ἀντιπροσωπευτικὴ μορφή του.

Γιὰ νὰ ἀποδώση κανεὶς καλὰ τὶς μορφὲς στὴ σύνθεσι, πρέπει νὰ ξέρη δυὸ ἐπιστῆμες: τὴν Ἀνατομία, δηλ. νὰ ξέρη σὲ πόσα κομμάτια χωρίζεται ἕνα ὁποιοδήποτε σῶμα καὶ τὴν Προοπτική, δηλαδὴ νὰ ξέρη πῶς νὰ τὸ τοποθετήση στὸν πίνακα τῆς συνθέσεώς του.

Πρέπει ἀκόμα νὰ σᾶς παρατηρήσω ὅτι ἡ Ἀνατομία δὲν εἶναι μιὰ ἐπιστήμη, ποὺ τὴν μαθαίνουν μόνον οἱ ζωγράφοι, ἀλλὰ καὶ οἱ ἰατροὶ καὶ ἄλλοι ἐπιστήμονες.

Καὶ ἡ Προοπτικὴ ἐπίσης εἶναι μιὰ ἐπιστήμη, ποὺ βοηθάει τοὺς ἀρχιτέκτονες, τοὺς μηχανικοὺς κ. ἄ.

Ἀλλὰ ἡ Ἀνατομία καὶ ἡ Προοπτικὴ μέσα στὴν καλλιτεχνικὴ σύνθεσι συμμορφώνονται μὲ τοὺς κανόνες τῆς Διακοσμήσεως, ὅπως ἐξηγήσαμε στὰ προηγούμενα κεφάλαιά μας, καὶ μονάχα αὐτὸς ποὺ ἔχει τὸ φυσικὸ χάρισμα τῆς τέχνης τὴν ἀποδίδει θαυμάσια, μόνον κυττάζοντας τὴ γύρω του πραγματικότητα.

Ἡ φύσις μᾶς φωτίζει στὸ ἔργο μας, ἀλλὰ τὰ μεγάλα ἔργα μᾶς μαθαίνουν τὴν τέχνη τῆς συνθέσεως.

Ἀνατομία

Ἡ Ἀνατομία, καθὼς εἴπαμε, μᾶς μαθαίνει νὰ ξεχωρίσουμε τὰ διάφορα κομμάτια ποὺ ἀπαρτίζουν ἕνα σῶμα.

Πρέπει προηγουμένως νὰ γνωρίζουμε καλὰ τὸν σκελετὸ τοῦ σώματος αὐτοῦ.

Κάθε σῶμα, καθὼς καὶ κάθε κομμάτι τοῦ σώματος ἔχει τὸν χαρακτῆρά του καὶ τὸ σχῆμα του.

Καὶ τὸ φτιάχνει κανεὶς ὅπως τὸ μαθαίνει ἀπὸ ἄλλον ἢ ὅπως τὸν φωτίζει ἡ φύσις.

Τὸ ἀνθρώπινο σῶμα μετριέται ἀπὸ τὸ ἀνάστημα τοῦ κεφαλιοῦ. Εἶναι δηλ. 8 κεφάλια (ἔχοντας γιὰ βάσι, ἐννοεῖται, τὸ ἀνδρικό, ὡς πιὸ κανονικό) καὶ τὸ μάκρος του εἶναι ὅμοιο μὲ τὰ δυὸ χέρια ἁπλωμένα.

Οἱ ἀρχαῖοι χωρίζανε τὸ σῶμα σὲ 9 μέτρα (σχεδὸν μιὰ παλάμη ἀπὸ τὸ μέτωπον ἴσαμε τὸ πηγοῦνι).

Καθέτως μέτρα:

Ἀπὸ τὴ μέση τοῦ μετώπου ὡς τὸ πηγοῦνι 1 μέτρον παλάμης, ἀπὸ τὸ κλειδὶ τῆς ὠμοπλάτης ὡς τὸ στῆθος 1 μ. π., ἀπὸ τὸ στῆθος ὡς τὸν ὀμφαλὸ 1 μ. π., ἀπὸ τὸν ὀμφαλὸ ὡς τὰ πλευρὰ τοῦ ποδιοῦ 1 μ. π., ἀπὸ τὰ πλευρὰ ὡς τὰ γόνατα 2 μ. π., ἀπὸ τὰ γόνατα ὡς τὸ θύρσο 2 μ. π., ἀπὸ τὸ μέτωπον ὡς τὴν ἄκρη τοῦ κρανίου ½ τοῦ μ. π., ὡς τὸ λαιμὸ ½ μ. π.

Τὸ πρόσωπο χωρίζεται σὲ τρία μέρη. Ἀπὸ τὴ μέση τοῦ μετώπου ὡς τὴ μέση τῶν ματιῶν.

Ἀπὸ τὰ μάτια ὡς τὴ μύτη.

Ἀπὸ τὴν ἄκρη τῆς μύτης ὡς τὸ πηγοῦνι.

Κάθε σῶμα ἔχει καὶ τὸ ἀνάλογο χρῶμα του, τὸ φυσικὸ ἢ τὸ συμβολικό.

Τὸ σάρκινο χρῶμα ἀποδίδεται στὴ ζωγραφιὰ μὲ κίτρινη ὤχρα, ἀνακατεμένη μὲ λίγη μαύρη καὶ λίγη κόκκινη καὶ τὶς σκιὲς μὲ καφὲ σενὰ καὶ πρασινωπό. Στὰ χείλη καὶ στὰ μάγουλα βάζουμε λίγο ρόζ. Γιὰ τὰ χρώματα, μὲ τὰ ὁποῖα ἀποδίδονται τὰ βουνά κλπ. θὰ μιλήσουμε στὸ προσεχές.

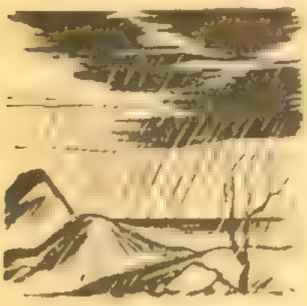
Κ.μ.ς

Τὸ νερὸ

Τὸ νερό, μπορεῖ νὰ εἰπῆ κανείς, εἶναι στὴ φύσι σταθερὸ σὲ ποσότητα.

Ἡ ἐνέργεια τοῦ ἡλίου τὸ ἐξατμίζει ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς. Στὴν ἀτμόσφαιραν μετασχηματίζεται σὲ ὑδρατμούς, παγώνει καὶ ξαναπέφτει στὴ γῆ.

Ἀναλόγως τοῦ ἐδάφους ποὺ θὰ εὕρη, περισσότερο ἢ ὀλιγώτερο ἀπ' αὐτὸ εἰσδύει στὸ βάθος. Ὅταν ἐκεῖ μέσα στὴ γῆ συναντήση ἀδιαπέραστα στρώματα ἀθροίζεται σὲ ὑπόγειες ἀποθῆκες. Τὸ πηγαῖο αὐτὸ νερὸ εἶναι τὸ καλύτερο.

Τὸ καλὸ νερὸ δὲν ἔχει οὔτε γεῦσι οὔτε χρῶμα. Περιέχει σὲ ὡρισμένη πάνω-κάτω ἀναλογία διάφορες οὐσίες, ὅπως μολύβι, σίδηρο, θειϊκὰ ἅλατα κλπ. Δὲν εἶναι καλὸ σὰν περιέχη νιτρώδη καὶ νιτρικὰ ἅλατα.

Μολύνσεις

Ἡ μόλυνσις τοῦ νεροῦ ἑνὸς πηγαδιοῦ ἢ μιᾶς δεξαμενῆς μὲ δίκτυο, ἠμπορεῖ νὰ γίνη εἴτε ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια, εἴτε ὑπογείως.

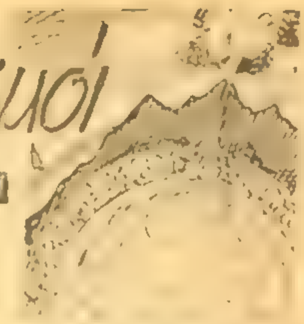
Ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια μπαίνουν ἐπιφανειακὰ νερά, ἰδίως ὅταν βρέχη πολύ.

Ὅταν ἰδίως τὸ χῶμα ποὺ σκεπάζει γύρω κι' ἀπὸ πάνω τὸ νερὸ εἶναι ἀσβεστολιθικὸ ἢ ἀμμῶδες, ἡ διείσδυσις ἐπιφανειακῶν ἀκαθάρτων νερῶν στὸ βάθος εἶναι εὐκολώτερη.

Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ φροντίζομε ἰδίως στὴ σήραγγα ποὺ συλλέγεται κι' ἔρχεται τὸ νερὸ ὥς τὴ δεξαμενή, ἐπάνω στὴν ἀντίστοιχη ἐπιφάνεια τῆς γῆς νὰ διατηρῆται κατὰ τὸ δυνατὸν καθαριότης.

Ὑπογείως πάλι ἡ μόλυνσις ἠμπορεῖ νὰ γίνη ὅταν ἐκεῖ κοντὰ στὴ σήραγγα ἢ στὴ δεξαμενὴ ἢ στὸ πηγάδι ἰδίως ὑπάρχουν σηπτικοὶ ἢ ἀπορροφητικοὶ βόθροι ἢ ὅταν ἀκόμα περνᾶ ἐκεῖ κοντὰ ἀποχετευτικὸ δίκτυο ὑπονόμων καὶ γίνη σ' αὐτὸ κάπου μιὰ ρωγμή

Πῶς ὀφείλονται οἱ σεισμοί

Ο ΠΛΑΝΗΤΗΣ ΜΑΣ ΚΑΙ ΟΙ ΘΥΜΟΙ ΤΟΥ

Δὲν ὑπάρχει τίποτε τὸ τραγικώτερον ἀπὸ τὸ νὰ βλέπη κανεὶς τὴν γῆν νὰ τρέμη, τὰ σπίτια νὰ καταρρέουν καὶ τὸ ἔδαφος νὰ ὑποχωρῆ κάτ' ἀπ' τὰ πόδια του. Ἀπὸ τῆς παιδικῆς μας ἡλικίας ἐσυνηθίσαμε εἰς τὴν ἀντίθεσι μεταξὺ τῆς σταθερότητος τῆς γῆς καὶ τῆς ἀσταθείας τοῦ νεροῦ. Ἀρκεῖ ὅμως μιὰ στιγμή, μιὰ ἐλαφρὰ δόνησι νὰ καταστρέψη ὅ,τι πιστέψαμε σὲ μιὰ ὁλόκληρη ζωή.

Καὶ τώρα γεννᾶται τὸ ἐρώτημα: Ποιὲς εἶναι οἱ καταχθόνιες δυνάμεις ποὺ προκαλοῦν τοὺς σεισμούς;

Αἱ παλαιαὶ γεωλογίαι ἀναφέρουν ὅτι τὸ ἐσωτερικὸν τῆς γῆς ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα βάραθρον γεμᾶτο φλόγες. Αἱ ἀντιλήψεις τῆς νέας ἐπιστήμης εἶναι κάπως πολυπλοκώτερες. Ἐν πρώτοις ἔχει καθορισθῆ ἕνα γεγονός: ἡ θερμότης αὐξάνει ἐφ' ὅσον προχωροῦμε πρὸς τὰ κάτω. Ἀπὸ συνεχεῖς παρατηρήσεις ἐξηκριβώθη ἀκόμη ὅτι εἰς τὰ μεταλλεῖα καὶ τὶς ὑπόγειες ἐν γένει στοὲς ἡ θερμοκρασία δὲν μεταβάλλεται ποτέ. Εἰς τὰ ὑπόγεια τοῦ Ἀστεροσκοπείου τῶν Παρισίων, βάθους 28 μέτρων, τὸ θερμόμετρο σημειώνει πάντοτε δέκα βαθμοὺς καὶ ὀκτὼ δέκατα. Ἐὰν ὅμως κατεβοῦμε σ' ἕνα μεταλλεῖο ἡ θερμοκρασία αὐξάνει κατὰ ἕνα βαθμὸν κάθε 30 ἕως 35 μέτρα. Αἱ καταμετρήσεις δὲν ἐπέρασαν ποτὲ τὰ 2.000 μέτρα. Δὲν ἐμελετήθη λοιπὸν παρὰ ἕνα ἐλάχιστον μέρος τοῦ φλοιοῦ τῆς γῆς. Ἐν τούτοις ἀπὸ τὰς μελέτας ποὺ ἔγιναν ἕως τώρα οἱ ἐπιστήμονες κατέληξαν στὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ θερμοκρασία στὸ κέντρον τῆς γῆς εἶναι πολὺ μεγαλυτέρα ἀπ' ἐκείνην ποὺ ἀπαιτεῖται διὰ νὰ ρευστοποιηθοῦν ὅλα τὰ γνωστὰ σώματα. Εἰς βάθος 90 χιλιομέτρων ἡ θερμοκρασία ὑπερβαίνει τοὺς 2.000 βαθμοὺς καὶ ἡ πίεσις εἶναι 20.000 φορὲς μεγαλυτέρα ἀπὸ τὴν συνήθη ἀτμοσφαιρικήν. Θὰ μποροῦσε λοιπὸν νὰ φαντασθῆ κανεὶς ὅτι κάτω ἀπὸ τὸν φλοιὸν τῆς γῆς, ὅπου ζοῦμε, ὁ πλανήτης μας εἶναι εἰς κατάστασιν ρευστήν. Δὲν συμβαίνει ὅμως αὐτὸ στὴν πραγματικότητα καὶ αἱ μελέται τὰς ὁποίας ἔκαμεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁ κ. Κ. Μπραίν, διευθυντὴς τοῦ γαλλικοῦ Ἰνστιτούτου Φυσικῆς τῆς Ὑδρογείου, καταλήγουν στὸ συμπέρασμα ὅτι πλησίον τῆς ἐπιφανείας της ἡ γῆ ἔχει τὴν σκληρότητα τοῦ σιδήρου καὶ τὴν πενταπλασίαν αὐτοῦ εἰς βάθος 2.500 χιλιομέτρων.

Εἰς τὸ κέντρον τῆς γῆς ἡ ὕλη εὑρίσκεται εἰς κατάστασιν στερεάν, ρευστὴν ἢ ἀερώδη; Αἱ γνῶμαι τῶν εἰδικῶν εἶναι χωρισμέναι. Μερικοὶ διατείνονται ὅτι οἱ σεισμοὶ δὲν ἠμποροῦν νὰ πραγματοποιηθοῦν παρὰ μόνον εἰς σώματα κατὰ τὸ πλεῖστον στερεά. Οἱ ἄλλοι ἀπαντοῦν ὅτι ἡ τρομακτικὴ πίεσις εἰς τὴν ὁποίαν ὑποβάλλεται τὸ κέντρον τῆς γῆς ἐξηγεῖ θαυμάσια τὴν στερεότητα τοῦ συνόλου.

Τὸ κέντρον τῆς γῆς, τὸ τελευταῖον ὑπόλειμμα τοῦ φωτεινοῦ ἄστρου ποὺ ἦτο ὁ πλανήτης μας πρὸ ἑκατομμυρίων αἰώνων, γίνεται ψυχρότερον. Καὶ ἡ ψῦξις αὐτὴ δὲν ἠμπορεῖ νὰ γίνη χωρὶς νὰ προκαλέση σοβαρὰς δονήσεις.

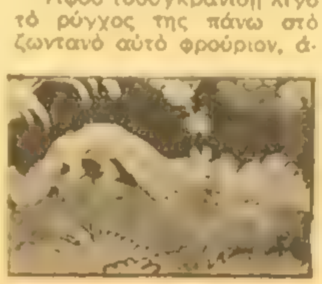
Ψῦξις σημαίνει συστολὴ ἑνὸς σώματος. Ὅταν λοιπὸν ἡ ἐσωτερικὴ μᾶζα συστέλλεται, ὁ στερεὸς φλοιὸς μαζώνει διὰ νὰ μείνη κολλημένος εἰς τὸ κέντρον. Καὶ ὅταν ἡ συστολὴ εἶναι ἀπότομος γίνονται σεισμοί.

Ὅπως τὰ κύματα ποὺ προκαλοῦνται ἀπὸ τὴν πτῶσιν μιᾶς πέτρας εἰς τὸ νερό, ἔτσι ὁ σεισμὸς μεταδίδεται κυκλικῶς εἰς ὅλας τὰς διευθύνσεις. Ἡ ἔντασίς του γίνεται μικροτέρα, ἐφ' ὅσον ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸ κέντρον. Εἰδικὰ μηχανήματα ποὺ λέγονται σεισμογράφοι, σημειώνουν ὅλας αὐτὰς τὰς δονήσεις. Τὰ μηχανήματα αὐτὰ παρακολουθοῦν ὅλας τὰς δονήσεις τοῦ ἐδάφους καὶ τὰς καταγράφουν μὲ καμπύλες εἰς ἕνα χαρτὶ ποὺ ξετυλίγεται αὐτομάτως ἀπὸ ἕνα ρολάκι. Τὰ σεισμικὰ αὐτὰ κύματα ἔχουν κάποτε μιὰ ταχύτητα καταπληκτική. Ἕνας σεισμὸς σημειοῦται εἰς τοὺς ἀντίποδας μετὰ 20 λεπτὰ τῆς ὥρας, πρᾶγμα ποὺ σημαίνει μιὰ ταχύτητα 11 χιλιομέτρων τὸ δευτερόλεπτον.

* Η ΠΟΝΗΡΙΑ ΤΗΣ ΑΛΕΠΟΥΣ *

Εὐθὺς ὡς ἀντιληφθῆ τὴν πονηρὴ ἀλεποῦ ὁ σκατζόχοιρος μαζεύεται καὶ συστέλλοντας ὡρισμένους μυῶνας του, περιτυλίσσεται ὁλόκληρος μέσα στὸ δέρμα τῆς πλάτης του, ποὺ εἶναι σκεπασμένο μὲ στερεὰ ἀγκάθια τὰ ὁποῖα ἀνορθοῦνται... Νομίζετε τώρα ὅτι μιὰ κυρὰ ἀλεποῦ θὰ στενοχωρηθῆ καὶ πολὺ μπρὸς στὴν ἀπροσδόκητη αὐτὴ μεταμόρφωσι τοῦ πιὸ λαχταριστοῦ της μεζέ; Κάθε ἄλλο.

Ἀφοῦ τσουγκρανίση λίγο τὸ ρύγχος της πάνω στὸ ζωντανὸ αὐτὸ φρούριον, ἀμέσως παραιτεῖται τῶν περαιτέρω ἐχθροπραξιῶν. Δὲν ἀγνοεῖ ὅτι μόλις βραχῆ ὁ σκατζόχοιρος ξετυλίγεται ἀμέσως καὶ ἔτσι ἀποκαλύπτει τὸ κεφάλι καὶ τὴν κοιλιά του ποὺ εἶναι τὰ μόνα τρωτὰ μέλη του. Ἂν ξέρη λοιπὸν ἐκεῖ κοντὰ κανένα ποταμάκι ἢ τέλμα, τὸν σπρώχνει μὲ τὰ πόδια της, καί, καθὼς εἶναι πρώτης τάξεως κολυμβήτρια, βουτᾶ τὸ θῦμα της μέσα στὸ νερὸ καὶ τὸ τρώγει. Ὅταν ὅμως δὲν ὑπάρχη νερὸ ἐκεῖ κοντά, τότε ἡ κυρὰ ἀλεποῦ καταφεύγει σὲ μιὰ ὄχι καὶ τόσο λεπτὴ διαδικασία... Ἀνεβαίνει στὴν πλάτη τοῦ μέλλοντικοῦ της γεύματος καί... ἀνακουφίζεται!....

Ὁ δυστυχισμένος σκατζόχοιρος ἀσφυκτιῶντας καὶ ἀηδιασμένος βγάζει τὸ κεφάλι του κι' ἔτσι ἡ παμπόνηρη ἀλεποῦ τὸν κατατρώει

Γιά τήν πατρίδα της

ΜΙΑ ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Τό βράδυ ἐκεῖνο τοῦ 1835 μιά μακριά σειρά καβαλλάρηδων σκαρφάλωνε πάνω στό λόφο τοῦ Γάγγουελ στήν Κρακοβία. Τό μεγαλόπρεπο παλάτι τοῦ ὁποίου διέκριναν τόν ἄπλετο φωτισμό πού ξέφευγε ἀπ' τά παράθυρα, ἀντικατοπτριζόταν στά ἤρεμα νερά τοῦ Βιστούλα πού σιγοκυλοῦσε, μουρμουρίζοντας στή σιγαλιά τῆς νύχτας, στά πόδια τοῦ ὑπερύψηλου παλατιοῦ. Σέ λίγο οἱ καβαλλάρηδες ἔφθασαν στήν εἴσοδο τοῦ φρουρίου.

Ὁ πρῶτος καβαλλάρης πού ξεπέζεψε, πρίν μιά στιγμή, ἄρχισε νά βαδίζη πρός τό φῶς. Ἦταν ἕνας ρωμαλέος ἄνδρας μέ πλατεῖς ὤμους. Ἡ μακριά του χλαμύδα ἦταν στολισμένη μέ ὁλόχρυσα σειρήτια. Πάνω στήν κατάμαυρη κόμη του ἦταν τοποθετημένο ἕνα στέμμα πού ἀστραφτοκοποῦσε.

Ὁ καβαλλάρης αὐτός ἦταν ὁ μέγας δούξ τῆς Λιθουανίας, ὁ Ζαγγελόν, πού ἐρχόταν ἀπό τήν μακρινή του πατρίδα γιά νά ζητήση τό χέρι τῆς βασιλίσσης τῆς Πολωνίας, τῆς Ἐντβίτζ, μιᾶς γλυκειᾶς καί ντροπαλῆς κόρης, μόλις δεκα τεσσάρων χρονῶν.

Ὅταν ὁ Ζαγγελόν μπῆκε στή μεγάλη κατάφωτη αἴθουσα τῶν ἀνακτόρων, σταθηκε μιά στιγμή καί κύτταξε γύρω του ἔκθαμβος: Θαυμάσια μετάξινα παραπετάσματα ἐσκέπαζαν τούς τοίχους, ἐνῷ μεγάλοι κρυστάλλινοι καθρέφτες μέ χρυσές καί ἀσημένιες κορνίζες ἀκτινοβολοῦσαν τό φῶς τῶν ἀπειραρίθμων κηριῶν μέσα στά ὁλόχρυσα καντηλέρια τους. Κυρίες καί κύριοι μέ πλούσιες περιβολές ἦσαν συγκεντρωμένοι στή μέση τῆς σάλας, ἐνῷ σέ μιά ἄκρη, τρέμοντας ἀπό τόν φόβο της, βρισκόταν ἡ μικρή βασίλισσα.

Ἡ Ἐντβίτζ ἦταν ἀπελπισμένη στήν ἰδέα ὅτι θά παντρευόταν τόν εἰδωλολάτρη αὐτόν Λιθουανό πού ἤθελαν νά τῆς δώσουν ὡς ἄνδρα.

Ἐν τούτοις, ὁ μέγας δούξ Ζαγγελόν, προχωρῶντας πρός αὐτήν, γονάτισε μπροστά της καί πῆρε τό χέρι της φιλῶντάς το. Καί τό ἔκαμε τόσο ἀδέξια αὐτό, ὥστε ἦταν φανερό ὅτι ποτέ του δέν βρέθηκε μέ κυρίες.

Στό μεταξύ ὅμως αὐτό τά ὄργανα ἄρχισαν νά παίζουν. Ἡ Ἐντβίτζ καί ὁ Ζαγγελόν ἔπρεπε ν' ἀνοίξουν τόν χορό καί ὁ μέγας δούξ δέν ἤξερε νά χορέψη. Συχνοπατοῦσε τά πόδια τῆς ντάμας του κατά τέτοιο τρόπο πού σέ μιά στιγμή ἐκείνη τόν παρεκάλεσε νά σταματήσουν μέ τήν πρόφασι ὅτι εἶχε κουρασθῆ. Τήν ὡδήγησε στή θέσι της καί παρέμεινε ἐκεῖ καταλυπημένη.

Βλέποντάς την τότε σκεπτική καί μελαγχολική ἕνας ἀξιωματοῦχος Πολωνός τῆς εἶπε μέ σεβασμό:

— Ἔχεις σκεφθῆ Ἐντβίτζ, τήν σημερινή κατάστασι τῆς πατρίδας μας, τῆς Πολωνίας; Πρός βορρᾶν οἱ Τεύτονες ἱππόται θέλουν νά μᾶς ἀπομακρύνουν ἀπό τή θάλασσα. Πρός δυσμάς οἱ Γερμανοί προτείνουν τά ὅπλα τους ἐναντίον μας. Πρός ἀνατολάς οἱ Ρῶσσοι μᾶς πιέζουν, καί πρός νότον οἱ Τάρταροι ὁρμοῦν ἐπάνω μας, πολυάριθμοι σάν μυρμήγκια. Καί τή στιγμή αὐτή πού ἡ χώρα μας εἶναι σάν ἕνα πολιορκημένο ἀπ' ὅλες τίς πλευρές φρούριο, ἡ Λιθουανία, ἡ γειτονική μας χώρα, μᾶς προσφέρει τό χέρι της καί ὁ ἀρχηγός της θέλει νά σέ παντρευθῆ γιά νά εἶναι τά ἔθνη μας ἑνωμένα στό μέλλον γιά πάντα. Θάψης λοιπόν τόν ἐγωϊσμό, κυττάζοντας μόνο τόν ἑαυτό σου, ν' ἀρνηθῆς σώσης τήν πατρίδα;

Ἡ Ἐντβίτζ σηκώθηκε καί πῆγε νά κλεισθῆ στό δωμάτιό της, ὅπου καί παρέμεινε ἀρκετή ὥρα. Ὅταν ξαναγύρισε, τά μάτια της ἦσαν κατακόκκινα, γιατί εἶχε κλάψει πολύ.

Μέ σταθερό βῆμα προχώρησε πρός τόν μεγάλο δοῦκα Ζαγγελόν, καί εἶπε κοκκινίζοντας κάπως:

— Κύριοι! Σᾶς παρουσιάζω τόν μνηστῆρα μου!

. . . .

Μέσα στόν ἀκράτητο ἐνθουσιασμό τῶν παρόντων, τά ὄργανα ἄρχισαν νά παίζουν τούς ἐθνικούς ὕμνους τῶν δύο χωρῶν.

Ἡ νεαρά βασίλισσα τῆς Πολωνίας εἶχε σώσει τήν πατρίδα της....

∴

* ΤΟ ΕΝΣΤΙΚΤΟ ΤΗΣ ΣΦΗΚΑΣ *

Μέσα σέ κάθε σφηκοφωλιά ὅπου πρόκειται νά ἐκκολαφθοῦν τά αὐγά, τό ἄγρυπνο ἔνστικτον τῆς τροφοδοτήσεως κάμνει τίς σφῆκες νά συγκεντρώνουν ἐκ τῶν προτέρων προμήθειες γιά τά νεογέννητα. Μερικά εἴδη σφηκῶν κουβαλοῦν τρυφερές κάμπιες πού σκοτώνουν μ' ἕνα χτύπημα του κεντριοῦ τους. Ἀλλά, τό πιό περίεργο εἶναι ὅτι τό θηλυκό ἔμβρυο εἶναι πιό μεγαλόσωμο καί ἀδηφάγο ἀπό τό ἀρσενικό. Καί οἱ σφῆκες πού τό ξέρουν αὐτό, χωρίς νά γελασθοῦν, δίνουν πάντοτε στά θηλυκά διπλές κάμπιες ἀπ' τ' ἀρσενικά. Παραδείγματος χάριν, ἄν δώσουν πέντε στ' «ἀγόρια», θά δώσουν δέκα στά.... «κορίτσια»!

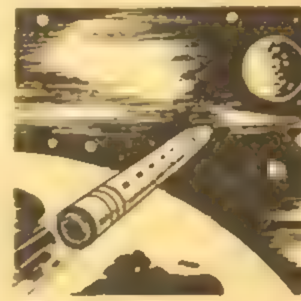
Τό ἔνστικτον ὅμως τῆς σφήκας εἶναι προικισμένο καί μέ μιά ἄλλη ἀνωτερότητα: ἡ σφήκα ξέρει ἐκ τῶν προτέρων, πρίν νά ἐκκολαφθῆ δηλαδή τ' αὐγό, ἄν τό ἔμβρυο πού θά βγῆ θά εἶναι ἀρσενικό ἤ θηλυκό. Κι' ἔτσι μπορεῖ νά προετοιμάζη τίς προμήθειές της μ' ὅλη τήν ἡσυχία. Δέν θά ὑπάρξη ποτέ διασπάθισις ἀπ' τή μιά πλευρά, ἀνεπάρκεια τροφῶν ἀπ' τήν ἄλλη. Ὅπως εἶναι δέ γνωστόν, γιατρός ὡς σήμερα δέν μπόρεσε ν' ἀποφανθῆ ἄν τό παιδί πού πρόκειται νά γεννηθῆ θἆναι ἀγόρι ἤ κορίτσι. Πόσο μικρότεροι εἴμαστε ἀπ' τά ζῷα!... Ἡ σφήκα ξέρει τί παιδί θά βγῆ ἀπό

Στή σελήνη

Σαράντα ἑκατομμύρια περίπου αὐτοκινήτων διασχίζουν τούς δρόμους τῆς γῆς. Οἱ σιδηρόδρομοι αὐλακώνουν τήν ὑδρόγειο πρός ὅλας τάς κατευθύνσεις, τ' ἀεροπλάνα πετοῦν πάν' ἀπ' τούς ὠκεανούς καί τάς ἠπείρους καί αἱ ἀποστάσεις ἔπαυσαν νά ὑπάρχουν...

Καί ὅμως. Οἱ σοφοί, οἱ μηχανικοί, οἱ ἐφευρέται δέν ἐξαντλήθηκαν ἀκόμα. Τελευταίως προσπαθοῦν νά κατασκευάσουν ρουκέττες μέ τίς ὁποῖες θά μποροῦμε νά ταξιδεύουμε ἀπό τή Γῆ στή Σελήνη ἤ στόν Ἄρη.

Σέ πολλές χῶρες ἔχουν ἱδρυθῆ ἑταιρεῖες πού συγκεντρώνουν ὅλους ὅσοι ἐνδιαφέρονται γιά τήν ἐπιστήμην τῆς Ἀεροπλοΐας ἀνά τούς κόσμους τοῦ ἀπείρου, τῆς λεγομένης «Διαπλανητικῆς Συγκοινωνίας».

Πρός τό παρόν δέν κατώρθωσαν ἀκόμη νά κατασκευάσουν ρουκέττες πού νά μποροῦν νά ξεφύγουν ἀπό τή γήϊνη ἀτμόσφαιρα καί νά διασχίσουν μέ ἰλιγγιώδη ταχύτητα τάς μεταξύ τῶν πλανητῶν ἀποστάσεις. Ἐν τούτοις στή Γερμανία καί στήν Ἀμερική κατεσκευάσθησαν ἤδη «ταχυδρομικές ρουκέττες», οἱ ὁποῖες μποροῦν νά μεταφέρουν ταχυδρομεῖο ἀπό τήν μιά πόλι στήν ἄλλη μέ καταπληκτική ταχύτητα.

Στό 1933 ὁ καθηγητής Γκόρνταν ἐπέτυχε νά κατασκευάση στίς Ἡνωμένες Πολιτεῖες ρουκέττες πού ἀνέπτυξαν ταχύτητα 1185 χιλιομέτρων τήν ὥρα. Ἐπί τοῦ παρόντος ἡ ἀπόστασις πού μπορεῖ νά διανύση μιά ταχυδρομική ρουκέττα εἶναι 1000 χιλιομέτρων. Ἡ σελήνη, τό πιό κοντινό μας ἄστρο, ἀπέχει 384.000 χιλιομ. ἀπό τήν γῆ. Ὑπελόγισαν δέ ὅτι γιά νά μπορέση μιά ρουκέττα νά κατανικήση τήν ἕλξι τῆς γῆς, πρέπει νά ἀ[illegible]η ταχύτητα 11.800 μέτρων τό δευτερόλεπτον, δηλαδή 40 χιλιάδες χιλιόμετρα τήν ὥρα.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ

Πολιτισμός Ρωμαϊκός. — Ἡ Ἱστορία τῶν Ρωμαίων, καὶ ὁ πολιτισμός των, περιέχονται εἰς δύο λέξεις ποὺ λέγουν πολλά: Κατάκτησις τοῦ Κόσμου καὶ ὀργάνωσις αὐτοῦ. Ὁ Κόσμος ἦτο τότε ἡ Μεσόγειος καὶ ἡ ἐνδοχώρα αὐτῆς. Ἐβάλθηκαν κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν 7 αἰώνων, ποὺ ἔζησεν ἡ Δημοκρατία των, νὰ τὴν κατακτήσουν καὶ νὰ τὴν ἐκμεταλλευθοῦν. Καὶ 2 ἢ 3 αἰῶνας τῆς Αὐτοκρατορίας των νὰ τὴν διοική-

σουν. Ἡ πειθαρχία, ἡ ὑπομονὴ καὶ ὁ πατριωτισμὸς ἐθριάμβευσαν ἀπέναντι τῆς Καρχηδόνος, διαδόχου τῶν Φοινίκων. Ἐκ παραλλήλου φιλελεύθεραι πνοαὶ τῆς Δημοκρατίας ἐθριάμβευσαν ἀπέναντι ἐγωϊστικῆς καὶ ἐκμεταλλευτικῆς ἀριστοκρατίας. Οἱ Γράκχοι ἐδημιούργησαν τὸν Καίσαρα, καὶ ὁ Καῖσαρ τὸν Αὐτοκράτορα. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τότε ἔγιναν ἴσοι ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν ἑνὸς ἀρχηγοῦ. Οὔτε νικηταί, οὔτε ὑπήκοοι, οὔτε Ρωμαῖοι, οὔτε Ἐπαρχιῶται. Πολῖται μόνον. Μία ἑνιαία Δικαιοσύνη ἐξησφαλισμένη δι' ὅλους, μὲ κανόνας σταθεροὺς καὶ κωδικοποιημένους. Αὐτὴ ὑπῆρξεν ἡ καταγωγὴ τοῦ Δικαίου. Jus Romanum, Pax Romana, μὲ τὸν ὑπὸ τῶν Ρωμαϊκῶν ὅπλων δικαιολογημένον θαυμασμόν.

• • •

Ὁ Χριστιανισμός.—Ὁ ἀρχαῖος Κόσμος εἶχε γνωρίσει μίαν Φιλοσοφίαν πλήρη μεγαλείου καὶ μίαν Ἠθικὴν πλήρη σεμνοπρεπείας. Καὶ ἡ μία καὶ ἡ ἄλλη χωρὶς ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ πλήθους, διότι ἀπηυθύνοντο εἰς τὴν Λογικὴν καὶ ὄχι εἰς τὴν Καρδίαν. Ἐπὶ

Τιβερίου, ἄνθρωποι ἐλθόντες ἐξ Ἰουδαίας, ἤρχισαν νὰ ἐκθειάζουν ταπεινοφρόνως τὰ θέλγητρα τῆς Ἀρετῆς, τὴν διάχυσιν τῆς καρδίας, ἡ ὁποία ἀγαπᾷ τὸν Θεὸν καὶ τὸν πλησίον.

Τὸ πλῆθος εὕρισκε εἰς τὰ λόγια των μεγάλην ἀνακούφισιν καὶ παρηγορίαν εἰς τὰς δυστυχίας του. Εἰς ἑκατομμύρια δυναστευομένων ἐδίδασκον τὴν Καρτερίαν, τὴν Συγχώρησιν καὶ τὴν Ἐλπίδα. Εἰς τοὺς ἀποκλήρους τοῦ Κόσμου αὐτοῦ ἐνέπνεον τὴν Ἀδελφοσύνην, τὴν Ἰσότητα, τὴν Πενίαν, τὴν Ταπεινοφροσύνην καὶ ὅλας τὰς μέχρι τότε ἀρετάς. Τὸ «Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους» κατήντησε νόμος. Ἡ θρησκεία ὁλοκλήρου τῆς Ἀνθρωπότητος. Μία νέα ψυχὴ εἰσέδυσεν εἰς τὸν ἀρχαῖον Κόσμον καὶ τὸν μετεμόρφωσε μέχρις ἀνατροπῆς. Ὁ Χριστιανισμὸς δὲν ἔμεινεν ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὴν ἠθικὴν αὐτὴν μεταβολήν. Ἠθέλησε νὰ τὴν ὀργανώσῃ. Εἰς ὅλας τὰς πόλεις, ὅπου οἱ Χριστιανοὶ ἔγιναν πολυάριθμοι, συνεκρότησαν κοινωνίαν, κληθεῖσαν Ἐκκλησίαν.

• • •

Πολιτισμὸς Βυζαντινός.—Ὁ θάνατος τοῦ Θεοδοσίου τὸ 395 ἔτος τῆς ἡμετέρας περιόδου, προεκάλεσε τὴν διαίρεσιν τοῦ Ρωμαϊκοῦ κόσμου εἰς δύο Αὐτοκρατορίας: τὴν Αὐτοκρατορίαν τῆς Δύσεως καὶ τὴν τῆς Ἀνατολῆς, μὲ τὸ Βυζάντιον ἢ Κωνσταντινούπολιν ὡς πρωτεύουσαν. Ἐνῷ ἡ πρώτη ἔπιπτε μετ' ὀλίγον ὑπὸ τὰς ἀλλεπαλλήλους ἐπιδρομὰς τῶν βαρβάρων, ἡ δευτέρα,

πλέον εὐτυχής, παρέτεινε τὴν ὑπόστασίν της μέχρι τοῦ 1453, ἐποχῆς καθ' ἣν ἐγένετο βορὰ τῶν Τούρκων. Τὸ Βυζάντιον, συγκεντρῶσαν ὅλους τοὺς Φιλοσόφους καὶ ὅλους τοὺς Καλλιτέχνας τοῦ Ρωμαϊκοῦ Κόσμου, ἤσκησεν ἰσχυρὰν ἐπίδρασιν. Ἡ πρώτη χαρακτηρίζει τοὺς καυγάδες τῶν αἱρέσεων, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἐδηλητηριάσθη ὁ Μεσαίων. Ὁ δεύτερος γεννᾷ τὴν ἰδέαν εἰδικῆς ἐντελῶς Τέχνης, ἐν τῇ Ἀρχιτεκτονικῇ, διὰ πολλαπλασιασμοῦ τῶν θόλων πέριξ κεντρικοῦ τρούλλου, ἐν τῇ Γλυπτικῇ, ἡ ὁποία ἀπορροφᾶται μὲ τὸν καλλωπισμὸν τῶν ναῶν, τῶν θυσιαστηρίων, τῆς Ἁγίας Τραπέζης καὶ τοῦ Δισκοποτηρίου, ἐν τῇ Ζωγραφικῇ, ὅπου ὁ Ἱερατισμὸς τῶν εἰκόνων εὐδοκιμεῖ εἰς τὴν ποικιλίαν ἐκφράσεως, καὶ τὸ Μωσαϊκὸν εἰς τὴν Χρωματογραφίαν.

• • •

Πολιτισμὸς Ἰνδικός.— Μὲ τοὺς Ἀρίους, 6 χιλ. χρόνια π. Χ. ἀρχίζει μία κοινωνικὴ ζωή, τῆς ὁποίας τὰ ποιμενικὰ καὶ γεωργικὰ χαρακτηριστικὰ σημειοῦνται εἰς τὴν Ρὶγκ—Βέδα. Αἱ πατριαὶ καὶ αἱ οἰκογένειαι, διεσπαρμέναι μετὰ τὰς κατακτήσεις, συνεσπειρώθησαν εἰς ἓν ἔθνος, διατηρηθὲν ἐν τῇ ἀκεραιότητι ἀπὸ τὴν μεγάλην Βασιλικὴν ἰσχὺν καὶ τὴν σύστασιν τῶν τάξεων Βραχμάνων ἢ Ἱερέων, χατιγιὰ ἢ πολεμιστῶν, Βαϊζιὰ ἢ γεωργῶν. Ἐκτὸς τῶν τάξεων ἔζων λαοὶ ὑπόδουλοι: Σουντρὰ ἢ Παρίαι οἱ ὁποῖοι ἐδούλευαν γιὰ τοὺς ἄλλους.

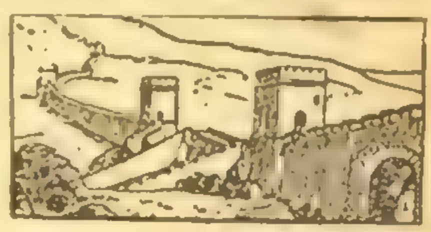
Ὅλη ἡ διανοητικὴ ἀνάπτυξις τῶν Ἰνδιῶν συνεκεντρώθη εἰς τὴν τάξιν τῶν Βραχμάνων, οἵτινες ἐδημιούργησαν Θεολογικὸν σύστημα, βασιζόμενον ἐπὶ τῆς περιφήμου Τριάδος: τοῦ Βράχμα, δημιουργοῦ, τοῦ Βισνού,

διατηρητοῦ, καὶ τοῦ Σίβα καταστροφέως καὶ ἐπέβαλον οὕτω τὴν τυραννικὴν λατρείαν. Κατὰ τὸν 7ον αἰῶνα ὁ ἱδρυτὴς τοῦ Βουδδισμοῦ προσεπάθησε νὰ καταλύσῃ τὸ σύστημα καὶ ἠγωνίσθη νὰ ἐπιτύχῃ τὴν τελειοποίησιν τῆς ψυχῆς διὰ τῆς διδαχῆς τοῦ Καλοῦ, τῆς Ἰσότητος καὶ τῆς Ἀδελφοσύνης. Καὶ μετὰ 14 αἰώνων ἀγῶνας, ὁ Βραχμανισμὸς καὶ ὁ Βουδδισμός, συγκεράννυνται εἰς τὸν Ἰνδουϊσμόν.

• • •

Σινικὸς Πολιτισμός.—Ὁ Χοὺ-Κὶγκ ντὲ Κομφούκιος μᾶς ἀποκαλύπτει 2 χιλ. ἔτη π. Χ. μίαν κοινωνίαν ἐξιχθεῖσαν εἰς κάποιαν ἀνάπτυξιν, ἕνα γεωργικὸν λαὸν ὑπακούοντα εἰς τὸν θεσμὸν τῆς Μοναρχίας, ἐφευρέτην τῶν περισσοτέρων χρησίμων Τεχνῶν, τῆς Γραφῆς καὶ τῶν πρώτων Ἀστρονομικῶν Γνώσεων. Ἡ κυριαρχία τοῦ ἡγεμόνος ἐξαπλοῦται ἐπὶ αὐτοκρατορίας διῃρημένης εἰς 9 ἐπαρχίας. Ἐπὶ πλέον ὁ Χοὺ-Κὶγκ εἶναι ἡ ἐκδήλωσις μιᾶς ἠθικῆς, τῆς ὁποίας ἡ Σοφία δὲν δύναται νὰ κινήσῃ τὸν φθόνον τῶν ἐν τῇ Δύσει ἀντιπάλων της. Λατρεία τῶν Θεῶν, οἰκογενειακὴ ἀγάπη, σεβασμὸς τῶν νεκρῶν κτλ. Τίποτε τὸ ἐκπλῆττον,

ἐὰν μὲ τοιαύτην ἐμφάνισιν τόσον μεμακρυσμένην, οἱ Κινέζοι ἐγνώρισαν πρὸ τῶν Εὐρωπαίων τὴν πυξίδα, τὴν τυπογραφίαν, τὴν πυρίτιδα. Πότε ὅμως; Δύσκολον ν' ἀπαντήσῃ τις. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶναι βέβαιον, εἶναι ὅτι ἡ Σινικὴ Ἀρχιτεκτονικὴ ἐπέτυχε τὴν κατασκευὴν τῶν μεγάλων τειχῶν 4 αἰῶνας πρὸ τῆς περιόδου μας, καθ' ἣν ἐποχὴν οἱ πρόγονοί μας τῆς Δύσεως φοροῦσαν κακοϋφασμένα ἐνδύματα ἀπὸ μαλλὶ αἰγός.

32 ΜΠΟΤΙΛΙΕΣ

Ἕνας οἰκοδεσπότης ἔβαλε στὸ ὑπόγειό του 32 μποτίλλιες κρασιοῦ μὲ τὴν σειρὰ ποὺ βλέπετε στὸ σχῆμα. Καὶ εἶπε στὸν ὑπηρέτη του ὅτι ἀπὸ κάθε πλευρὰ τοῦ ὑπογείου πρέπει νὰ φαίνωνται ἐννέα μποτίλλιες.

1	7	1
7		7
1	7	1

Ὁ ὑπηρέτης ἔκλεψε δώδεκα μποτίλλιες εἰς τρεῖς δόσεις, δηλαδὴ ἀπὸ τέσσερις μποτίλλιες κάθε φορά, καὶ ὅμως καὶ στὶς τρεῖς ἐπισκέψεις ποὺ ἔκανε ὁ οἰκοδεσπότης στὸ ὑπόγειο φαίνονταν 9 μποτίλλιες ἀπὸ κάθε πλευρά.

Πῶς τακτοποίησε ὁ ὑπηρέτης τὶς μποτίλλιες;

ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΣ

Μὲ τὰ ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων νὰ σχηματισθοῦν τρεῖς λέξεις, ἀπαρτίζουσαι ἕνα τίτλον, γνωστότατον εἰς ὁλόκληρον τὴν Ἑλλάδα.

Πρώτη λέξις:

1) Μία τῶν πέντε ἠπείρων.
2) Πόρτα.
3) Κράτος τῆς Β. Εὐρώπης.
4) Ἑλληνικὸν πέλαγος.
5) Μία ἀπὸ τὰς μεγαλειτέρας νήσους τῆς Ἑλλάδος.
6) Περιφέρεια τῆς Ἑλλάδος.

Δευτέρα λέξις:

1) Ἥρως τῶν ἐπῶν τοῦ Ὁμήρου.
2) Ὁ πρόδρομος τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας.
3) Ὄνομα Ἑλλήνων Βασιλέων.
4) Πόλις τῆς Ἠπείρου.
5) Τίτλος περιοδικοῦ.
6) Χρονικὴ ὑποδιαίρεσις.
7) Νῆσος τοῦ Σαρωνικοῦ.
8) Κράτος τῆς Ν. Εὐρώπης.
9) Ἀρχαῖος φιλόσοφος.

Τρίτη λέξις:

1) Νῆσος τῶν Κυκλάδων.
2) Πόλις τῆς Δ. Μακεδονίας.
3) Βαθμοῦχος τῆς Ε. Ο. Ν.
4) Βαθμοῦχος τῆς Ε. Ο. Ν.
5) Πανίσχυρον ναυτικῶς κράτος.
6) Ἡ πατρὶς τοῦ Ὀδυσσέως.
7) Ἐκεῖ ἐκάθησεν ἡ κιβωτὸς τοῦ Νῶε.
8) Πόλις τῆς Ἀν. Μακεδονίας.

Α. ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ

ΒΕΛΟΣ

ΑΡΤΟΣ = Ψωμί.
ΑΡΓΟΣ = Πόλις τῆς Πελοποννήσ.
ΓΑΤΟΣ = Δειλὸν ζῶον...
ΣΟΛΩΝ = Ἀρχαῖος νομοθέτης
ΣΑΝΟΣ = Ἄχυρο.

Α. Α. ΧΑΛΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ

Ο «ΣΚΑΤΖΟΧΟΙΡΟΣ»

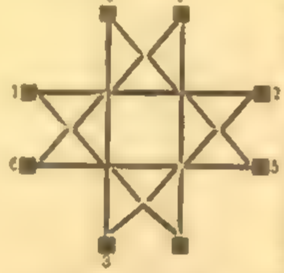
Ὁριζοντίως:

1. Πόλις τῆς Νοτίου Ἑλλάδος.
2. Μήτηρ τοῦ Διός.— Χάριν λόγου.
3. Ἄρθρον (πληθ.).
4. Ὅστις.— Ἄνθη.
5. Κράτος τῆς Βαλκανικῆς, ὅπως ἐλέγετο ἄλλοτε (γεν.).

Καθέτως:

1. Ἥμερον ζῶον καὶ ἀρχαία πολεμικὴ μηχανή.
2. Τὰ δύο γράμματα, ἀρχικὰ λέξεων, ποὺ προτάσσονται τῶν τίτλων ἀνδρῶν κατεχόντων ὑψηλὰ ἀξιώματα.— Ἐσένα.
3. Νότα.
4. Δωδέκατος.
6. Περιφέρεια τῆς Πελοποννήσου, τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα ἐδίδετο ἐπὶ Φραγκοκρατίας εἰς ὁλόκληρον τὴν Ἑλλάδα.
7. Περίφημον ἔπος.

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 19ου ΦΥΛΛΟΥ

Παραπλεύρως ἔχετε τὴν σειρὰν μὲ τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ τοποθετηθοῦν οἱ ἑπτὰ φακές διὰ νὰ τηρηθοῦν οἱ ὅροι τῆς ἀσκήσεως.

Κρυπτογραφικόν: Ἀλέξανδρος. Λέρος. Ἠλίας. Ἄρτας. Νάξος. Δαναός. Ρόδος. Θασός.

Ἔχετε ζωηρὸν πνεῦμα; Ἑκατό γάτες — Δώδεκα γραμμές — ζῆτα, ἦττα, κάπα, μῆ, νῖ, σῦ, τά

Στοιχειόγριφος: Νάρκισσος — κισσός.

Πόσες ἦσαν; 5 κατσίκες καὶ 18 ὄρνιθες

Τετράγωνον Ὁριζοντίως. Ἄννα — ἄρμα. Καθέτως. ἄρμα ἄρπα.

Αἴνιγμα: Ὁ πατέρας της.

Τί εἶναι: Αἰγαῖον — Αἴγιον.

Ἀκροστιχίς: Βόλος (Βερολῖνον, Ὄλυμπος, Λέων, Ὅμηρος, Σόφια).

ΜΕ ΤΑ ΣΠΙΡΤΑ

Στὸ σχέδιο ποὺ βλέπετε παραπλεύρως ἔχουν σχηματισθῆ μὲ τὴν τοποθέτησι δώδεκα σπίρτων ἕξη τρίγωνα.

Πρέπει τώρα, στὸ σχέδιο, νὰ τοποθετήσετε ἄλλα ἕξη σπίρτα, κατὰ τρόπον ὥστε νὰ σχηματισθοῦν δεκατρία συνολικῶς τρίγωνα.

Σημειωτέον ὅτι ἔχετε δικαίωμα νὰ τοποθετήσετε τὰ ἕξη σπίρτα ὅπως θέλετε, χωρὶς ὅμως νὰ χαλάσετε τὴν θέσιν τῶν δώδεκα σπίρτων τοῦ ἀρχικοῦ σχεδίου.

Καλὴ ἐπιτυχία!

ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Ἕνας κύριος συζητοῦσε στὴ χορευτικὴ συγκέντρωσι μὲ δυὸ νέες κυρίες.

— Φαίνεσθε σὰν νὰ εἶσθε δίδυμες, εἶπε. Μοιάζετε πολύ.

— Ναί, εἶπε ἡ Μαρία, εἴμαστε γεννημένες τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1919. Εἴκοσι μέρες πρὶν ἀπὸ μένα γεννήθηκε ἡ Ἑλένη.

— Ἄ! Ἐγὼ νόμιζα ὅτι εἶσθε ἀδελφές. Λοιπόν, δὲν εἶσθε;

— Ὄχι! ἀπήντησεν ἡ Ἑλένη. Ἀλλὰ νὰ τί συγγένεια ἔχουμε: Ἡ πεθερά μου εἶναι γιαγιὰ τῆς Μαρίας.

— Ναί, προσέθεσεν ἡ Μαρία. Καὶ ἡ μητέρα τῆς Ἑλένης εἶναι πεθερὰ τοῦ πατέρα μου!

Τί συγγένεια εἶχαν μεταξύ τους οἱ δύο νέες κυρίες;

ΦΩΝΗΕΝΤΟΛΙΠΟΝ

• — ρν — μτρ — πος — κκς.

Μεταξὺ τῶν συμφώνων νὰ τοποθετηθοῦν τὰ κατάλληλα φωνήεντα, ὥστε νὰ ἀναγνωσθῇ γνωστὸν ρητόν.

Δ. ΠΑΠ.— Χ. ΤΣΑΡ.

ΜΕΣΟΣΤΙΧΙΣ

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν πόλιν τῆς Ἑλλάδος.

1) Πρωτεύουσα εὐρωπαϊκοῦ κράτους.
2) Κατοικία τοῦ Διογένους...
3) Μεγαλόνησος τῆς Μεσογείου.
4) Βασιλεὺς τῆς Κρήτης.
5) Ἥσυχος, ἀγαθός.
6) Περιφέρεια τῆς Β. Ἑλλάδος.

Α. ΧΟΥΣΙΑΔΗΣ

ΤΡΙΓΩΝΟΝ

Ὕδωρ.
ΔΥΟ = Ἀριθμητικόν.
ΡΑ = Αἰγυπτ. θεότης.
• = Φωνῆεν.

Δ. ΝΙΚΟΛΑΙΔΗΣ

Λίγη εὐθυμία

Η ΚΑΥΜΕΝΗ

Ὁ Τοτὸς ζητεῖ 1 δραχμὴ ἀπ' τὴ μητέρα του.
— Τί ἔκανες, τὸν ρωτᾷ ἐκείνη, τὰ λεφτὰ ποὺ σοῦ ἔδωσα χθές;
— Τὰ ἔδωσα σὲ μιὰ γρηά.
— Καλά, παιδί μου. Νά, πάρε.
Τὴν ἄλλη μέρα:
— Μητέρα, μοῦ δίνεις μιὰ δραχμὴ ἀκόμη;... Ξέρεις, γιὰ τὴ γρηά...
— Μὰ τόσο πολὺ ἐνδιαφέρεσαι, παιδί μου, γιὰ τὴ γρηά; Γιατί;
— Γιατὶ πουλάει κάστανα, ἡ καϋμένη!...

ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Καθηγητής.— Πές μας, Νίκο, γιατί τὰ ψηλὰ σπίτια ἔχουν ἀλεξικέραυνο;
Ν.— Γιὰ νὰ προφυλάσσωνται ἀπὸ τὸν κεραυνό.
Κ.— Ὡραῖα! Καὶ ποιὰ μέρη ἀγαπᾷ ὁ κεραυνός;
Ν.— Τὰ ψηλὰ σπίτια καὶ τὰ ψηλὰ δένδρα.
Κ.— Ὥστε καμμιὰ φορά, ἂν τύχῃ καὶ βρεθοῦμε μὲ θύελλα ἔξω, τί πρέπει νὰ κάνωμε γιὰ νὰ προφυλαχθοῦμε ἀπὸ τὸν κεραυνό;
Ν. — Νὰ κρατοῦμε ἀλεξικέραυνο!...

ΑΠΟΡΙΕΣ...

Γιατί λέμε ξυράφι (ξηρά - φι) κι' ὄχι χλωράφι;
Γιατί καλάθια (καλὰ - θειά) κι' ὄχι καλάμπάρμπα;
Γιατί Πηνελόπη (πίνε - Λόπη) κι' ὄχι Τρωγελόπη;
Γιατί σανίδα (σάν - είδα) κι' ὄχι σανάκουσα;
Γιατί Παπαγάλο κι' ὄχι Παπαάγγλο;
Γιατί σαχάνι (σὰ - χάνι) κι' ὄχι σασπίτι;
Γιατί μπαοῦλο κι' ὄχι μπαλίγο;

ΑΦΕΛΕΙΑ

Ὁ ἄνθρωπος ἐπιστρέφει ἀπὸ τὸ γραφεῖο του, ὅπου μόλις εἶχεν εἰσπράξει τὴν σύνταξι του. Σ' ἕνα ἀπόμερο δρόμο, στρίβοντας τὴ γωνιὰ γιὰ νὰ πάῃ σπίτι του, τὸν σταματᾷ ἕνας λωποδύτης καὶ τοῦ προτείνει τὸ περίστροφο:
—Κάνε γρήγορα, δῶσε μου ἑκατὸ δραχμές, γιατὶ σὲ σκοτώνω...
—Ἀδύνατον! Δὲν ἔχω ἑκατὸ δραχμές, ἐκτὸς ἂν ἔχετε νὰ μοῦ χαλάσετε ἕνα χιλιάρικο!

Η ΝΕΚΡΑ ΘΑΛΑΣΣΑ!

Ἀπορία ἑνὸς παιδιοῦ τεσσάρων χρονῶν:
—Ἀπὸ τί ἀρρώστεια πέθανε ἆρά γε ἡ Νεκρὰ θάλασσα;

ΑΤΥΧΗΣ ΠΡΟΤΑΣΙΣ

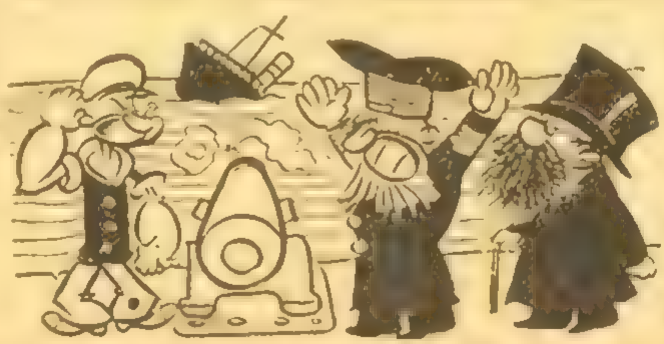

—Ἔ, συνάδελφε. Θέλεις νὰ δραπετεύσουμε ἀπόψε στὶς 10, μαζί; Τὰ ἔχω ἑτοιμάσει ὅλα!
—Ἀδύνατον, ἀγαπητέ μου!
—Γιατί;
— Γιατὶ εἶμαι ὁ δεσμοφύλακας!...

ΤΟΥ ΑΙΣΩΠΟΥ

Κάποτε ὁ Αἴσωπος πήγαινε σὲ μιὰ μικρὴ πόλι. Στὸν δρόμο τὸν ἀπάντησε ἕνας ταξιδιώτης καὶ τὸν ρώτησε:
— Πόση ὥρα πρέπει νὰ περπατήσω ἀκόμη, γιὰ νὰ φθάσω σ' ἐκείνη τὴν πόλι ποὺ φαίνεται κεῖ - πέρα;
Ὁ Αἴσωπος τὸν κύτταξε μὲ προσοχὴ καὶ τοῦ ἀπήντησε:
— Περπάτα!
— Τὸ ξέρω πῶς θὰ περπατήσω, εἶπε ὁ ταξιδιώτης. Μὰ σὲ ρωτῶ νὰ μοῦ πῇς, ἂν ξέρῃς, σὲ πόση ὥρα θὰ φθάσω.
— Περπάτα, τοῦ ξαναεῖπε ὁ Αἴσωπος.
«Εἶναι τρελλός», συλλογίσθηκε ὁ ταξιδιώτης, «ἄς μὴ τὸν ξαναρωτήσω γιατὶ ἀπὸ μουρλὸ ἄνθρωπο μπορεῖς νὰ πάθῃς μεγάλο κακό».
Κι' ἐξακολούθησε τὸν δρόμο του, χωρὶς κἂν νὰ χαιρετήσῃ. Ἀλλὰ μόλις ἔκανε λίγα βήματα, ἄκουσε ἀπὸ πίσω του:
—Ἔ! πατριώτη, νὰ σοῦ πῶ. Σὲ δυὸ ὧρες θὰ φθάσῃς...
Ὁ ταξειδιώτης γύρισε ἔκπληκτος καὶ ρώτησε:
—Καὶ πῶς τὸ ξέρεις τώρα; Καὶ γιατὶ δὲν ἤθελες νὰ μοῦ τὸ πῇς πρὸ ὀλίγου ποὺ σὲ [illegible].
—Μα πῶς μποροῦσα να σοῦ πῶ, πρὶν νὰ ἰδῶ τὸ βάδισμα σου; ἀπήντησεν ὁ Αἴσωπος.

«ΟΙ 21 ΧΑΙΡΕΤΙΣΤΗΡΙΟΙ ΚΑΝΟΝΙΟΒΟΛΙΣΜΟΙ»

— Κύριε Κυβερνῆτα, δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ ρίξουμε 21 κανονιοβολισμούς. Τὸ πέτυχα μὲ τὸ πρῶτο!

ΜΕ ΤΟ ΙΔΙΟΝ ΝΟΜΙΣΜΑ

Διάλογος μεταξὺ τοῦ Τοτοῦ καὶ τοῦ πατέρα του:
Π.— Γιατὶ Τοτό, ἐνῷ σοῦ εἶπα, δὲν καθάρισες τὰ παπούτσια σου;
Τ. — Γιατὶ ἂν τὰ καθαρίσω θὰ λερωθοῦν πάλι στὸν περίπατο.
Καὶ τὸ βράδυ, μετὰ τὸν περίπατο:
Τ.— Μὰ γιατί, μπαμπᾶ, δὲν θὰ φάγω;
Π.— Γιατὶ καὶ ἂν φᾷς, πάλι θὰ πεινᾶς σὲ λίγο!...

ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ

Στὸ ἑστιατόριο:
Τὸ γκαρσόνι.— Τί θὰ φᾶτε;
Ὁ Νῖκος.— Ἕνα κατάλογο...
Ὁ Πέτρος (διακόπτων).— Τί; Κατάλογο θὰ φᾷς;

ΔΥΟ... ΕΞΥΠΝΟΙ

Ὁ...ἔξυπνος ἀδελφός, στὴν ἀδελφή του:
— Νίνα, ἂν βρῇς τί ἔχω σ' αὐτὸ τὸ καλάθι, θὰ σοῦ δώσω κι' ἐσένα ἕνα τσαμπί.
Καὶ ἡ Νίνα, πιὸ ἔξυπνη:
— Ροδάκινα!

ΑΠΟΡΙΑ...

— Δὲν μοῦ λές, Ἄννα, ὅταν κοιμᾶσαι φορεῖς τὰ γυαλιά σου;
— Ὄχι!
— Μὰ τότε πῶς βλέπεις τὰ ὄνειρα;

ΚΑΛΑΜΠΟΥΡΙ...

— Ξέρεις, Κώστα, πότε ἕνα περιοδικὸ λέγεται ἐγκυκλοπαιδικό;
— Ὄχι.
— Εἶναι ἁπλούστατο! Ὅταν τὸ περιοδικὸ διαβάζεται ἐν κύκλῳ παιδικῷ!

ΜΕΤΑΦΟΡΙΚΩΣ...

— Ἄκουσες, Πέτρο; Ἦλθε στὴν πόλι μας ἕνας ἀθλητὴς ποὺ μπορεῖ νὰ σηκώσῃ ἑκατὸ ὀκάδες μὲ τὸ ἕνα του χέρι.
—Σπουδαῖο πρᾶγμα! Ἐγὼ σηκώνω τὴ... γειτονιὰ μὲ τὶς φωνές μου!

Γιά νά ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

ΜΑΝΤΕΙΑ

Παίρνετε ἕνα δακτυλίδι καὶ προτείνετε νὰ τὸ φορέσῃ ἕνας ἀπὸ τὴν συντροφιά, ἐν ἀπουσίᾳ σας καὶ ἔπειτα σεῖς μὲ διάφορες ἀριθμητικὲς πράξεις νὰ ἀνακαλύψετε τὸ πρόσωπο ποὺ φορεῖ τὸ δακτυλίδι, τὸ χέρι στὸ ὁποῖον τὸ ἐφόρεσε, τὸ δάκτυλο τοῦ χεριοῦ καὶ ἐπὶ πλέον τὴν φάλαγγα, στὴν ὁποίαν ἔχει τοποθετηθῆ τὸ δακτυλίδι.

Πρὸς τοῦτο, ὅλη ἡ παρέα πρέπει νὰ μπῆ στὴ σειρὰ γιὰ νὰ πάρῃ κάθε ἄτομο αὔξοντα ἀριθμό. Λέγετε τότε σ' ἕναν οἱονδήποτε, ποὺ ἦταν παρὼν τὴν ὥρα ποὺ ἔκρυψαν τὸ δαχτυλίδι, νὰ βάλῃ στὸ νοῦ του τὸ διπλάσιον τοῦ ἀριθμοῦ, ποὺ δείχνει τὸν αὔξοντα ἀριθμὸν ἐκείνου ποὺ φορεῖ τὸ δακτυλίδι. Δηλ. ἂν εἶναι ὁ τέταρτος στὴ σειρὰ νὰ βάλῃ 8, ἂν εἶναι ὁ πέμπτος 10 κ.ο.κ. Ἔπειτα τοῦ λέτε νὰ προσθέσῃ στὸ εὑρεθὲν διπλάσιον τὸν ἀριθμὸν 5 καὶ νὰ πολλαπλασιάσῃ τὸν προκύπτοντα ἀριθμὸν ἐπὶ 5 καὶ εἰς τὸ γινόμενον νὰ προσθέσῃ τὸν ἀριθμὸν 10.

Κατόπιν τοῦ λέτε νὰ προσθέσῃ τὸν ἀριθμὸν 1, ἂν τὸ δακτυλίδι εἶναι στὸ δεξὶ χέρι, τὸν 2 ἂν εἶναι στὸ ἀριστερὸ καὶ νὰ πολλαπλασιάσῃ τὸ ὅλον ἐπὶ 10. Ἔπειτα στὸ γινόμενον αὐτὸ νὰ προσθέσῃ τὸν ἀριθμὸν τοῦ δακτύλου στὸν ὁποῖον βρίσκεται τὸ δακτυλίδι, δηλ. 1 γιὰ τὸ μεγάλο δάκτυλο, 2 γιὰ τὸν δείκτη, 3 γιὰ τὸ μεσαῖο κ.ο.κ. καὶ νὰ πολλαπλασιάσῃ τὸν ἀριθμὸ ποὺ προκύπτει ἐπὶ 10.

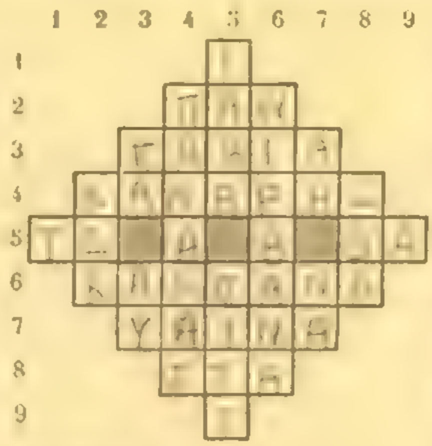
Πέστε ἀκόμη νὰ προσθέσῃ τὸν ἀριθμὸ τῆς φάλαγγος, ὅπου εἶναι τὸ δακτυλίδι (1 γιὰ τὴν πρώτη ἐπάνω φάλαγγα, 2 γιὰ τὴν μεσαία καὶ 3 γιὰ τὴν κάτω) καὶ τέλος στὸ ὅλο ποσὸν νὰ προσθέσῃ τὸν ἀριθμὸν 35.

Ὅταν τελειώσουν αἱ πράξεις ποὺ ὑπεδείξατε, ζητῆστε νὰ σᾶς πῆ τὸ ἐξαγόμενον τῶν πράξεων καὶ ἀπ' αὐτὸ ἀφαιρέσατε, ἰδιαιτέρως, τὸν ἀριθμὸν 3.535. Τὸ ὑπόλοιπον θὰ εἶναι ἕνας ἀριθμὸς τετραψήφιος. Ὁ πρῶτος ἀπὸ τοὺς 4 αὐτοὺς ἀριθμοὺς θὰ δείχνῃ τὸν αὔξοντα ἀριθμὸν τοῦ προσώπου, ποὺ φορεῖ τὸ δαχτυλίδι, ὁ δεύτερος τὸ χέρι (δεξιὸ ἢ ἀριστερό), ὁ τρίτος τὸ δάκτυλο καὶ ὁ τέταρτος τὴν φάλαγγα.

Παράδειγμα: Ἂς ὑποθέσωμεν ὅτι ὁ 4ος τῆς συντροφιᾶς φόρεσε τὸ δακτυλίδι στὴ δεύτερη φάλαγγα τοῦ μεσαίου δακτύλου τοῦ δεξιοῦ χεριοῦ.

Αὐτὸς ποὺ θὰ προτείνετε τὸ παιχνίδι, θὰ κάνῃ τὰς ἑξῆς πράξεις: $4+4 = 8+5 = 13 \times 5 = 65+10+1 = 76 \times 10 = 760 + 3 = 763 \times 10 = 7630 + 2 = 7632 + 35 = 7667 - 3535 = 4132$. Ἑπομένως τὸ δακτυλίδι φορέθηκε ἀπὸ τὸν 4ο, στὸ δεξὶ χέρι (1), στὸ μεσαῖο δάκτυλο (3), στὴ δευτέρα φάλαγγα (2).

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΜΑΣ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

2. Θεὸς τῶν δασῶν.
3. Πόλις τῆς Ἰταλίας (τὸ ἀρχαῖον Τικῖνον).
4. Ναυτικὸς ἥρως τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821.
5. Ἄρθρον — Προϊὸν κτηνοτροφίας.
6. Μᾶς καλεῖ εἰς τὴν λειτουργίαν.
7. Σαρκοφάγον ἄγριον ζῷον.
8. Εἰς τά (δημ.).

ΚΑΘΕΤΩΣ:

2. Καύσιμος ὕλη.
3. Βυζαντινὴ νότα — Δίφθογγος.
4. Χώρα τῆς Κεντρικῆς Ἀφρικῆς.
5. Νῆσος τῶν Ὀλλανδικῶν Ἀν. Ἰνδιῶν — Διάσημος παλαιὸς Ἄγγλος πολιτικὸς καὶ ῥήτωρ.
6. Ἐν τῷ Βουδδισμῷ, ἡ ἐκμηδένισις τῆς προσωπικῆς ὑπάρξεως (ἐξ αὐτῆς τῆς λέξεως [illegible] τὸ ψευδώνυμόν του [illegible] Ἕλλην λογοτέχνης, γνωστὸς ἰδίως ὡς χρονογράφος).
7. Ἅγιον (δημ.) — Ἰδοὺ (δημ.).
8. Ἀβλαβῆ, ἀκέραια.

ΕΥΚΟΛΟΣ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

Χρωματίσατε τὰ μέρη τῆς εἰκόνος ὡς ἑξῆς: 1. μαῦρο, 2. ρόζ, 3. μπλέ. Τὰ μέρη ποὺ ἔχουν 0 θὰ μείνουν λευκά.

Ο ΦΑΚΙΡΗΣ

Εἶναι γνωστὰ τὰ «θαύματα» ποὺ παρουσιάζουν οἱ φακῖραι. Τὰ θαύματα ὅμως αὐτὰ ὀφείλονται σὲ διάφορα τεχνάσματα, ποὺ ἐκτελοῦνται μὲ ἐξαιρετικὴ δεξιοτεχνία καὶ ἀκρίβεια.

Ἕνα τέτοιο θαῦμα εἶναι καὶ αὐτὸ ποὺ περιγράφομεν κατωτέρω. Μπορεῖτε νὰ τὸ πραγματοποιήσετε σὲ κύκλο γνωστῶν σας καὶ νὰ προξενήσετε ἔκπληξιν.

Ὁ «φακίρης» βγαίνει ἀπὸ τὸ δωμάτιο καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι διαλέγουν ἕναν ἀριθμό, τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ μαντεύσῃ ὁ φακίρης. Στὴν ἐπιστροφή του ἕνας ἀπὸ τὴν συντροφιὰ ἀπαγγέλλει μιὰ σειρὰ ἀριθμῶν—10, 20, 30 ἀριθμούς, ὅσους καὶ ὁποίους θέλει, στοὺς ὁποίους πρέπει νὰ συμπεριλαμβάνεται καὶ ὁ ἀριθμὸς ποὺ ἔβαλαν στὸ νοῦ τους. Ἀφοῦ τελειώσῃ ἡ ἀπαγγελία, ὁ φακίρης λέγει: «Σκεφθήκατε τὸν ἀριθμὸ 832» λ. χ.

Ἡ μέθοδος τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ ἀριθμοῦ εἶναι ἡ ἑξῆς: Αὐτὸς ποὺ ἀπαγγέλλει τοὺς ἀριθμοὺς ἔχει προσυνεννοηθῆ μὲ τὸν φακίρη ὅτι τὸ π ρ ῶ τ ο ν ψ η φ ί ο ν τοῦ π ρ ώ τ ο υ ἀ ρ ι θ μ ο ῦ, ποὺ θὰ ἀπαγγείλῃ, θὰ δεικνύῃ τὴν σειρὰ τοῦ ἀριθμοῦ (ποὺ διαλέχθηκε) στὴν ἀπαγγελία.

Ἐὰν λογαριάζῃ, δηλαδή, νὰ ἀπαγγείλῃ τὸν μυστικὸ ἀριθμὸ πέμπτο, θὰ ἀρχίσῃ ἀπὸ τὸ 54 λ.χ. Ἐὰν ὁ μυστικὸς ἀριθμὸς εἶναι 832, ὁ ἐκφωνητὴς θὰ ἀπαγγείλῃ: 54, 178, 1931, 1609, 832, 1485, 2067 κλπ.

Καὶ ὁ φακίρης θὰ πῆ: «832».

Η ΜΑΓΙΚΗ ΣΤΑΧΤΗ

Καὶ ἕνα ἄλλο:

[illegible]

Τὸ παιχνίδι εἶναι ἁπλούστατο. Ὁ φακίρης, ἐνῷ οἱ ἄλλοι, στὴν ἀρχή, ἀπαγγέλλουν δ ι ά φ ο ρ α ὀνόματα, γράφει σὲ ὅ λ α τ ὰ χ α ρ τ ι ὰ τ ὸ ἴ δ ι ο ὄ ν ο μ α. Καὶ φυσικῷ τῷ λόγῳ, γνωρίζει ἐκ τῶν προτέρων τὸ ὄνομα ποὺ εἶναι γραμμένο στὸ χαρτὶ ποὺ βγῆκε ἀπ' τὸ καπέλλο.

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΤΟΥ 19ου ΤΕΥΧΟΥΣ

Ὁ ρ ι ζ ο ν τ ί ω ς: 1. τέρμα—τόνοι. 2. ὂν—ἄκρον—ἴα. 4. ὃς—Τίτος—Πι. 5. ἵππος—Σάμος 7. ἄρτος—ἁπαλά. 8. Σά—σίγμα ἀς. 10. ὃς ῥόδες—τό. 11. Σῦρος Ρῆνος. Κ α θ έ τ ω ς: 1. τόμοι—ἀσκός. 2. ἐν σπορά. συ. 4. [illegible] τῆνος ρο. 5. Ἀπρὶς σῖτος. 7. τόνος [illegible] 8. ὂν σάρπα σῆ. 10. Οἱ πολλά—τό. 11. Ἴασις ἀστός.

Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

ΑΘΛΗΤΙΚΟΣ ΟΡΓΑΣΜΟΣ

Ἀπὸ τὴν Ἀλεξανδρούπολι ὣς τὰς Καλάμας καὶ ἀπὸ τὴν Κέρκυρα ὣς τὴν Κρήτη, κάθε πόλις, κάθε χωριό, ὁ μικρότερος συνοικισμός, ὁλόκληρη ἡ Ἑλλάδα μας ἔχει καταληφθῆ ἀπὸ τὸν ἀθλητικὸ πυρετὸ ποὺ ἐδημιούργησεν ἡ ἀθλητικὴ ἐξόρμησις τῆς Ε. Ο. Ν.

Καθημερινῶς φθάνουν εἰς τὴν Κεν-τρικὴν Διοίκησιν λεπτομέρειαι τῶν **προετοιμασιῶν ποὺ γίνονται παντοῦ καὶ τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἀγώνων: ἀγώνων ἀθλητισμοῦ στίβου, ποδοσφαίρου, ἀθλοπαιδιῶν. Οἱ Φαλαγγῖ-**ται καὶ αἱ Φαλαγγίτισσαι, ποὺ ἀπο**τελοῦν ἀθλητικὸ ὑλικὸ πρώτης τάξεως, ἐμπνευσμένο καὶ πειθαρχικό, κατεβαίνουν στὰ γυμναστήρια καὶ μὲ χαρὰ καὶ ἐνθουσιασμὸ προετοιμάζονται διὰ τὴν μεγάλη ἀθλητικὴ** ἑορτὴ τοῦ Σταδίου. Εἶναι ἄνευ προηγουμένου ὁ ἀθλητικὸς ὀργασμὸς ποὺ παρατηρεῖται τὸν καιρὸ αὐτὸ σὲ ὁλόκληρη τὴ χώρα. Ἂν θέλαμε νὰ **τὸν παρακολουθήσωμε εἰς ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις του, θὰ ἔπρεπε νὰ διαθέσωμε δεκάδες σελίδων, γιατὶ ἔτσι μόνο θὰ μποροῦσε νὰ δοθῆ ἡ εἰκὼν τῆς σημερινῆς ἀθλητικῆς Ἑλλάδος,** ποὺ ὀφείλεται ἀποκλειστικῶς σχεδὸν εἰς τὴν Ε. Ο. Ν.

Ἡ εὐγενὴς ἅμιλλα τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ τῶν Περιφερειακῶν Διοικήσεων θὰ δώση ἀσφαλῶς λαμπρὰ ἀ**ποτελέσματα. Ἔχομεν ὑπ' ὄψιν μας τοὺς ἀνωμάλους δρόμους ποὺ ἐτελέσθησαν ἤδη εἰς τὰς περισσοτέρας περιφερείας μὲ τάξιν καὶ ἱκανοποιη-**τικὴν ἀπόδοσιν καὶ ἀπετέλεσαν τὴν **ἀρχὴν τῆς ἀθλητικῆς ἐξορμήσεως.**

Ὅλα προοιωνίζουν τὴν ἐπιτυχῆ συνέχισίν της.

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΝΩΜΑΛΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

Πενῆντα τρεῖς δρομεῖς τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Θεσσαλονίκης ἔλαβον μέρος εἰς τὸν ἀνώμαλον δρόμον 4.000 μ., ὁ ὁποῖος διεξήχθη διὰ τῶν κεντρικῶν ὁδῶν τῆς μακεδονικῆς πρωτευούσης. Ἐτερμάτισαν ὅλοι, χειροκροτηθέντες ζωηρῶς καθ' ὅλην τὴν διαδρομὴν ὑπὸ τοῦ πλήθους.

Οἱ δρομεῖς παρηκολουθοῦντο ὑπὸ εἴκοσι ποδηλατιστῶν τοῦ Μηχανοκινήτου Τάγματος, γενικῶς δὲ ἡ ὀργάνωσις τοῦ ἀγῶνος ἐνεποίησεν εἰς τοὺς φιλάθλους ἀρίστην ἐντύπωσιν.

Εἰς τὸν ὁμαδικὸν ἀγῶνα νικήτρια ἀνεδείχθη ἡ Ὑποδιοίκησις Θεσσαλονίκης.

Τὰ τεχνικὰ ἀποτελέσματα ἔχουν ὡς ἑξῆς:

1) Δ. Καραγιάννης (ἐκτὸς συναγωνισμοῦ) 15:11.4, 2) Θεολ. Ραγκώνης (Α. 270) 15:17, 3) Γ. Σμυρόγλου (Α. 135) 15:22.6, 4) Δ. Νάνος (Μηχανοκινήτου Τάγματος) 15:24.4, 5) Γ. Λιβανὸς (Μηχαν. Τάγματος), 6) Κλ. Τσεμπερλῆς (Η 136).

ΤΗΣ Π. Δ. ΘΕΣΠΡΩΤΙΑΣ

Μὲ ἀφετηρίαν τὸ Γραικοχώριον καὶ τέρμα τὸ γήπεδον τῆς Ε. Ο. Ν. ἐτελέσθη ἐν Ἡγουμενίτσῃ ὁ ἀνώμαλος δρόμος ἐπὶ ἀποστάσεως 4.000 μ. τῆς Π. Δ. Θεσπρωτίας.

Τὰ ἀποτελέσματα:

1) Ε. Παναγιωτίδης (132 Φάλ.) 14, Ε. Θέμος (132 Φάλ.) 14:30, 3) Χρ. Νικολάου (132 Φάλ.) 14:40, 4) Ι. Ἰωαννόγλου (129 Φάλ.) 15, 5) Γ. Χατζῆς (129 Φάλ.) 15:20, 6) Α. Σαλούκας (130 Φάλ.) 16:45, 7) Κ. Ἀβδῆς (130 Φάλ.) 17.

Νικήτρια ἀνεδείχθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 132 Φάλαγξ τῆς Πάργας.

Εἰς τὸν νικητὴν τοῦ ἀτομικοῦ Ε. Παναγιωτίδην καὶ εἰς τὴν Φάλαγγα τῆς Πάργας ἀπενεμήθησαν κύπελλα καὶ μετάλλια. Ἀναμνηστικὰ μετάλλια ἀπενεμήθησαν ἐπίσης εἰς ὅλους τοὺς δρομεῖς.

ΤΗΣ Π. Δ. ΚΟΖΑΝΗΣ

Εἰς τὸν ἀνώμαλον δρόμον, ἐπὶ ἀποστάσεως 4.000 μ. τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Κοζάνης μετέσχον 150 δρομεῖς ὅλων τῶν Ὑποδιοικήσεων. Νικήτρια Ὑποδιοίκησις ἀνεκηρύχθη ἡ Ὑποδιοίκησις Γρεβενῶν μὲ τερματίσαντας 13 δρομεῖς της, δευτέρα ἡ Ὑποδιοίκησις Κοζάνης μὲ 12 τερματίσαντας καὶ τρίτη ἡ Ὑποδιοίκησις Σερβίων μὲ 9.

Τὰ τεχνικὰ ἀποτελέσματα τοῦ ἀγῶνος ἔχουν ὡς ἑξῆς:

1) Δημ. Μαργαρίτης (Ὑποδ. Γρεβενῶν), 2) Θεμ. Μουτουλῆς (Ὑποδ. Πτολεμαΐδος), 3) Ἀπ. Καραγιαννίδης (Κοζάνης), 4) Χ. Μπάμπος (Κοζάνης), 5) Κ. Χαλκιᾶς (Κοζάνης), 6) Ἐσκιρτζόγλου (Σερβίων), 3) Δ. Καζαντζῆς (Σιατίστης).

Τὸ πρόγραμμα τῆς ἀθλητικῆς ἡμέρας περιελάμβανεν ἐπίσης ποδόσφαιρον καὶ ἀθλητισμὸν στίβου.

Εἰς τὸν ποδοσφαιρικὸν ἀγῶνα ἡ Ὑποδιοίκησις Κοζάνης ἐπεβλήθη τῆς μικτῆς ὁμάδος τῶν λοιπῶν Ὑποδιοικήσεων μὲ τέρματα 4—0.

Τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἄλλων ἀγωνισμάτων ἔχουν ὡς ἑξῆς:

Δρόμος 80 μ. μετ' ἐμποδίων παίδων.— 1) Σωτ. Μπίζης (Ὑποδ. Κοζάνης) 15, 2) Ὀδ. Νικολαΐδης (Κοζάνης) 15.1, 3) Δημ. Φραντσέζος (Κοζάνης) 15.3.

Δρόμος 110 μ. μετ' ἐμποδίων ἐφήβων.— 1) Γ. Παπαφράγκος 19.1, 2) Δημ. Καραθᾶνος 20, 3) Ἠρ. Ἐλευθεριάδης 20.2, ἅπαντες τῆς Ὑποδιοικήσεως Κοζάνης.

Εἰς τοὺς νικητὰς τῶν ἀγώνων ἀπενεμήθησαν κύπελλα ἀθλοθετηθέντα ὑπὸ τοῦ Δήμου Κοζάνης, τῆς ἐφημερίδος «Μακεδονικὸν Βῆμα» καὶ τῶν κ. κ. Κ. Τριανταφύλλου, Ἀθ. Καμπερογιάννη καὶ Γ. Θάνου.

ΤΗΣ Π. Δ. ΔΡΑΜΑΣ

Ὁ ἀνώμαλος δρόμος τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Δράμας ἔγινεν ἐπὶ ἀποστάσεως 4.000 μ.

Μετὰ τὴν ὁρκωμοσίαν τῶν ἀθλητῶν ἐψάλη ὑπ' αὐτῶν καὶ τῶν παρισταμένων Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανέων ὁ Ὕμνος τῆς Νεολαίας καὶ ἀκολούθως ἐδόθη ἡ ἐκκίνησις.

Πρῶτος ἐτερμάτισεν ὁ Νικ. Καρατζόγλου (244 Δοξάτου), με δεύτερον τὸν Ἰω. Παπαδόπουλον (Ὑποδ. Δράμας) καὶ τρίτον τὸν Χρ. Βίζαλην (Προσωτσάνης).

Ἀκολούθως ἔφθασαν εἰς τὸ τέρμα οἱ κάτωθι κατὰ σειράν: Δημ. Σκόρδας, Κ. Λαπατόπουλος, Ἀπ. Μπιριτζῆς, Κ. Παπαδόπουλος, Κ. Μπακιρτζόγλου, Θ. Νοικοκύρης, Σπ. Πολυματζίδης, Ι. Μικρόπουλος, Κ. Τσέλιος, Παν. Πιτσικούδης, Δημ. Μπλάνης, Νικ. Χατζηγεωργίου, Γ. Κάλκος, Δημ. Παπαδόπουλος, Ἀν. Χειροπίδης, Γ. Κουσγουριάδης, Ἀβρ. Ἀνανιάδης, Ἰω. Καμπουρόπουλος, Π. Νικηφορίδης, Νικ. Ραδῖκος, Στέφ. Σλιαρίδης, Δημ. Ψωμόπουλος, Βασ. Ραυτόπουλος καὶ Στ. Γιαννίκογλου.

Εἰς τὸν ὁμαδικὸν ἀγῶνα νικήτρια ἀνεδείχθη ἡ Ὑποδιοίκησις Δράμας.

ΤΗΣ Π. Δ. ΛΑΚΩΝΙΑΣ

Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ ἀνωμάλου δρόμου 4.000 μ., ὁ ὁποῖος ἐτελέσθη εἰς τὴν Σπάρτην, ἔχουν ὡς ἑξῆς:

1) Ἀπ. Μαζαράκης (Ὑποδ. Λακεδαίμονος) 12:51, 2) Παν. Κουβαράκος (Λακεδαίμονος) 13:12, 3) Ἀνάργυρος Δρακάκος (Γυθείου) 14:23, 4) Νικ. Δαμιανάκος (Γυθείου), 5) Χρ. Παυλέας (Μάνης), 6) Βαράκης (Γυθείου), 7) Παν. Κουλάκος (Μάνης), 8) Πιέρρος Κουρούνης (Γυθείου), 9) Χρ. Βεκράκος (Λακεδαίμονος).

Ἡ ὁμαδικὴ νίκη περιῆλθεν εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Γυθείου.

Η ΕΘΝΙΚΗ ΣΚΥΤΑΛΟΔΡΟΜΙΑ ΤΗΣ Ε. Ο. Ν.

Τὸ Τμῆμα τῆς Σωματικῆς Ἀγωγῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Πρωτευούσης προκηρύσσει διὰ τὴν Κυριακὴν 12 Μαρτίου ἐ.ἔ. ἀγῶνας Σκυταλοδρομίας. Οὗτοι θὰ τελοῦνται

Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

κατ' έτος καὶ λαμβάνωσι τὸν τίτλον «Ἐθνικὴ Σκυταλοδρομία Ε. Ο. Ν.». Εἰς αὐτὴν δικαιοῦνται συμμετοχῆς αἱ ἀνήκουσαι εἰς τὴν Διοίκησιν Περιφερείας Ὑποδιοικήσεις, ὡς καὶ ἡ 34η Φάλαγξ.

Ἡ ὅλη ἀπόστασις τῆς Ἐθνικῆς Σκυταλοδρομίας ὡρίσθη εἰς 11.500 μέτρα.

Ἡ ὅλη διαδρομὴ κατενεμήθη εἰς τὰς κάτωθι ἀποστάσεις:

100, 200, 400, 800, 1000 καὶ 1500. Δηλαδὴ ἑκάστη Ὑποδιοίκησις καὶ ἡ 34η Φάλαγξ θὰ παρατάξῃ 2 δρομεῖς τῶν 100 μέτρων, 2 τῶν 200, 3 τῶν 400, 3 τῶν 800, 3 τῶν 1000 καὶ 3 τῶν 1500. Ἤτοι ἐν συνόλῳ 16 δρομεῖς.

Οἱ προκριματικοὶ διὰ τὸν καταρτισμὸν τῶν ὡς ἄνω ὁμάδων θὰ τελεσθοῦν τὴν προσεχῆ Κυριακὴν εἰς τὸ Παναθηναϊκὸν Στάδιον.

ΟΙ ΤΡΟΧΟΠΕΔΙΛΛΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

Τὰ τελικὰ ἀποτελέσματα τῶν τροχοπεδιλλικῶν ἀγώνων ἔχουν ὡς ἑξῆς:

Ὑποδιοίκησις Ἀθηνῶν

Α' κατηγορία, 2.000 μ.— 1) Δ. Πέζος (10ου Ὑποτομέως), 2) Λ. Κολοβὸς (14ου Ὑποτ.), 3) Ε. Βαρνάβας (1ου Ὑποτ.).

Β' κατηγορία, 500 μ.— 1) Ν. Γκούμας (10ου Ὑποτομέως), 2) Μ. Βασάλος (17ου Ὑποτ.), 3) Ν. Ἀγγελάκης (18ου Ὑποτ.).

Ὑποδιοίκησις Νότου

Α' κατηγορία.— 1) Κ. Νικολαΐδης, 2) Κ. Μυτιληναῖος, 3) Θρ. Ζαφειρίου.

Β' κατηγορία.— 1) Ν. Ζαφειρίου, 2) Γ. Εὐδαίμων, 3) Ι. Γεγεγιαννίδης.

Ὑποδιοίκησις Βορρᾶ

Α' κατηγορία.— 1) Ἰω. Πανταζῆς, 2) Ι. Δούσης, 3) Ε. Χάνος.

Β' κατηγορία.— 1) Π. Δαυΐδ, 2) Δ. Τηράσκης, 3) Ν. Μαυρογενάδης.

Πρωτάθλημα Περιφερείας

Α' κατηγορίας.— 1) Πέζος (10ου Ἀθηνῶν), 2) Ἰωαννίδης (6ου Ἀθηνῶν), 3) Βαρνάβας (4ου Ἀθηνῶν), 4) Τηράσκης (4ου Βορρᾶ), 5) Ἡλιόπουλος (18ου Ἀθηνῶν).

Β' κατηγορίας.— 1) Ζαφειρίου (Νότου), 2) Οἰκονόμου (7ου Ἀθηνῶν), 3) Μυτιληναῖος (1ου Νότου), 4) Σακελλαρίου (18ου Ἀθηνῶν), 5) Ἀγγελάκης (18ου Ἀθηνῶν).

Νικήτρια Ὑποδιοίκησις ἀνεδείχθη ἡ Ὑποδιοίκησις Ἀθηνῶν μὲ 35 βαθμοὺς καὶ νικητὴς Ὑποτομεὺς ὁ 10ος Ἀθηνῶν μὲ 30 βαθμούς.

Ο ΑΝΩΜΑΛΟΣ ΚΑΒΑΛΛΑΣ

Ἡ Π. Δ. Καβάλλας ἔχει εἰς τὸ ἐνεργητικόν της μίαν λαμπρὰν ἐπιτυχίαν: τὴν ἐξαίρετον ὀργάνωσιν τοῦ ἀνωμάλου δρόμου 4000 μ., ἡ ἐπιτυχία τῆς ὁποίας ἦτο ἄνευ προηγουμένου διὰ τὴν μακεδονικὴν πόλιν. Ὁ τοπικὸς τύπος ἐξῆρε μὲ ἐνθουσιασμὸν τὸ θαυμάσιον θέαμα ποὺ παρουσίασαν οἱ νέοι τῆς Ὀργανώσεως εἰς τὸ Στάδιον τῆς Καβάλλας, καὶ τὴν συγκίνησιν τῶν πολιτῶν, οἱ ὁποῖοι ἔμειναν ἔκθαμβοι πρὸ τῆς τελείας ὀργανώσεως, τῆς ἐπιδειχθείσης ἀψόγου τάξεως καὶ πειθαρχίας τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ τῆς ἐπιτυχίας γενικῶς τῆς ἀθλητικῆς ἡμερίδος.

Χιλιάδες κόσμου παρηκολούθησαν τοὺς ἀγῶνας, οἱ ὁποῖοι ἤρχισαν μὲ μεγαλοπρεπῆ παρέλασιν.

Προηγεῖτο ἡ Μουσικὴ Φρουρᾶς Καβάλλας καὶ ἠκολούθουν αἱ τυμπανίστριαι, τυμπανισταὶ καὶ σαλπιγκταί, ἡ Σημαία τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως καὶ δάσος σημαιῶν τῶν τμημάτων τῆς ὑπαίθρου.

Ὀλίγον κατόπιν παρήλασαν διακόσιοι περίπου ἀθληταί, ἀνήκοντες εἰς τμήματα ὁλοκλήρου τοῦ Νομοῦ, τῶν ὁποίων ἐθαυμάσθη τὸ ἀθλητικὸν παράστημα.

Ἐν συνεχείᾳ παρήλασαν οἱ ξιφομάχοι, αἱ πετοσφαιρίστριαι, αἱ χειροσφαιρίστριαι, οἱ ποδοσφαιρισταί, καὶ Σκαπάνισσαι, αἱ Φαλαγγίτισσαι, οἱ Σκαπανεῖς καὶ Φαλαγγῖται.

Ὅλοι οἱ θεαταὶ ἐχειροκρότησαν μὲ ἐνθουσιασμὸν τοὺς παρελάσαντας, οἵτινες παρεταχθησαν πρὸ τῶν ἐπισήμων καὶ μετὰ τὴν ἔπαρσιν τῆς Σημαίας ἔδωσαν τὸν κεκανονισμένον ὅρκον τοῦ ἀθλητοῦ.

Ὁ Νομάρχης κ. Δαμουρᾶς δι' ὀλίγων ἐμπνευσμένων λόγων του ἐξῆρε τὴν σημασίαν τοῦ ἀθλητισμοῦ, τὴν σοβαρότητα ἣν ἀποδίδει εἰς αὐτὸν ἡ Ὀργάνωσις καὶ τὸν σκοπὸν τῆς συγκεντρώσεως. Μετὰ ταῦτα ἐκήρυξε τὴν ἔναρξιν τῶν ἀγώνων.

Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ ἀνωμάλου δρόμου, εἰς τὸν ὁποῖον μετέσχον 200 περίπου δρομεῖς, ἔχουν ὡς ἑξῆς:

1) Γ. Τασούδης (Ὑποδ. Καβάλλας) 16:9.9, 2) Ν. Στεφανίδης (Ὑποδ. Νέστου) 16:31.2, 3) Χρ. Μπῆτος (Ὑποδ. Παγγαίου) 16:43, 4) Μ. Σταυρόπουλος (Καβάλλας), 5) Δ. Δομινάρης (Νέστου), 6) Θ. Μπαλτζῆς (Παγγαίου), 7) Πατσιᾶς (Παγγαίου), 8) Σ. Μαρωνίτης (Καβάλλας), 9) Ι. Χαρίσης (Καβάλλας), 10) Ἡρ. Γαρουφαλιᾶς (Καβάλλας).

Εἰς τὸν ὁμαδικὸν ἀγῶνα νικήτρια ἀνεδείχθη ἡ Ὑποδιοίκησις Καβάλλας μὲ βαθμοὺς 23, μὲ δευτέραν τὴν Ὑποδιοίκησιν Παγγαίου (17 βαθμοὺς) καὶ τρίτην τὴν Ὑποδιοίκησιν Νέστου (15 βαθμούς).

Τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἄλλων ἀγωνισμάτων εἶναι τὰ ἑξῆς:

Δρόμος 60 μ. Σκαπανισσῶν. Α' σειρά: 1η Β. Βαλέττα, 2α Δ. Θωμᾶ, 3η Μ. Μέλισσα. Β' σειρά: 1η Α. Κανάκη, 2α Α. Βιτουκάκη, 3η Ε. Μαυρίδου.

Δρόμος 80 μ. Φαλαγγιτισσῶν. Α' σειρά: 1η Λ. Πισιώτα, 2α Δ. Μυστακοπούλου, 3η Μ. Γεωργιλᾶ.

Δρόμος 100 μ. Φαλαγγιτῶν: 1ος Παπαχριστοδούλου, 2ος Τ. Μπίτσας, 3ος Ε. Λέκκας.

Ἐπίσης ἐτελέσθησαν δύο ἀγῶνες πετοσφαίρας Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν, ποδοσφαίρου, χαντ μπὼλ καὶ ἐπιδείξεις γυμναστικῆς καὶ κλασσικοῦ ἀθλητισμοῦ.

Τὸ πρόγραμμα τῶν ἀγώνων ἔκλεισε μὲ ἐθνικοὺς χοροὺς χορευθέντας μὲ πολλὴν χάριν ἀπὸ τὰς Φαλαγγιτίσσας. Ὑπερήρεσεν ὁ χορὸς τῆς Τράτας καὶ ὁ Μακεδονικός.

Ἐπηκολούθησε παράταξις πρὸ τῶν ἐπισήμων καὶ ἀπονομὴ τῶν ἐπάθλων ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Ἐπόπτου Νομάρχου κ. Δαμουρᾶ.

Μετὰ ταῦτα ἀνεκρούσθη ὁ Ἐθνικὸς Ὕμνος, ὁ Ὕμνος τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ τῆς Νεολαίας.

ΤΟ ΠΡΩΤΑΘΛΗΜΑ ΚΑΛΑΘΟΣΦΑΙΡΑΣ ΤΗΣ Ε. Ο. Ν.

Ἐν συνεχείᾳ τοῦ ἤδη τελεσθέντος πρωταθλήματος [illegible] πρωτάθλημα καλαθοσφαίρας μεταξὺ τῶν Ὑποδιοικήσεων τῆς Περιφερε[illegible].

Τοῦτο θὰ τελεσθῇ μετ[illegible] τῶν Ὑποτομέων ἑκάστης Ὑποδ[ιοικήσ]εως διὰ τὴν ἀνάδειξιν τῆς [illegible]ρα ἐνάρξεως τοῦ πρωταθλήματος ὡρίσθη ἡ 6 Φεβρουαρίου μὲ [τὰς] κάτωθι συναντήσεις:

ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΑΘΗΝΩΝ

Εἰς Παναθηναϊκὸν Στάδιον: Ὥρα 2 ½ μ. μ. αἱ ὁμάδες τῶν Ὑποτομέων 4ου καὶ 8ου. Ὥρα 3 ½ μ. μ. αἱ ὁμάδες τῶν Ὑποτομέων 23ου καὶ 19ου. Ὥρα 4 ½ μ. μ. αἱ ὁμάδες τῶν Ὑποτομέων 6ου καὶ 10ου. Ὥρα 5 ½ μ. μ. αἱ ὁμάδες τῶν Ὑποτομέων 20οῦ καὶ 14ου.

Εἰς Γυμναστήριον Ε. Ο. Ν.: Ὥρα 3 μ. μ. αἱ ὁμάδες τῶν Ὑποτομέων 18ου καὶ 22ου. Ὥρα 4 μ. μ. αἱ ὁμάδες τῶν Ὑποτομέων 13ου καὶ 24ου. Ὥρα 5 μ. μ. αἱ ὁμάδες τῶν Ὑποτομέων 9ου καὶ 16ου.

Εἰς Γυμναστήριον Ἐθνικοῦ Γυμναστικοῦ Συλλόγου: Ὥρα 3 μ. μ. αἱ ὁμάδες τῶν Ὑποτομέων 1ου καὶ 7ου. Ὥρα 4 μ. μ. αἱ ὁμάδες τῶν Ὑποτομέων 2ου καὶ 5ου. Ὥρα 5 μ. μ. αἱ ὁμάδες τῶν Ὑποτομέων 3ου καὶ 21ου.

ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Εἰς Γ[ή]πεδον Πειραϊκοῦ Συνδέσμου: Ὥρα 3 μ. μ. αἱ ὁμάδες τῶν Ὑποτομέων 1ου καὶ 3ου. Ὥ[ρα] 4 μ. μ. αἱ ὁμάδες τοῦ Ὑποτομέως 5ου καὶ [illegible]ης Φάλαγγος. Ὥρα 5 μ. μ. αἱ ὁμάδες τῶν Ὑποτομέων 2ου καὶ 3ου.

ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΝΟΤΟΥ

Εἰς Γυμναστήριον [illegible]: Ὥρα [illegible] μ. μ. αἱ ὁμάδες τῶν Ὑποτομέων 2ου καὶ 3ου. Ὥρα 4 μ. μ. αἱ ὁμάδες τῶν Ὑποτομέων 5ου καὶ 6ου. Ἡ ὁμὰς τοῦ 4ου Ὑποτομέως, εὐνοηθεῖσα διὰ κλ[ήρου], δὲν θὰ συμμετάσχῃ κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν τοῦ πρωταθλήματος.

Διὰ τὴν Ὑποδιοίκησιν Βορρᾶ τὸ πρωτάθλημα [illegible]

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Οἱ Σχηματισμοὶ Πρωτευούσης

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ

Τὴν Παρασκευὴν τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος ἐπέστρεψεν ἀεροπορικῶς ἐκ Θεσσαλονίκης ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Ἀλεξ. Κανελλόπουλος μετὰ τοῦ ὑπασπιστοῦ του, ὅπου εἶχε μεταβῆ συνοδεύων τὸν Ἀρχηγόν, ὅπως παραστῇ εἰς τὰ τελεσθέντα ἐγκαίνια τῆς θεμελιώσεως τῶν πανεπιστημιακῶν κτιρίων.

—Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος ἀνεχώρησε καὶ πάλιν, τὴν ἑσπέραν τῆς παρελθούσης Τετάρτης, διὰ Θεσσαλονίκην, μετὰ τοῦ ὑπασπιστοῦ του, προκειμένου νὰ ὑποδεχθῇ τὸν ἐπανακάμπτοντα Ἀρχηγὸν ἐκ τῆς Βαλκανικῆς Διασκέψεως.

—Ἐπ' εὐκαιρίᾳ, ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος θὰ ἐπιθεωρήσῃ καὶ τοὺς διαφόρους Σχηματισμοὺς Θεσσαλονίκης τῆς Ε. Ο. Ν.

ΔΩΡΙΕΙΣ ΦΑΛΑΓΓΙΤΑΙ ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ

Τὸ Σάββατον τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος, ἀφίχθη ἀτμοπλοϊκῶς τμῆμα Φαλαγγιτῶν τῆς Φάλαγγος Δωρίδος τῆς Ε.Ο.Ν., κατόπιν προσκλήσεως τῆς ἐνταῦθα Δωρικῆς Ἀδελφότητος. Τοὺς Φαλαγγίτας ὑπεδέχθησαν εἰς τὸν Πειραιᾶ τμῆμα τῆς Ὑποδιοικήσεως Πειραιῶς τῆς Ε.Ο.Ν., τὸ Διοικ. Συμβούλιον τῆς Δωρικῆς Ἀδελφότητος καὶ ὁ Διοικητὴς τῆς Φάλαγγος Δωρίδος, ὅστις εἶχεν ἀφιχθῆ ἐκ τῶν προτέρων ἐνταῦθα.

Οἱ Φαλαγγῖται, ἀνερχόμενοι εἰς Ἀθήνας, κατηυθύνθησαν εἰς τὸ Μνημεῖον τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου, ἔνθα καὶ κατέθεσαν στέφανον. Τιμὰς ἀπέδωσε τμῆμα Φαλαγγιτῶν τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἀθηνῶν. Μετὰ ταῦτα μετέβησαν εἰς τὸ Πεδίον τοῦ Ἄρεως, ἔνθα ἔστεψαν τὸν Ἀνδριάντα τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου, ὡς καὶ τὴν προτομὴν τοῦ Ἀθανασίου Διάκου.

Τὴν μεσημβρίαν οἱ Δωριεῖς Φαλαγγῖται παρεκάθησαν εἰς γεῦμα, τὸ ὁποῖον παρέθεσεν ἡ Δωρικὴ Ἀδελφότης, τὴν δὲ ἑσπέραν μετέσχον εἰς τὸν ἐτήσιον χορὸν τῆς Ἀδελφότητος, ὅστις ἐδόθη εἰς τὸ θέατρον «Ὀλύμπια». Τὴν ἑπομένην ἀνῆλθον ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως καὶ ἐπεσκέφθησαν εἶτα τὴν εἰς τὸ Ζάππειον Ἔκθεσιν.

ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΣΤΟΛΗΣ ΤΟΥ ΦΑΛΑΓΓΙΤΟΥ

Ὑπὲρ τῆς στολῆς τοῦ Φαλαγγίτου ὁ ὀδοντίατρος κ. Ἀλέξανδρος Κρῖκος (Ὄθωνος 8) προσέφερεν εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Δωρίδος δέκα στολὰς Φαλαγγιτῶν.

Η ΤΑΙΝΙΑ ΤΗΣ Ε. Ο. Ν.

Εἰς τοὺς Κινηματογράφους τῆς Πρωτευούσης προεβλήθη ἐκ περιτροπῆς ἡ ταινία τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας, ληφθεῖσα ἀπὸ τὴν ζωὴν καὶ τὴν ἐκπαίδευσιν ἐν γένει τῶν Φαλαγγιτῶν εἰς τὸ Α' Στρατόπεδον τῆς Ε.Ο.Ν. «Ἰωάννης Μεταξᾶς» παρὰ τὸν Ἅγ. Ἀνδρέαν. Ἡ προβολὴ τῆς ταινίας ταύτης, σημειώσασα ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν, ἀπεστάλη ἤδη εἰς τὰς Περιφ. Διοικήσεις τῆς Ε.Ο.Ν. ὅπου θὰ προβληθῇ εἰς τοὺς κατὰ τόπους Κινηματογράφους.

ΕΚΔΡΟΜΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΕΝΤΕΛΗΝ

Τὴν Καθαρὰν Δευτέραν ἐγένετο μετ' ἐξαιρετικῆς ἐπιτυχίας ἐκδρομὴ εἰς τὴν παρὰ τὴν Πεντέλην μαγευτικὴν τοποθεσίαν τῆς Ἁγίας Τριάδος, εἰς τὴν ὁποίαν ἔλαβε μέρος δύναμις ἑνὸς Τάγματος Φαλαγγιτῶν τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἀρρένων Ἀθηνῶν τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας καὶ τὰ Τάγματα Ἐθελοντῶν Ἐργασίας. Καθ' ὅλην τὴν διαδρομὴν οἱ Φαλαγγῖται καὶ τὰ μέλη τῶν Ταγμάτων Ἐργασίας ἔψαλλον τοὺς Ὕμνους τῆς Νεολαίας, τῆς 4ης Αὐγούστου, τῶν Ταγμάτων Ἐργασίας καὶ ἄλλα πατριωτικὰ ᾄσματα.

Εὐθὺς μετὰ τὴν ἄφιξίν των ἐγένετο ἡ ἔπαρσις τῶν σημαιῶν τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας καὶ τῶν Ταγμάτων Ἐργασίας, ἐπηκολούθησαν δὲ μετὰ ταῦτα διάφοροι ἀθλοπαιδιαὶ ὡς καὶ φιλικὸν μὰτς Βόλεϋ Μπὼλ καὶ Φοὺτ-Μπὼλ μεταξὺ ὁμάδων τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ τῶν Ταγμάτων Ἐργασίας, καθ' ὃ νικήτρια ἀνεδείχθη ἡ ὁμὰς τῆς Ε.Ο.Ν. Περὶ τὴν 11ην π. μ. κατέφθασαν πλεῖστοι ἐπίσημοι, γενόμενοι δεκτοὶ μὲ ἐνθουσιωδεστάτας ἐκδηλώσεις καὶ ζητωκραυγάς.

Τὴν μεσημβρίαν ἐγένετο δοκιμαστικὴ παρέλασις τῆς δυνάμεως τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ τῶν Ταγμάτων Ἐργασίας πρὸ τῶν ἐπισήμων, ἐπηκολούθησε δὲ ἡ διανομὴ τοῦ συσσιτίου, παρασκευασθέντος ὑπὸ τῶν Ἐθελοντῶν Ταγμάτων Ἐργασίας. Τὸ ἀπόγευμα ἐχορεύθησαν διάφοροι Ἑλληνικοὶ χοροί, τὴν δὲ 4ην καὶ 15' μ. μ. ἐγένετο συγκέντρωσις ὅλης τῆς δυνάμεως καὶ οἱ ἐπὶ κεφαλῆς ἔδωσαν ἀναφορὰν εἰς τοὺς ἀνωτέρους των. Γενικῶς ἡ ἡμέρα διῆλθεν ἐν μέσῳ ἀκρατήτου ἐνθουσιασμοῦ τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ τῶν Ἐθελοντῶν Ταγμάτων Ἐργασίας.

Κατὰ τὴν ἐπιστροφήν των τὰ τμήματα παρῆλασαν διὰ τῶν ὁδῶν τῆς Πρωτευούσης, μεταδώσαντα τὸν ἐνθουσιασμόν των εἰς τοὺς πολίτας, οἵτινες κατεχειροκρότουν ἐνθουσιωδῶς τοὺς παρελαύνοντας Φαλαγγίτας καὶ Ἐθελοντὰς Ταγμάτων Ἐργασίας.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΨΥΧΑΓΩΓΙΑΣ

Εἰς τὸ ἁρμόδιον Τμῆμα τῆς Διευθύνσεως Ψυχαγωγίας τῆς Περιφερ. Διοικήσεως Πρωτευούσης, κατόπιν σχετικῆς ἐγκυκλίου, ἤρχισαν καταφθάνουσαι ἀθρόαι αἰτήσεις διὰ τὴν συμμετοχὴν εἰς τὴν καταρτιζομένην μεγάλην ὀρχήστραν τῆς Περιφερείας, ἥτις καὶ θὰ τελῇ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Γλυκοφρύδη. Σχετικῶς τὴν προσεχῆ ἑβδομάδα οἱ ὑποβαλόντες αἰτήσεις θὰ ὑποβληθῶσιν εἰς ἐξετάσεις, ἀπὸ τὰς ὁποίας καὶ θὰ ἐξαρτηθῇ ἡ ὁριστικὴ συμμετοχή των.

Ἡ ὀρχήστρα, ἐξελισσομένη σὺν τῷ χρόνῳ, θ' ἀποτελέσῃ ἴδιον Τμῆμα κατὰ Ὑποδιοίκησιν.

Ἐξακολουθοῦν ἐπίσης τακτικῶς τὰ μαθήματα θεωρίας ὑπὸ τὰς ὁδηγίας εἰδικῶν. Μέχρι πρό τινος ταῦτα ἐγίνοντο εἰς ὡρισμένους Ὑποτομεῖς, ἤδη δὲ ἐπεξετάθησαν εἰς ἅπασαν τὴν Ὑποδιοίκησιν, συντόμως δὲ θὰ περιλάβουν καὶ ἅπασαν τὴν περιφέρειαν οὕτως ὥστε ἑκάστη Ὑποδιοίκησις πλὴν τῆς ὀρχήστρας νὰ περιλαμβάνῃ καὶ μίαν τελείως κατηρτισμένην χορῳδίαν.

Ἐκ παραλλήλου τὸ καλλιτεχνικὸν τμῆμα τῆς Διευθύνσεως ἐξακολουθεῖ καθημερινῶς τὰς δοκιμὰς τῶν νέων ἔργων, ἅτινα καὶ θὰ παρουσιάσῃ εἰς ἕνα τῶν κεντρικῶν θεάτρων τῆς Πρωτευούσης κατὰ τὴν 24ην Μαρτίου. Ἐκτὸς ὅμως τούτου ὁ μικρὸς θίασος τῆς Διευθύνσεως Ψυχαγωγίας θ' ἀρχίσῃ μικρὰς περιοδείας εἰς ἀπομεμακρυσμένους Ὑποτομεῖς κατ' ἀρχάς, ἀργότερον δὲ καὶ εἰς τὰς ἄλλας Ὑποδιοικήσεις τῆς Περιφερείας πρὸς ψυχαγωγίαν τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανέων των. Ὡσαύτως τὸ τμῆμα τῆς πνευματικῆς ψυχαγωγίας, προκειμένου νὰ προβῇ εἰς τὸν καταρτισμὸν βιβλιοθηκῶν κατὰ Ὑποτομέα, κατήρτισε κατάλογον βιβλίων, τὰ ὁποῖα, ἐφ' ὅσον οὗτος ἤθελεν ἐγκριθῇ, θ' ἀγορασθῶσι λίαν συντόμως. Τὰς βάσεις τῶν κατὰ Ὑποτομέα βιβλιοθηκῶν θ' ἀποτελέσουν κατ' ἀρχὴν αἱ ἐκδόσεις τῶν διαφόρων Ὑπουργείων, τῶν ὁποίων ἡ χρησιμότης καὶ ἡ ὠφέλεια εἶναι ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἀρίστη.

ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΑΝΩΤΑΤΩΝ ΣΧΟΛΩΝ

Ζωηρὰ ἐκδρομικὴ κίνησις παρετηρήθη τὰς τελευταίας ἡμέρας εἰς τὴν Διοίκησιν Ἀνωτάτων Σχολῶν.

Τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην 16 τρ. μηνὸς ἐξέδραμεν ὁμὰς Φαλαγγιτῶν τῆς Νομικῆς Σχολῆς εἰς Μαραθῶνα.

Τὴν Καθαρὰν Δευτέραν ἐγένετο ἡ ἐκδρομὴ τῆς Ὀδοντιατρικῆς Σχολῆς εἰς Μαλακάσαν καὶ τῆς μικτῆς ὁμάδος ἀπὸ Φαλαγγίτας τῆς Νομικῆς καὶ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς εἰς τὴν Χαλκίδα.

— Τοὺς ἐκδρομεῖς εἰς Χαλκίδα ὑπεδέχθησαν Φαλαγγῖται τοῦ ἐκεῖ Τμήματος τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας, οἵτινες καὶ ὡδήγησαν τοὺς Ἀθηναίους συναδέλ-

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Οἱ Σχηματισμοὶ Πρωτευούσης

φους των εἰς τὰ ἀξιοθέατα μέρη τῆς πόλεως, καθὼς καὶ εἰς τὸ ἱστορικὸν Φρούριον τῆς Χαλκίδος.

Οἱ ἐκδρομεῖς Φαλαγγῖται διεσκέδασαν καὶ ἐχόρευσαν μὲ τοὺς φιλοξένους Χαλκιδεῖς συναδέλφους των, μείναντες κατενθουσιασμένοι.

— Τὸ τελευταῖον Σάββατον τῶν Ἀπόκρεω εἴχομεν ἀκόμη μίαν ἐκδήλωσιν τοῦ πνεύματος τὸ ὁποῖον ἤδη καλλιεργεῖται εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Νεότητα.

— Ὁ Σύλλογος τῶν ἀποφοίτων σπουδαστῶν τῆς Ὑποδιοικήσεως τῆς Δ. Α. Σ. Προσηρτημένων Σχολείων τοῦ Πολυτεχνείου διωργάνωσεν εἰς τὰς αἰθούσας τῆς Σχολῆς χοροεσπερίδα, τὰς εἰσπράξεις δὲ ἐκ τῶν εἰσιτηρίων διέθεσεν ὑπὲρ τῶν ἀπόρων καὶ τῆς στολῆς τοῦ Φαλαγγίτου. Τὴν ὡραίαν πράγματι αὐτὴν ἑορτήν, κληθεῖσα, ἐτίμησε καὶ ἡ Δ. Α. Σ. ὁ [illegible] νης ἐκ τοῦ κ. Ὑποδιοκητοῦ της καὶ τοῦ ἐπιτελείου.

— Μὲ ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν ἐδόθη τὴν περασμένη Πέμπτη ὁ ἐτήσιος χορὸς τῆς Ὀδοντιατρικῆς Σχολῆς τῆς Ὑποδιοικήσεως Πανεπιστημίου. Τὴν χοροεσπερίδα ἐτίμησαν ἐπιμεληταὶ τῆς Σχολῆς μετὰ τῶν οἰκογενειῶν των, ἀντιπρόσωποι τῆς Ε. Ο. Ν. καὶ πλῆθος φοιτητῶν.

Ὁ χορὸς παρετάθη μέχρι πρωΐας μὲ κέφι πραγματικὰ ἀποκρηάτικο.

— Τὴν περασμένη ἑβδομάδα μετεφέρθησαν τὰ γραφεῖα τῆς Ὑποδιοικήσεως Πανεπιστημίου εἰς εἰδικῶς δι' αὐτὴν διαρρυθμισθὲν διαμέρισμα πλησίον τῶν πανεπιστημιακῶν διδακτηρίων.

— Σοβαρὰ ἐργασία παρατηρεῖται εἰς τὸ καλλιτεχνικὸν τμῆμα τῆς Δ. Α. Σ., τὸ μουσικὸν καὶ θεατρικόν.

Ἤδη συνεκροτήθη μικρὰ ὀρχήστρα τῆς Διοικήσεως, τῆς ὁποίας συντόμως ἀναμένεται ἡ πρώτη ἐμφάνισις.

Ἐπίσης ἡ χορῳδία τῆς Δ. Α. Σ. παρουσιάζει ἐργασίαν θετικὴν καὶ ἐνδιαφέρουσαν.

Πρόκειται κατ' αὐτὰς νὰ διδαχθῶσιν εἰς τοὺς Φαλαγγίτας τῆς Δ. Α. Σ. ἑλληνικοὶ χοροί.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου Τύπου τῆς Δ. Α. Σ.)

Η ΠΕΡΙΦΕΡ. ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Συμφώνως μὲ τὸ σχετικὸν πρόγραμμα ἐργασίας συνεχίζεται μεθοδικῶς ἡ [illegible] διδασκαλία τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανέων. Ἰδιαιτέρα καταβάλλεται φροντὶς ὥστε ἡ παρέλασις τῆς Ε. Ο. Ν. κατὰ τὴν 25ην Μαρτίου νὰ εἶναι ἀνταξία τῆς Ὀργανώσεως καὶ τῶν σκοπῶν της.

— Εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Βιοτεχνικῆς Σχολῆς ὁ 6ος Ὑποτομεὺς ἔδωσε τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα μίαν ὡραιοτάτην ἑορτήν, εἰς τὴν ὁποίαν συμμετέσχεν ἅπασα ἡ δύναμίς του ὡς καὶ πολλοὶ γονεῖς Φαλαγγιτῶν. Κατ' αὐτὴν ἀπηγγέλθησαν διάφορα πατριωτικὰ ποιήματα, ἐχορεύθησαν [illegible] καὶ χοροὶ καὶ [illegible] ρεθέντες συνεώρτασαν μέσα σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα οἰκογενειακή.

— Ἐπίσης κατὰ τὴν Καθαρὰν Δευτέραν δύναμις 300 Φαλαγγιτῶν τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἀθηνῶν ἐξέδραμεν εἰς Πεντέλην. Εἰς τὴν ἐκδρομὴν μετέσχον καὶ 200 [illegible] τῶν Ταγμάτων Ἐργασίας.

— Ἡ Ὑποδιοίκησις Πειραιῶς, κινητοποιηθεῖσα κατὰ τὴν ἑβδομάδα τοῦ πρασίνου, ἐδενδροφύτευσε λόφον, ὅστις ὠνομάσθη λόφος τῆς Νεότητος. [illegible] τμῆμα τῆς 20ῆς Φάλαγγος τῆς Ὑπ)σεως ὑπεδέχθη καὶ ἀπένειμε τιμὰς εἰς τὴν σημαίαν καὶ τοὺς ἀφιχθέντας Φαλαγγίτας τῆς Περιφ. Διοικήσεως Δωρίδος. Ἐπιπροσθέτως ὁ Διοικητὴς τῆς Ὑποδιοικήσεως ἐδεξιώθη τὸν Διοικητὴν καὶ τοὺς [illegible] φόρους τῶν [illegible] φεῖα τῆς Ὑποδιοικήσεως.

— Μὲ ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν ἐστέφθη ἡ δοθεῖσα χοροεσπερὶς τοῦ ἐν Πειραιεῖ Λυκείου «Ἑλληνισμός», αἱ εἰσπράξεις τῆς ὁποίας διετέθησαν ὑπὲρ τῆς στολῆς τοῦ Φαλαγγίτου.

— Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἑορτῆς τῆς Ἁγ. [illegible] σθη τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν εἰς τὴν Κοινότητα Φιλοθέης ἐπίσημος δοξολογία ἐν τῷ φερωνύμῳ Ναῷ, καθ' ἣν παρέστησαν ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεύς, αἱ Α. Α. Β. Β. Υ. Υ. αἱ Πριγκήπισσαι, πολλοὶ Ὑπουργοί, οἱ πρόεδροι καὶ τὰ Κοινοτικὰ Συμβούλια τῶν πέριξ Κοινοτήτων, ὁ Διοικητὴς τῆς Ὑποδιοικήσεως Βορρᾶ μετὰ τοῦ ἐπιτελείου του, ὡς καὶ πλῆθος κόσμου. Μετὰ τὸ πέρας τῆς δοξολογίας ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεύς, συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν ἐπισήμων καὶ ὑπὸ τὰς ἐπευφημίας τοῦ πλήθους, ἐφύτευσεν ἐν Φιλοθέῃ τὸ τελευταῖον δένδρον, κλείσας οὕτω τὴν ἑβδομάδα τοῦ πρασίνου. Εἰς τὴν ὡραίαν ταύτην τελετὴν ἔλαβε μέρος ὁλόκληρον Τάγμα Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανέων τῆς Ὑποδιοικήσεως Βορρᾶ. Ἡ συμμετοχὴ τοῦ ἐν λόγῳ Τάγματος ὑπῆρξεν ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἄψογος.

— Εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ὑποδιοικήσεως καταφθάνουν εὐχαριστήρια ἔγγραφα τῶν κ. κ. Προέδρων τῶν διαφόρων Κοινοτήτων διὰ τὴν συμμετοχὴν τῶν Τμημάτων τῆς Ε. Ο. Ν. εἰς τὴν ἑβδομάδα τοῦ πρασίνου, ἐξαίροντα τὴν ἐπιδειχθεῖσαν προθυμίαν καὶ τὴν ἐν γένει συμβολὴν αὐτῶν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ὡραίας αὐτῆς κινήσεως.

— Εἰς ἅπαντας τοὺς Ὑποτομεῖς τῆς Ὑποδιοικήσεως Νότου συνεχίζεται ἡ ἐντατικὴ ἐργασία διὰ τὴν ἔνταξιν παντὸς νέου ἐν τῇ Ὀργανώσει.

— Μὲ μεγάλην ἐξ ἄλλου ἐπιτυχίαν ἐδόθη τὸ τελευταῖον Σάββατον τῶν Ἀπόκρεω ὁ πρῶτος ἐτήσιος χορὸς τῆς Ὑποδιοικήσεως Νότου εἰς τὰς αἰθούσας τῆς Λέσχης τῶν Κωνσταντινουπολιτῶν.

ΠΕΡΙΦ. ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΘΗΛΕΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Ἡ Διοικήτρια τῆς Περιφ. Διοικήσεως Θηλέων Πρωτευούσης μετὰ τῶν Ὑποδιοικητριῶν καὶ τοῦ Ἐπιτελείου της προέπεμψαν εἰς τὸν σταθμὸν τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα, τὸν Ἀρχηγὸν καὶ τὸν Κ.Ε.Ν., ἀναχωροῦντας διὰ Θεσσαλονίκην.

— Ἡ ἑβδομὰς τοῦ πρασίνου ἔδωσε μιὰ καινούργια ὤθησι εἰς τὴν κίνησιν τῶν Ὑποδιοικήσεων. Φαλαγγίτισσαι τοῦ [illegible] Ὑποτομέως τῆς Ὑποδιοικήσεως Νότου ἀνέλαβον τὴν δενδροφύτευσιν τῆς ὁδοῦ Δημοσθένους, φυτεύσασαι πλεῖστα δένδρα.

Ὁ δὲ 9ος Ὑποτομεὺς τῆς Ὑποδιοικήσεως Θηλέων [illegible] καθάρισαν ἀπὸ τὶς κάμπιες ἕνα ὁλόκληρον ἀλσύλλιον. Ὁ 17ος Ὑποτομεὺς καὶ ὁ 1ος μετέβησαν εἰς [illegible].

— Ὁ Δῆμος Καλλιθέας ἐδώρησεν εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Νότου ἐπὶ τῆς λεωφόρου Θησέως οἰκόπεδον, τὸ ὁποῖον καὶ ἔγινε κέντρον Παιδικῆς Χαρᾶς, πλουτισθὲν μὲ εἰδικὰ ὄργανα. Εἰς τὴν αὐτὸν χῶρον θὰ γίνωνται καὶ αἱ συγκεντρώσεις διὰ τὴν σωματικὴν ἀγωγὴν καὶ τὴν στρατιωτικὴν προπαίδευσιν.

— Τακτικώτατα ἐξακολουθοῦν τὰ μαθήματα καὶ αἱ συγκεντρώσεις εἰς τοὺς Ὑποτομεῖς τῆς Ὑποδιοικήσεως Θηλέων Πειραιῶς. Σκαπάνισσαι τοῦ 7ου Ὑποτομέως παρακολούθησαν τὴν παράστασιν τοῦ θεάτρου Ἀνδρεάδη, μείνασαι κατενθουσιασμέναι, οἱ δὲ 1ος καὶ 3ος Ὑποτομεῖς μετέβησαν εἰς τὸ Στρατόπεδον τῆς Ε.Ο.Ν. «Ἰωάννης Μεταξᾶς» παρὰ τὸν Ἅγιον Ἀνδρέαν.

— Εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Θηλέων Βορρᾶ τακτικώτατα ἐξακολουθοῦν συγκεντρώσεις, ὡς καὶ τὰ μαθήματα ἀπαγγελίας.

— Εἰς τὴν Περιφ. Διοίκησιν Θηλέων Πρωτευούσης γίνονται πυρετώδεις προετοιμασίαι διὰ τὴν καλλιτεχνικὴν [illegible] τῆς 25ης Μαρτίου, εἰς τὴν ὁποίαν θέλουσι λάβει μέρος Φαλαγγίτισσαι τῶν καλλιτεχνικῶν τμημάτων [illegible], ὡς καὶ τὸ καλλιτεχνικὸν τμῆμα τῆς Δ. Α. Σ. Τὸ ἔργον, γραφὲν εἰδικῶς διὰ τὴν Ε. Ο. Ν. ἀπὸ συνεργάτην μας, θὰ σημειώσῃ ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν.

ΚΑΛΑΜΑΙ.— Μετὰ πάσης ἐπισημότητος διεξήχθη ἡ ἑορτὴ τῆς ὁρκωμοσίας τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ παραδόσεως [illegible] τῇ 90ῃ Φάλαγγα τῆς Ὑποδιοικήσεως Καλαμῶν τῆς Ε.Ο.Ν.

—Προπορευομένης τῆς μουσικῆς τοῦ δήμου καὶ τῶν λαβάρων, οἱ σχηματισμοὶ παρήλασαν διὰ τῶν κεντρικῶ-

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Οἱ Σχηματισμοὶ τῶν Ἐπαρχιῶν

τέρων ὁδῶν τῆς πόλεως καὶ παρετάχθησαν εἰς τὴν πλατεῖαν Βασιλέως Γεωργίου τοῦ Β΄.

Μετὰ τὴν ἀνάκρουσιν τοῦ ὕμνου τῆς 4ης Αὐγούστου, ὡμίλησεν ὁ Περιφ. Διοικητὴς Μεσσηνίας μὲ λόγια παλλόμενα ἀπὸ ἐθνικὸν ἐνθουσιασμόν. Ἀκολούθως ἐν τῷ μέσῳ κατανυκτικῆς σιγῆς, νεαρὸς Φαλαγγίτης ἐκφωνεῖ τὸν ὅρκον τῆς Ε.Ο.Ν., ἐνῷ αἱ χιλιάδες τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανέων τείνουν τὴν χεῖρα δίδουσαι τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι θὰ διαφυλάξουν τὰς ἱερὰς ὑποθήκας τοῦ ὅρκου.

Ἐν συνεχείᾳ ἐκφωνεῖ λόγον κατάμεστον ἐθνικῆς πνοῆς ὁ Νομάρχης Μεσσηνίας καὶ Γενικὸς Ἐπόπτης τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ παραδίδει τὴν σημαίαν εἰς τὸν Φαλαγγάρχην τῆς 90ῆς Φάλαγγος.

—Ὅλοι μαζὶ οἱ Φαλαγγῖται καὶ Σκαπανεῖς ψάλλουν τὸν Ὕμνον τῆς Νεολαίας καὶ κατόπιν παρελαύνουν πρὸ τῶν ἐπισήμων.

ΣΠΑΡΤΗ. Ὁ Σχηματισμὸς Θηλέων Σπάρτης, κατόπιν συνεργασίας μετὰ τῆς Διοικήσεως Ἀρρένων καὶ διαφόρων εἰδικῶν, ἀπεφάσισε τὴν δημιουργίαν σχολικοῦ κήπου εἰς τὸ ἐνταῦθα Γυμνάσιον.

Ἐπίσης κατεσκευάσθη ὁ κουμπαρᾶς τῆς Φαλαγγιτίσσης — Σκαπανίσσης, τὸ περιεχόμενον τοῦ ὁποίου θὰ χρησιμοποιηθῇ διὰ ψυχαγωγικοὺς σκοπούς. Ἡ πρώτη εἰσφορὰ ἐγένετο ὑπὸ τοῦ Συλλόγου τῶν Καθηγητῶν.

—Ἐπίσης κατηρτίσθη τὸ ἐπιτελεῖον τῆς Διοικήσεως καὶ ἐγένοντο ἐνέργειαι διὰ τὴν μίσθωσιν γραφείων.

—Εἰς γενομένην συγκέντρωσιν ὡμίλησεν ἡ Περιφ. Διοικήτρια Λακωνίας, ἀναπτύξασα τὰς ἐντυπώσεις της ἐκ τοῦ ἐν Ἀθήναις Συνεδρίου τῶν Περιφ. Διοικητῶν.

—Ἐχορηγήθησαν στολαὶ εἰς 50 Φαλαγγιτίσσας καὶ Σκαπανίσσας Λακεδαίμονος καὶ εἰς ἰσαρίθμους τοῦ Γυθείου.

—Ἡ ἐγγραφὴ τῶν μελῶν ἐξακολουθεῖ μὲ μεγάλον ἐνθουσιασμόν, συνεχῶς δὲ ἱδρύονται νέα τμήματα εἰς τὰ διάφορα χωρία.

ΠΥΡΓΟΣ. Ἅπαντα τὰ τμήματα ἐκκλησιάζονται τακτικῶς εἰς τοὺς κατὰ τόπους Ι. Ναοὺς τῶν ἐνοριῶν των.

Ὡσαύτως αἱ συγκεντρώσεις καὶ αἱ ὁμιλίαι ἐξακολουθοῦν τακτικώτατα μετὰ τοῦ αὐτοῦ ζήλου καὶ ἐνθουσιασμοῦ.

—Ὁ βοηθὸς τοῦ Γενικοῦ Ἐπόπτου ὡμίλησε πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας τῆς 100ῆς Φάλαγγος Πύργου μὲ θέμα «Περὶ ἠθικῆς ἀνατάσεως τοῦ Νεοέλληνος».

—Ἐπίσης οἱ ὁμαδάρχαι τῆς αὐτῆς Φάλαγγος ἀνέπτυξαν πρὸς τὰ μέλη τὸ θέμα «Περὶ πειθαρχίας καὶ συμπεριφορᾶς».

Ὁμοίως εἰς τοὺς Φαλαγγίτας καὶ Σκαπανεῖς τῆς 101ης Φάλαγγος, τοῦ τμήματος Σκουροχωρίου, ὡμίλησαν ὁ ἐφημέριος καὶ ὁ ἰατρὸς τῆς Κοινότητος μὲ διάφορα ἠθικοπλαστικὰ καὶ θρησκευτικὰ θέματα.

—Ἡ αὐτὴ προθυμία παρατηρεῖται καὶ εἰς τὰ τμήματα Βροχίτσης, Βοτινέϊκα, Μαλαπασίου, Ἁγίου Ἰωάννου καὶ Ἁγίου Γεωργίου τῆς 100ῆς καὶ 101ης Φάλαγγος.

—Οἱ ἐπιτελεῖς τῆς 102ας Φάλαγγος ὡμίλησαν πρὸς τοὺς συγκεντρωθέντας Φαλαγγίτας μὲ θέμα «Σκοποὶ τῆς Ε.Ο.Ν. ἐν τῷ πλαισίῳ τῆς Ἐθνικῆς ἀναδημιουργίας».

Κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα οἱ βαθμοφόροι τῆς 100ῆς καὶ 101ης Φάλαγγος συνεκεντρώθησαν εἰς τὴν Λέσχην τῆς Ε.Ο.Ν. Πρὸς αὐτοὺς ὡμίλησαν ὁ Περιφ. Διοικητὴς καὶ ὁ ἀναπληρωτὴς τοῦ Ἐπιθεωρητοῦ τῆς Δημοτικῆς Ἐκπαιδεύσεως. Οἱ ὁμιληταὶ ἀνέπτυξαν τὸ θέμα «Περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐξυψώσεως τῆς ψυχικῆς καταστάσεως τῶν νέων καὶ τῆς ἐκριζώσεως τῶν κακῶν ἅτινα ἐκληρονομήσαμεν ἐκ τοῦ παρελθόντος».

Ἐπιβλητικὴ ὑπῆρξεν ἡ συμμετοχὴ τῶν τμημάτων εἰς τὴν τελετὴν τῆς Λιτανείας καὶ περιφορᾶς τῆς εἰκόνος τοῦ πολιούχου τῆς πόλεως μας Ἁγίου Χαραλάμπους. Τὴν περιφορὰν καὶ τελετὴν παρηκολούθησε καὶ ὁ Νομάρχης Ἠλείας καὶ Γενικὸς Ἐπόπτης τῆς Ε.Ο.Ν.

Ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν ἐσημείωσεν ὁ διεξαχθεὶς χορὸς ὑπὸ τῶν μελῶν τῆς Νεολαίας.

—Ἡ ἑορτὴ τοῦ πρασίνου ἑωρτάσθη μετὰ πάσης μεγαλοπρεπείας. Κατ᾿ αὐτὴν παρέστη ὁλόκληρος ἡ δύναμις τῆς Νεολαίας, οἱ προϊστάμενοι τῶν Δημοσίων ὑπηρεσιῶν μετὰ τῶν ὑπαλλήλων των, αἱ Δημοτ. καὶ ἀρχαὶ καὶ πλῆθος πολιτῶν.

Ὁ Νομάρχης ἐφύτευσε τὸ πρῶτον δένδρον, κατόπιν δὲ τὰ συνεργεῖα τῆς Νεολαίας ἐφύτευσαν περὶ τὰς 2.000 δενδρύλλια κατὰ μῆκος τῆς λεωφόρου Πύργου — Κατακώλου. Ὁμοίως τὸ Τμῆμα Λεμπετίου ἐφύτευσε περὶ τὰ 200 δένδρα εἰς τὰς κοινοτικὰς ὁδοὺς καὶ πλατείας.

— Αἱ Φαλαγγίτισσαι καὶ Σκαπάνισσαι τῆς Τετραρχίας Ἀμαλιάδος, ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ Τετράρχου, ἐξέδραμον ἔξω τῆς πόλεως, ἔνθα διῆλθον ὁλόκληρον τὴν ἡμέραν.

— Ἐκ τῆς Ὑποδιοικήσεως Θηλέων δύο λόχοι παρηκολούθησαν τὴν περιφορὰν τῆς εἰκόνος τοῦ πολιούχου τῆς πόλεως Ἁγίου Χαραλάμπους μετὰ τῆς Διοικητρίας καὶ τῶν ἀνωτέρων βαθμοφόρων.

— Τὴν 11ην τρέχοντος μηνὸς ἐδόθη χοροεσπερὶς ὑπὸ τῶν Φαλαγγιτισσῶν καὶ Σκαπανισσῶν εἰς τὸ θέατρον «Ἀπόλλων». Αἱ εἰσπράξεις διετέθησαν ὑπὲρ τῶν Σχηματισμῶν τοῦ νομοῦ Ἠλείας τῆς Ε.Ο.Ν.

ΕΔΕΣΣΑ.— Τακτικῶς καὶ ἀνελλιπῶς ἐξακολουθοῦν τὰ μαθήματα εἰς τοὺς κατὰ τόπους Οὐλαμοὺς βαθμοφόρων τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως. Κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἐξεπαιδεύθησαν οἱ Φαλαγγῖται βάσει τοῦ προγράμματος εἰς τὰ ἑξῆς θέματα 1) Ἐμφάνισις τοῦ Ἕλληνος καὶ 2) περὶ Πατρίδος.

— Ἀθρόα παρατηρεῖται ἡ ἐγγραφὴ νέων εἰς τὰς μονάδας τῶν Σχηματισμῶν τόσον τῆς πόλεως ὅσον καὶ τῆς ὑπαίθρου.

Οὕτω κατὰ τὴν λήξασαν ἑβδομάδα ἐνεγράφησαν εἰς τὴν δύναμιν τῆς 221ης Φάλαγγος περὶ τοὺς τριακοσίους ὀγδοήκοντα Σκαπανεῖς, εἰς δὲ τὰς Φάλαγγας τῆς Ὑποδιοικήσεως ἐνεγράφησαν εἰσέτι 200 νέοι, τῶν ὁποίων καὶ ἐγένετο ἐνθουσιώδης ὑποδοχὴ ὑπὸ τῶν βαθμοφόρων καὶ τῶν Φαλαγγιτῶν τῆς Φάλαγγος.

— Αἱ διδασκαλίαι καὶ αἱ διαλέξεις συνεχίζονται τακτικώτατα.

Εἰς τὴν αἴθουσαν «Μ. Ἀλέξανδρος» οἱ Φαλαγγῖται παρηκολούθησαν διάλεξιν σχετικῶς μὲ τὸ ἔργον καὶ τοὺς σκοποὺς τῆς Κυβερνήσεως.

ΓΙΑΝΝΙΤΣΑ.— Τὰ μαθήματα τῶν Οὐλαμῶν βαθμοφόρων συνεχίζονται καὶ εἰς τὴν πόλιν μας μετὰ τοῦ αὐτοῦ πάντοτε ἐνθουσιασμοῦ.

— Κατὰ τὴν λήξασαν ἑβδομάδα ἐγένοντο τακτικὰ συγκεντρώσεις τῶν Τμημάτων, ὡμίλησαν δὲ πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας καὶ Σκαπανεῖς οἱ βαθμοφόροι περὶ τῶν καθηκόντων καὶ τῶν ὑποχρεώσεων τὰς ὁποίας ἔχει ἕκαστος ἀπέναντι τῆς Ὀργανώσεως.

— Εἰς τὰ Τμήματα γίνονται θεωρητικαὶ καὶ πρακτικαὶ διδασκαλίαι.

ΑΛΜΩΠΙΑ.— Κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ὁ ὑπασπιστὴς τῆς Ὑποδιοικήσεως περιῆλθε Τμήματα τῆς Τετραρχίας Φουστάνης, τὰ ὁποῖα καὶ ἐπεθεώρησεν.

Ὡσαύτως ὁ Ὑποφαλαγγάρχης μετὰ τοῦ Διοικητοῦ τῆς Τετραρχίας Ἀρδέας περιῆλθε τὰ Τμήματα Πιπεριᾶς, Λυκοστόμου καὶ Σωσάνδρας, ἔνθα ὡμίλησεν ἐνθουσιωδῶς ὑπὲρ τῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως, συνέστησε δὲ τὴν διοργάνωσιν Τμημάτων τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ εἰς τὰ πλέον ἀπόκεντρα μέρη τῆς Ὑποδιοικήσεως.

ΚΕΡΚΥΡΑ. — Συνεχίσθησαν τακτικῶς αἱ συγκεντρώσεις τῶν μελῶν τῶν διαφόρων Σχηματισμῶν τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως.

— Κατ᾿ αὐτὰς ἀνεπτύχθησαν, συμφώνως τῷ προγράμματι, τὰ ἑξῆς θέματα πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας καὶ Σκαπανεῖς 1) Πολεμικὴ ἱστορία καὶ 2) περὶ Στρατιωτικῶν χαρτῶν.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Οἱ Σχηματισμοὶ τῶν Ἐπαρχιῶν

ΜΥΤΙΛΗΝΗ.—Κατὰ τὴν Κυριακὴν τῆς προπαρελθούσης ἑβδομάδος ἐγένετο συγκέντρωσις τῶν μελῶν εἰς τὸ κινηματοθέατρον «Σαπφώ». Πρὸς τοὺς συγκεντρωθέντας Φαλαγγίτας ὡμίλησεν ὁ Διευθυντὴς τῆς ἐφημερίδος «Φῶς» μὲ θέμα: «Συμπεράσματα ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας». Εἰς τὴν ὁμιλίαν παρέστη πλὴν τῶν ἀνωτέρων βαθμοφόρων τῆς Ὀργανώσεως καὶ ὁ Γενικὸς Ἐπόπτης τῆς Ε. Ο. Ν.

— Κατὰ τὴν ἰδίαν ἡμέραν ὁ Περιφ. Διοικητής, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ἐπιτελείου του, ἐπεθεώρησε τοὺς Σχηματισμοὺς τῆς ὑπαίθρου, μεταβὰς εἰς τὰ χωρία Γέραν καὶ Πλωμάριον.

ΙΩΑΝΝΙΝΑ. — Ὑπὸ τῶν Σχηματισμῶν Ἀρρένων καὶ Θηλέων τῆς Ε.Ο.Ν. Ἰωαννίνων διωργανώθη, κατόπιν ἐγκρίσεως τοῦ Γενικοῦ Ἐπόπτου, μεγάλη χοροεσπερίς, ἥτις θὰ δοθῇ εἰς τὴν αἴθουσαν δεξιώσεων τοῦ Κέντρου τῆς Νεολαίας.

— Ἐπίσης ἐπιτελεῖον ἐξ ἐπιλέκτων ἐπιστημόνων τῆς πόλεώς μας καὶ ἀνωτέρων κρατικῶν ὑπαλλήλων θὰ δώσῃ σειρὰν ὁμιλιῶν εἰς τοὺς Φαλαγγίτας.

— Οὕτω, κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα, ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἐμπορικῆς Σχολῆς ὡμίλησε μὲ θέμα «Εὐγενεῖς τρόποι καὶ εὐγενεῖς χαρακτῆρες προσηρμοσμένοι εἰς τὴν ἑλληνικὴν πραγματικότητα καὶ τοὺς νέους», πρὸς ἅπαντα τὰ μέλη τῶν Σχηματισμῶν.

— Εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν, τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα, ἅπαντες οἱ βαθμοφόροι συνεκεντρώθησαν εἰς τὴν αἴθουσαν ὁμιλιῶν καὶ διαλέξεων. Πρὸς αὐτοὺς ὡμίλησεν ὁ Ὑποδιοικητὴς τῆς Ὑποδιοικήσεως, κατὰ τὴν διάρκειαν δὲ τῆς ὁμιλίας ἐπεσκέφθη τοὺς βαθμοφόρους ὁ Γενικὸς Ἐπόπτης Ε.Ο.Ν. Ἠπείρου, ὅστις καὶ ἀνέπτυξε πρὸς αὐτοὺς τὴν σημασίαν τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας διὰ τὴν ζωὴν τῆς ἀναγεννωμένης Ἑλλάδος.

— Αἱ συγκεντρώσεις καὶ αἱ ὁμιλίαι συνεχίζονται εἰς ὅλας τὰς Ὑποδιοικήσεις.

— Κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα εἰς συγκέντρωσιν τῶν Φαλαγγιτισσῶν τοῦ Ὑποτομέως Θηλέων Δερβιζιάνων ὡμίλησε πρὸς αὐτὰς βαθμοφόρος μὲ θέμα «περὶ τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος». Εἰς τὴν ὁμιλίαν του ἐτόνισε τὴν ὑπερηφάνειαν τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ αἰσθάνεται ὁ Ἕλλην διὰ τὸ ἔνδοξον παρελθὸν τῆς Πατρίδος του.

— Εἰς Ἄνω Πεδινὰ ἐδόθη κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν σχολικὴ ἑορτὴ ὑπὸ τοῦ Σχηματισμοῦ Θηλέων τῆς Ε.Ο.Ν. Ἰωαννίνων. Πρὸς τὸ ἐκκλησίασμα ὡμίλησεν ὁ Ὁμαδάρχης περὶ τῆς σπουδαιότητος τῆς ἡμέρας, καὶ εἰς τὴν ἐν τῷ σχολείῳ δεξίωσιν ἀνεπτύχθη ἡ γενικωτέρα σημασία τῆς ἑορτῆς. Μετὰ τὴν λῆξιν τῆς ἑορτῆς ἠκολούθησε παρέλασις πρὸ τῶν τοπικῶν Ἀρχῶν.

ΜΕΤΣΟΒΟΝ. — Μὲ μεγάλον ἐνθουσιασμὸν προσέρχονται εἰς τὰς πλουσιωτάτας εἰς ἰδεολογικὴν κατάρτισιν συγκεντρώσεις αἱ Φαλαγγίτισσαι καὶ Σκαπάνισσαι, συνεχῶς δὲ πυκνοῦνται αἱ τάξεις των διὰ τῆς ἐγγραφῆς νέων μελῶν.

ΠΩΓΩΝΙΑΝΗ. — Μία ἐξαιρετικὴ δρᾶσις παρουσιάζεται εἰς τὸ Τμῆμα Θηλέων Ε.Ο.Ν., τόσον τῆς ἕδρας, ὅσον καὶ τῶν ὑπαγομένων εἰς αὐτὴν Σχηματισμῶν. Συχναὶ συγκεντρώσεις, προπονήσεις, ὁμιλίαι καὶ συστηματικὴ κατάρτισις τῶν Φαλαγγιτισσῶν, ἰδίως εἰς τὰ ἀφορῶντα τὴν γυναῖκα κεφάλαια: οἰκοκυρικήν, ραπτικὴν κλπ.

ΒΗΣΣΑΝΗ. — Ὁ Γενικὸς Ἐπόπτης Ἠπείρου τῆς Ε.Ο.Ν. συνεχάρη τὴν Λοχίτιδα Διευθύντριαν τοῦ Τμήματος Βησσάνης, διότι διὰ τῆς ἀξιεπαίνου δράσεως καὶ τῶν ἐνεργειῶν της ἐπέτυχε τὴν ψήφισιν κονδυλίων ὑπὸ τῶν διαφόρων κοινοτήτων τῆς Διευθύνσεώς της ὑπὲρ τῆς στολῆς τῆς Φαλαγγιτίσσης.

ΛΑΡΙΣΑ. — Ἀθρόα συνεχίζεται ἡ ἐγγραφὴ Φαλαγγιτισσῶν εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Λαρίσης. Ἐλπίζεται πῶς πολὺ σύντομα ἡ Ὑποδιοίκησις θὰ παρουσιάσῃ πλήρη Φάλαγγα.

— Ἡ Περιφ. Διοικήτρια μετέβη πρὸς ἐπιθεώρησιν τῶν Φαλαγγιτισσῶν εἰς τὸ Γυμνάσιον τῆς πόλεως.

— Κατὰ τὴν ὀλιγόλεπτον συγκέντρωσιν τῶν Φαλαγγιτισσῶν ὡμίλησε πρὸς αὐτὰς ὁ Γυμνασιάρχης περὶ τῶν σκοπῶν τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας.

— Εἰς τὰς Σκαπανίσσας τοῦ Ἀστικοῦ Σχολείου ὡμίλησεν ἡ Περιφ. Διοικήτρια.

— Ὡσαύτως ἡ Ὑποδιοικήτρια τῆς πόλεώς μας ὡμίλησεν εἰς τὰς ἐργατρίας, αἵτινες συνεκεντρώθησαν εἰς τὸ Ἐργατικὸν Κέντρον, διὰ τοὺς σκοποὺς εἰς τοὺς ὁποίους ἀποβλέπει ἡ Ε.Ο.Ν. Πολλαὶ ἐργάτριαι ἐνεγράφησαν μέλη τῆς Ὀργανώσεως. Αἱ συγκεντρώσεις καὶ αἱ διδασκαλίαι, ὡς ἐπίσης καὶ ἡ σωματικὴ ἐκπαίδευσις συνεχίζονται τακτικώτατα.

ΤΥΡΝΑΒΟΣ. — Τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἡ Διοικήτρια τῆς Ὑποδιοικήσεως Θηλέων Τυρνάβου μετέβη εἰς τὸ χωρίον Ἀμπελῶνα πρὸς ἐγγραφὴν Φαλαγγιτισσῶν, ἔνθα καὶ ἐνέγραψε περὶ τὰς 50 Φαλαγγιτίσσας. Καθ' ἑκάστην Κυριακὴν αἱ Φαλαγγίτισσαι καὶ αἱ Σκαπάνισσαι τῶν Δημοτικῶν Σχολείων ἐκκλησιάζονται τακτικῶς, συνεχίζονται δὲ αἱ μορφωτικαὶ διδασκαλίαι καὶ αἱ διαλέξεις.

ΒΕΛΕΣΤΙΝΟΝ. — Κατὰ τὴν ἐπιβλητικὴν ἑορτὴν τοῦ Σχηματισμοῦ Θηλέων τῆς πόλεώς μας ὑπὲρ τῆς ἐνδυμασίας τῶν ἀπόρων μαθητῶν ἀνεπτύχθη τὸ θέμα: «Γιατί γίναμε Φαλαγγίτισσαι». Αἱ εἰσπράξεις τῆς ἑορτῆς αὐτῆς, αἵτινες θὰ διατεθοῦν διὰ τὴν ἀγορὰν ἐνδυμασιῶν τῶν ἀπόρων μαθητῶν ἀνῆλθον εἰς 1050 δραχμάς.

ΤΑ ΣΟΚΟΛ ΤΗΣ ΓΙΟΥΓΚΟΣΛΑΥΪΑΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 655)

ραδόσεων, τὴν ἀλληλεγγύη μεταξύ των. Κι' οἱ ὑπερτριακόσιες χιλιάδες τῶν μελῶν των εἶναι σήμερα οἱ κυριώτεροι κήρυκες τῆς ἐθνικῆς ἰδέας.

Ἰδιαιτέρα προσοχὴ δίδουν τὰ Σοκὸλ στὶς θρησκευτικὲς πεποιθήσεις τῶν μελῶν των. Ὡς γνωστόν, στὴν Γιουγκοσλαυΐα ἐπικρατοῦν δύο θρησκεῖες: ἡ ὀρθόδοξος καὶ ἡ καθολική, συγχρόνως δὲ ἕνα σημαντικὸ μέρος γνησίων Σέρβων στὴ Βοσνία εἶναι Μουσουλμᾶνοι. Τὰ μέλη τῶν Σοκὸλ ἀνήκουν λοιπὸν καὶ στὶς τρεῖς αὐτὲς θρησκεῖες, εἶναι δὲ καὶ οἱ τρεῖς ἐξ ἴσου σεβαστές. Ἐκεῖνο ποὺ ἐπιδιώκουν τὰ Σοκὸλ εἶναι νὰ ἐξυψώνουν μόνο τὸ θρησκευτικὸ αἴσθημα, ἄνευ τοῦ ὁποίου δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ στηριχθῇ στερεὰ καμμιὰ ἠθικὴ πολιτεία.

* * *

Τὰ Σοκὸλ εὑρίσκονται σὲ στενὴ ἐπαφὴ μὲ τὸ σχολεῖο. Παρακολουθοῦν καὶ βοηθοῦν, κυρίως στὰ μικρὰ κέντρα, τὰ δημοτικὰ σχολεῖα γιὰ τὴν διδασκαλία τῆς γυμναστικῆς, ἱδρύουν γυμναστήρια, μετεκπαιδεύουν τοὺς διδασκάλους.

Ἡ στενὴ αὐτὴ συνεργασία Σοκὸλ καὶ σχολείου ἐπιβάλλεται καὶ ἀπὸ τὸν νόμο τῆς 5ης Δεκεμβρίου 1929 κι' ἔχει δώσει ἐξαιρετικὰ ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα, ἰδίως στὴν ὕπαιθρο, ὅπου εἶναι κυρίως ἀναγκαιοτάτη. Καὶ πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι χάρις σ' αὐτὴ ἡ ἰδέα τοῦ σοκολισμοῦ ἀνεπτύχθη ἀκόμη περισσότερο στὶς ἀγροτικὲς περιφέρειες.

Ὁ σοκολισμὸς ὡς ἐθνικὴ ὀργάνωσις τῆς νεολαίας δὲν περιωρίσθη ἄλλως τε μόνον στὰ ἀστικὰ κέντρα, ἀλλ' ἐστράφη ἐξ ἴσου καὶ στὸν ἀγρό. Σὲ μιὰ χώρα κατὰ τὰ 80% γεωργικὴ δὲν θὰ μποροῦσε βέβαια νὰ ἐπιτύχῃ τὸ σκοπό του ἂν δὲν ἐφρόντιζεν ἰδιαιτέρως γιὰ τοὺς ἀγρότας. Κι' ἐκεῖ ἡ ἀποστολή του εἶναι ἀκόμη μεγαλειτέρα. Ἀκόμη εὐρυτέρα. Στὴν ὕπαιθρο τὰ Σοκὸλ ἐπεκτείνουν τὴν δρᾶσιν των στὴν γενικωτέρα μόρφωσι τῶν χωρικῶν σ' ὅλα τὰ ἐπίπεδα τῆς πνευματικῆς καὶ οἰκονομικῆς ζωῆς.

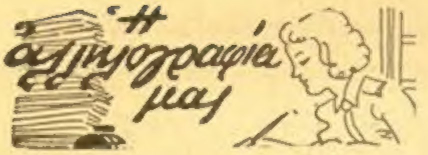
Πρέπει ἰδιαιτέρως νὰ ἐξαρθῇ ὁ ἠθικοπλαστικὸς καὶ μορφωτικὸς ρόλος τῶν Σοκὸλ στὸ χωριό. Ἀποτελοῦν ἐκεῖ τὶς φωτεινὲς ἑστίες, ποὺ καταπολεμοῦν τὴν ἀμάθεια, ποὺ διαφωτίζουν τοὺς χωρικοὺς καὶ τοὺς διδάσκουν κάθε σύγχρονο πρόοδο, ποὺ τοὺς βοηθοῦν ἀκόμη στὸ κύριο γεωργικὸν ἔργον των, μὲ τὴ διδασκαλία χρησίμων γνώσεων. Κι' ἐκτελοῦν ἀκόμη σπουδαιοτάτη κοινωνικὴ ἀποστολή, μὲ τὸν ἀγῶνα ποὺ διεξάγουν ἐναντίον τοῦ ἀλκοολισμοῦ καὶ τῶν διαφόρων ἀσθενειῶν καὶ μὲ τὶς ὁδηγίες ποὺ δίδουν στοὺς χωρικοὺς γιὰ τὴν διαφύλαξι τῆς ὑγείας των.

Ἔτσι τὰ Σοκὸλ στὴν ὕπαιθρο γίνονται σπουδαιότατος κι' εὐεργετικὸς φορεὺς ἀνωτέρας ζωῆς. Ἐπεκτείνεται σ' ὅλα τὰ πεδία. Εἶναι ὁ δάσκαλος καὶ ὁ ὁδηγός. Συμπληρώνουν τὸ ἔργο τοῦ σχολείου, τοῦ γεωπόνου καὶ τοῦ γιατροῦ ἀκόμη. Εἶναι μὲ δυὸ λόγια οἱ φωτισμένοι καθοδηγηταὶ τοῦ ἀγρότου. Τὰ ἀγροτικὰ Σοκὸλ ἐπρωτοστάτησαν καὶ ἐνίσχυσαν ἀκόμη τὴν συνεταιριστικὴν ἰδέαν καὶ σὲ πολλὰ χωριὰ οἱ πρῶτοι συνεταιρισμοὶ ἱδρύθησαν ἀπ' αὐτά.

Στ' ἀστικὰ καὶ μικροαστικὰ κέντρα ὁ σοκολισμὸς ἐργάζεται ἐπίσης ἐντατικὰ γιὰ τὴν ἀνάπτυξι μεταξὺ τῶν λαϊκῶν τάξεων τοῦ καλλιτεχνικοῦ αἰσθήματος καὶ τῆς ἀγάπης πρὸς τὰ γράμματα καὶ τὰς καλὰς τέχνας. Βάσει τῆς ἀρχῆς ὅτι τὰ πνευματικὰ ἀγαθὰ δὲν πρέπει νὰ ἀποτελοῦν προνόμιον ὡρισμένου στενοῦ κύκλου ἀνθρώπων, τὰ Σοκὸλ ἐργάζονται γιὰ νὰ τὰ καταστήσουν πνευματικὴ τροφὴ ὅλου τοῦ λαοῦ. Κι' ἡ προσπάθειά των στὸ κεφάλαιον αὐτὸ ἀξίζει ἰδιαιτέρας ἐξάρσεως, γιατὶ ἀνοίγει στὸν λαὸν εὐρυτέρους ὁρίζοντας καὶ ἀνυψώνει τὸ πνευματικό του ἐπίπεδο.

Ὅταν σ' ἐπανειλημμένα μου ταξείδια στὴ Γιουγκοσλαυΐα μοῦ ἐδόθηκε εὐκαιρία νὰ μελετήσω τὴν ὀργάνωσι αὐτή, τὴν τόσο λαμπρὰ καὶ τόσο ἐθνική, ὁμολογῶ πὼς ἐζήλευα τοὺς ἀγαπητούς μας φίλους καὶ συμμάχους. Τώρα ὅμως, εὐτυχῶς, ἔχομε κι' ἐμεῖς, ἐπὶ τέλους, νὰ ἐπιδείξωμε τὴν ἰδική μας Ἐθνικὴ Ὀργάνωσι Νεολαίας, ποὺ ὁ ρόλος της θὰ εἶναι ἀληθινὰ μέγας εἰς τὴν ἑλληνική μας διαμόρφωσι.

Α. Χ. Χαμουδόπουλος

Ε. ΜΑΝΗΝ. Ἐλήφθη τὸ ἄρθρον σας. Ἐτέθη ὑπὸ τὴν κρίσιν τῆς ἐπιτροπῆς. — Ν. ΜΠΑΣΤΑΚΗΝ, Δράμαν. Πολὺ καλὸ τὸ ἄρθρον σας. Πάντως παρεδόθη εἰς ἐπιτροπήν. — Κ. ΜΑΛΑΝΔΡΗΝ, Μαθητ. Λάκκας. Εὐχαριστοῦμεν. Μᾶς γράφετε: «Ἡ «Νεολαία» μᾶς ἐνθουσιάζει γιατί μᾶς δείχνει τοὺς δρόμους ποὺ καθαρώτατα ἐχάραξε τὸ ἀτσαλένιο καὶ θαυματουργὸ χέρι τοῦ μεγάλου Ἀρχηγοῦ μας, στὸν ὁποῖον ἐμεῖς οἱ νέοι ἀνήκομεν ψυχῇ τε καὶ σώματι». — ΓΕΩΡΓ. ΚΑΜΠΑΔΕΛΛΗΝ. Μᾶς γράφετε: «Ἐστὲ βέβαιοι ὅτι ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ λαοφιλήτου μας Πρωθυπουργοῦ ἡ Νεολαία θὰ ἐξέλθη σφριγῶσα ἀπὸ ἀγάπην πρὸς τὴν Πατρίδα καὶ μὲ χρηστότατα ἤθη εἰς τὴν Κοινωνίαν». Τὴν ἐπιστολήν σας ἐπεδώσαμεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν. — ΓΡΗΓΟΡΙΟΝ ΧΑΤΖΗΛΙΑΝ, Κιλκίς. Δὲν ἀντελήφθημεν τί θέλετε ἀπὸ τὴν ἐπιστολήν σας. Περὶ τίνος πρόκειται; Γράψατέ μας ἐκ νέου. — ΧΡΗΣΤΟΝ ΜΠΑΡΛΑΝ, μαθητήν. Πολὺ καλό. Πάντως διεβιβάσθη εἰς τὴν ἐπιτροπήν. — ΣΤΑΥΡΟΝ ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΗΗΝ, Ἀγαλιανόν. Πολὺ δικαίως ἐκφράζετε πρὸς τὸν μεγάλον μας Ἀρχηγὸν τὴν εὐγνωμοσύνην σας. Ποίημά σας ἐστάλη εἰς ἐπιτροπήν. — ΚΛΕΟΠΑΤΡΑΝ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ. Ἐλάβαμε τὴν τόσο ὡραία ἐπιστολή σας, τὴν ὁποίαν λυπούμεθα ποὺ δὲν μποροῦμε νὰ δημοσιεύσωμε ὁλόκληρη. Μπράβο σας. Ξέρετε νὰ γράφετε καὶ νὰ ἐξωτερικεύετε τὸν αἰσθηματικό σας κόσμο. Ἀλλὰ γιὰ τί λεπτὰ μᾶς γράφετε; Δὲν ἐννοοῦμε. Μιλεῖτε γιὰ συνδρομή; Μὰ γι' αὐτὴν γράφομε. Γιὰ τὴν δημοσίευσι τῆς ἐπιστολῆς σας; Μὰ δὲν παίρνομε λεπτά. Δημοσιεύομε δωρεὰν ὡραῖες περιγραφὲς σὰν τὴν δική σας, ποὺ τὴν δώσαμε πάντως πρὸς κρίσιν. — ΓΕΩΡΓ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΝ. Σταυρόλεξά σας ἐδόθησαν ἁρμόδιον συντάκτην. Ὁ «Ὀδυσσεὺς» δὲν διαβάστηκε. Νὰ τὸν ξαναστείλετε σὲ ξεχωριστὸ χαρτί. Πῶς θὰ γίνη; Σὲ δυὸ ὄψεις τοῦ χαρτιοῦ δυὸ διαφορετικὰ πράγματα; — Σ. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΝ, Φανάρι Κομοτινῆς. Πήραμε τὰ ποιήματά σας, τὰ ὁποῖα ἐτέθησαν ὑπ' ὄψιν τῆς ἐπιτροπῆς. — Δ. ΑΝΘΟΠΟΥΛΟΝ, Πύλον. Ἔχετε δίκηο! Ἀλλὰ ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας ὅτι τὸ πηλήκιον ἀλλάζει κατὰ βαθμούς. Πάντως στὴν περίπτωσι ποὺ ἀναφέρετε εἶναι σωστὴ ἡ παρατήρησίς σας. — ΣΤΕΛΙΟΝ ΕΥΑΓΓ. ΧΑΤΖΗΔΑΚΙΝ, Πλατανιὰ Χανίων. Μᾶς γράφετε: «Θαυμάζω τὸ ὑπὸ τοῦ Ἀρχηγοῦ κ. Ἰωάννου Μεταξᾶ ἐπιτελεσθὲν τεράστιον, ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ λατρευτοῦ μας Βασιλέως, ἀλλὰ καὶ λαμπρὸν ἔργον, καὶ εἶμαι φανατικὸς ὀπαδὸς τοῦ μεγάλου μας Κυβερνήτου». — ΕΥΑΓΓΕΛΟΝ ΚΑΡΑΚΑΛΗΝ. Εἶναι δικό σας; Δὲν πιστεύομε. Μᾶς φαίνεται πὼς εἶναι ἕνα δημοτικὸ νανούρισμα. Ἐὰν εἶναι δικό σου, ξανάγραψέ μας. — ΙΩΑΝΝΗΝ ΚΟΥΜΩΤΟΝ. Δὲν παραδεχόμεθα, ἀγαπητὲ φίλε, ὅτι τὸ ποίημά σου ἔχει βαθειὲς ἔννοιες. Αὐτὰ ποὺ λὲς βαθειὲς ἔννοιες δὲν εἶναι παρὰ ἀποτυχημένες παρομοιώσεις. Πάντως τὸ ποίημά σου δὲν τὸ δημοσιεύομεν ὄχι γιατὶ δὲν εἶναι ἀπολύτως καλό, ἀλλὰ γιατὶ ἀπὸ τὸ ποίημά σου αὐτὸ προκύπτει ὅτι εἶσαι σὲ θέσι νὰ γράψης κάτι καλύτερο, ἀρκεῖ νὰ προσέξης νὰ ἀποφεύγης κάτι στίχους σὰν κι' αὐτούς: «Σὰν τ'ς Ἀγγλίας καὶ σὺ τ'ς κτήσεις», «Τώρα τὰ ὀνείρατά σου». Δὲν ὑπάρχουν παρὰ «ὄνειρα». Τὸ «ὀνείρατα» δὲν εἶναι λέξις οὔτε τῆς δημοτικῆς, οὔτε τῆς καθαρευούσης. Λοιπὸν δούλεψέ το, ξαναστεῖλέ το διωρθωμένο, καὶ στὴ μιὰ ὄψι τοῦ χαρτιοῦ, καὶ τότε θὰ σοῦ τὸ δημοσιεύσωμε. Πρόσεχε ἐπίσης καὶ τὴν ὀρθογραφία. «Ἄγγελος» καὶ ὄχι «ἄγγελλος», «κλαίνε» καὶ ὄχι «κλένε». Προσοχὴ λοιπόν. Λίγο περισσότερη προσοχή! — ΚΑΤΙΝΑΝ ΠΟΛΤΣΙΔΟΥ. Ἐλήφθησαν τὰ ποιήματά σας. Δὲν εἶναι καλά! Εἴσθε φαίνεται μικρὴ ἀκόμη καὶ χρειάζεται νὰ διαβάσετε καὶ νὰ ἀσκηθῆτε. Μὴ βιάζεσθε. — ΑΓ. ΣΤΥΛΙΔΗΝ, Δράμαν. Ἡ «Μαθηματικὴ ἀλεπού» εἶναι μία πολὺ καλὴ ἄσκησις, ἀλλὰ ἡ δημοσίευσίς της εἶναι δυστυχῶς δύσκολη. — Α. ΑΝΔΡΕΑΔΗΝ, μαθητήν, Ν. Ὀρεστιάδα. Ἡ λύσις τοῦ αἰνίγματος σωστή. Συγχαρητήρια. Ὁ ἀναγραμματισμός σας θὰ δημοσιευθῆ. — Λ. ΧΟΥΣΙΑΔΗΝ, Θεσσαλονίκην. Σᾶς συγχαίρομεν διὰ τὴν ἀκριβῆ λύσιν ὅλων τῶν ἀσκήσεων. Ἰδιαιτέρως διὰ τὴν λύσιν τοῦ Λαβυρίνθου, ἡ ὁποία — χωρὶς νὰ ἔχη σημασίαν τὸ γεγονὸς — εἶναι διαφορετικὴ ἀπὸ ἐκείνην ποὺ δίδομεν ἡμεῖς. Τὸ γαϊδουροσταυρόλεξο μόνον εἶναι ἐλαφρῶς λανθασμένο. Αἱ ἀσκήσεις σας καλαί, ὄχι ὅμως καὶ δημοσιεύσιμοι. — ΑΝΤ. Σ. ΒΑΒΥΛΩΤΗΝ(;), Βασιλικά. Τὰ σταυρόλεξα ποὺ μᾶς στέλλουν οἱ ἀναγνῶσται μας πρέπει νὰ εἶναι δικά τους, πρωτότυπα. Τὸ δικό σας «ξένης χειρὸς ὄζει». Ἄλλως τε δὲν μᾶς ἐστείλατε τὴ λύσι του. — Γ. ΣΜΥΓΑΔΗΝ. — Ἀκατανόητον τὸ «Σταυράριθμόν» σας. Παρ' ὅλην τὴν προσπάθειαν ποὺ κατεβάλλομεν ἐστάθη ἀδύνατον νὰ εὕρωμεν τὸ ἄθροισμα 45. — Κ. Α. ΠΕΤΟΥΡΗΝ, Μαρκόπουλον. Τὸ σταυρόλεξόν σας ὄχι καλό. Ἀποφεύγετε τούς... συμπαγεῖς «ὄγκους» μαύρων τετραγωνιδίων. — Ν. ΧΑΙΡΕΤΑΝ, Μυτιλήνην. Εἶναι προφανὲς ὅτι ἐκοπιάσατε πολὺ γιὰ νὰ φτιάξετε τὰ σταυρόλεξά σας καὶ σᾶς συγχαίρομεν διὰ τὴν ὑπομονήν σας. Δυστυχῶς, ὅμως, μερικὲς λέξεις δὲν ἐπιτρέπουν τὴν δημοσίευσίν των (Ἄης, ἀνέραστα, ΚΤΕΙΣ, Πῶε, φτᾶ). Πάντως εἶσθε εἰς θέσιν νὰ κατασκευάσετε ἄψογα σταυρόλεξα. Τὰ περιμένουμε. — Μ. ΡΗΓΑΝ, Φαλαγγίτην. Θὰ δημοσιευθῆ ἡ πρώτη ἀπὸ τὰς ἀσκήσεις ποὺ μᾶς ἐστείλατε. — ΔΗΜ. ΦΟΥΦΑΝ, Φαλαγγίτην. Εἰς τὸ Σταυρόλεξον Ε.Ο.Ν. διαβάσαμε: Σάρσσις (ἐνῷ εἶναι Σάρισσα), ἄτοπη, ἀδλάδιο(;), Α.Ε.Ε.Τ. Ἀνεπιτυχὲς λοιπόν. Καὶ δυστυχῶς καὶ τὰ ἄλλα δύο σταυρόλεξά σας ἔχουν μικροελλείψεις. — ΣΕΡ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ. Κατὰ περίεργον σύμπτωσιν, τὴν ἄσκησιν τοῦ ἀθροίσματος «15» μᾶς τὴν ἐστείλαν ἄλλοι δύο καὶ ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ 17ον φύλλον. Τὴν ἐστείλατε καὶ σεῖς καὶ μάλιστα χωρὶς τὴν λύσιν της. Τὸ πρᾶγμα εἶναι βέβαια κάτι παραπάνω ἀπὸ περίεργον καὶ ἡ ταυτότης αὐτὴ τῶν ἐμπνεύσεων μᾶς ἐμβάλλει εἰς σκέψεις. — ΑΝ. ΡΑΜΜΕΝΟΝ, ἐνταῦθα. Τὰ ἀνωτέρω ἀφοροῦν καὶ σᾶς. Ἡ ἄσκησις τοῦ ἀθροίσματος «15» ἔγινε πλέον πολυθρύλητος καὶ κοινὸν πνευματικὸν τέκνον πολλῶν ἀναγνωστῶν μας. — Κον ΠΑΪΣΙΟΝ, ἐνταῦθα. Παρακαλοῦμεν ἀποστείλατε ἐκ νέου ἄρθρον σας «περὶ σεβασμοῦ πρὸς τοὺς γονεῖς».

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ ΚΑΙ ΑΙΣΩΠΟΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 661)

μικροὶ καὶ μεγάλοι. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἦσαν συνήθως καμπούρηδες, ἄσχημοι καὶ μὲ φωνὴν ἐλαττωματικήν, διότι ἔτσι εἶναι οἱ κυφοί. Ἀλλὰ ὁ Θεὸς τοὺς ἔκανεν ἐξυπνοτάτους, γελωτοποιούς. Ἐκ φύσεως, λοιπόν, ἔχουν τὴν ἰδιότητα νὰ λέγουν ἀστεῖα καὶ νὰ εἰρωνεύωνται. Αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἔπαιρναν ἀπὸ τὴν ἀρχαιοτάτην ἐποχὴν οἱ πλούσιοι καὶ οἱ βασιλεῖς καὶ τοὺς εἶχαν γελωτοποιούς. Αὐτὴ δὲ ἡ συνήθεια διαρκοῦσε μέχρι πρὸ ἑκατὸν ἢ διακοσίων χρόνων. Ἴσως στὴν Ἀνατολὴ καὶ στὰς Ἰνδίας καὶ στὴν Ἀφρικὴ νὰ ἔχουν ἀκόμη τέτοιους γελωτοποιούς. Καὶ ὁ Αἴσωπος εἶχε κάνει εἰς τὸ παλάτι τοῦ Βασιλέως τῆς Λυδίας, τοῦ πλουσιωτάτου Κροίσου, καὶ ὁ Καραγκιόζης προσλαμβάνεται τακτικώτατα εἰς τὸ σουλτανικὸ σαράγι. Καὶ ὁ Μπερτόδουλος, ποὺ σχεδὸν κανεὶς δὲν ὑπάρχει ποὺ νὰ μὴν ἔχη διαβάσει τὰ ἀστεῖα του, εἶναι ἕνας ἄσχημος, εὐφυέστατος γελωτοποιός, σὰν τὸν Καραγκιόζη.

Συμπεραίνουμε, λοιπόν, ὅτι ἀπὸ χιλιάδων ἐτῶν ὑπῆρχαν εἰς ὅλους τοὺς λαοὺς ἐξυπνότατοι γελωτοποιοί, πολὺ ἀστεῖοι καὶ πολὺ χρήσιμοι. Καὶ ὁ Ὅμηρος ἔχει ἕναν ἀνάλογον ἥρωα κατὰ τὸν Τρωϊκὸ πόλεμο, ποὺ ἔγινε περὶ τὸ 1200 π. Χ. Εἶναι ἕνας ἀσχημότατος ἄνθρωπος, ὁ Θερσίτης, ποὺ λέγει ἀστεῖα καὶ εἶναι θρασὺς καὶ αὐθάδης. Τὸν φονεύει δέ, διὰ τὴν θρασύτητά του, ὁ Ἀχιλλεύς. Ἀστεῖοι, ἑπομένως, κακόμορφοι ἄνθρωποι, πειράζοντες ὅλον τὸν κόσμο καὶ πειραζόμενοι ἀπὸ ὅλους, ὑπῆρξαν εἰς κάθε ἐποχήν. Σιγὰ-σιγὰ δὲ ἀπὸ ὅλους αὐτοὺς ἐδημιουργήθη ὁ τύπος τοῦ Αἰσώπου ἢ τοῦ Καραγκιόζη. Ἡ δὲ Φρυγία, ποὺ ἦτο τόπος λαϊκῶν μουσικῶν καὶ πατρὶς τῆς λεγομένης φρυγικῆς μουσικῆς ποὺ εἶχε διαδοθῆ καὶ εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα, φαίνεται ὅτι ἔβγαζε καὶ πολλοὺς γελωτοποιοὺς καὶ μυθοποιοὺς ἢ παραμυθᾶδες.

Κ. Φαλτάϊτς

Ο ΣΙΜΩΝ ΣΙΝΑΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 658)

ἱδρύσεως ἀκαδημίας συνέλαβεν ὁ Σίνας εἰς τὴν Βιέννην ἀπὸ συζητήσεις του μὲ τὸν ἐκεῖ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην πρεσβευτὴν τῆς Ἑλλάδος Κωνστ. Σχινᾶν, οὕτω δὲ τὴν 1ην Αὐγούστου τοῦ 1859, ἐνώπιον τῶν Βασιλέων Ὄθωνος καὶ Ἀμαλίας, τίθεται ὁ θεμέλιος λίθος τοῦ οἰκοδομήματος τῆς Ἀκαδημίας, μὲ σχέδιον τοῦ ἀρχιτέκτονος Θεοφίλου Χάνσεν.

Κατὰ τὸ 1860 ὁ Σίνας διορίζεται ἔκτακτος ἀπεσταλμένος καὶ πληρεξούσιος ὑπουργὸς τοῦ Βασιλέως Ὄθωνος εἰς τὰς αὐλὰς τῆς Βιέννης, τοῦ Μονάχου καὶ Βερολίνου, διὰ νὰ παραιτηθῇ τὸ 1863, ὁπότε εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν τὸν διεδέχθη ὁ γαμβρός του Γρηγόριος Ὑψηλάντης... Τὴν 3)15 Ἀπριλίου τοῦ 1875 ὁ Σίμων Σίνας ἀπέθανεν...

Πάνδημος ὑπῆρξεν ἡ λύπη διὰ τὸν θάνατον τοῦ Σίνα!.. Τὸ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας «ἐπὶ τῇ λυπηρᾷ ἀγγελίᾳ τῆς τελευτῆς τοῦ ἐν Βιέννῃ τῆς Αὐστρίας φιλοπάτριδος Σίμωνος Γ. Σίνα, τοῦ πολλαχῶς καὶ πολυτρόπως τὴν μὲν Ἑλλάδα εὐεργετήσαντος, εἰς δὲ τὸ Ἑλληνικὸν ὄνομα, διὰ παντοίων πρὸς δεομένους ἀγαθοεργιῶν, τιμὴν καὶ δόξαν οὐ τὴν τυχοῦσαν περιποιήσαντος» διατάσσει καὶ γίνεται πάνδημον μνημόσυνον εἰς τὰς Ἀθήνας ὑπὲρ τοῦ ἀνδρὸς «ὅστις καθ' ὅλον τὸν ἑαυτοῦ βίον ἐξ ἀκράτου φιλοπατρίας ἀγαθοεργῶν καὶ πρὸς τοῖς ἄλλοις τῇ Ἑλλάδι δωρηφορήσας τὰ φερώνυμα αὐτοῦ μεγαλοφανῆ ἱδρύματα, τό τε Ἀστεροσκοπεῖον καὶ τὴν Ἀκαδημίαν» καὶ τὸν ἀναγράφει «Μέγαν Εὐεργέτην». Ὅλη ἡ Ἑλλὰς προσεύχεται εἰς μνήμην τοῦ Σίμωνος Σίνα. Ὅλοι κλαίουν.

Ὁ Σίμων Σίνας κοσμεῖ τὸ Πάνθεον τῶν Ἑλλήνων Εὐεργετῶν. Καὶ θὰ ἀποτελῇ τὸ σύμβολον, μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων ἐκείνων, ποὺ ξενητεύονται, ἀποκτοῦν ξένην ὑπηκοότητα καὶ ἀφιερώνονται εἰς ξένας χώρας... Ἐν τούτοις ὅμως ὅσον καὶ ἂν αἱ ἐργασίαι των τοὺς ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡ ψυχή τους δὲν ἀποξενοῦται. Καὶ παραμένουν Ἕλληνες εἰς τὴν ψυχὴν καὶ φέρουν τὸν τίτλον των ὡς Ἑλλήνων τιμητικά... Καὶ ὁ βαρῶνος Σίμων Σίνας, ποὺ ἔφθασε σὲ μεγάλα τιμητικὰ ἀξιώματα τῆς Αὐστρίας, θὰ μποροῦσε νὰ βροντοφωνήσῃ:

Ἡ ψυχή μου δὲν λησμονάει
-πῶς ἐπλάσθη Ἑλληνική...

Καὶ δὲν τὸ ἐλησμόνησε!

Καὶ ἀκριβῶς γι' αὐτὸ τὸ ὄνομά του θὰ μείνῃ στοὺς αἰῶνες.

Ἄγγελος Μεταξᾶς

Τύποις: «ΠΥΡΣΟΥ» Α. Ε.

